

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 64

Dimecres, 17 de desembre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 45, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya

Projecte de llei

de creació del Servei Català de Trànsit

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials

Interpellació

al Consell Executiu sobre la sanitat animal

Interpellació

al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat

Declaració

institucional sobre el Dia Mundial de la Sida

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat per al 1998

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya (Tram. 200-00030/05) (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:11)

<i>Presentació del Projecte:</i> conseller d'Economia i Finances.	4298
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Guillot i Miravet.	4300
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	4301
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4303
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4303
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	4304
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camps i Rovira.	4304
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional amb la núm. 3.</i>	4305
<i>El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per una qüestió d'ordre i el president li respon.</i>	4305
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals amb les núm. 5, 8 a 13 i 15 i una esmena tècnica a l'article 17.</i>	4306
<i>El Sr. Carnicer i Vidal (S) intervé per una qüestió tècnica.</i>	4306
<i>El president fa avinent que han estat retirades les esmenes núm. 1, 2, 6, 17, 18, 19, 20 i 22 i proposa que es faci una votació conjunta de l'esmena tècnica, les esmenes transaccionals, les esmenes núm. 7, 14 i 16 i el vot particular núm. 21, i el text del Dictamen, la qual cosa és acceptada per assentiment.</i>	4306
<i>Votació (11:04):</i> aprovat per 107 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	4306

2. Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de creació del Servei Català de Trànsit (Tram. 200-00033/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (11:06)

<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de Governació.	4307
<i>El secretari primer llegeix una esmena tècnica a l'article 20.3.</i>	4308
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4308
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	4309
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	4311
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Sirera i Bellés.	4312
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Corbacho Chaves.	4313
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Micaló i Aliu.	4314
<i>Votació (12:02):</i> aprovat per unanimitat.	4315

3. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials (Tram. 252-00018/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (12:03)

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	4315
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	4316
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	4317
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	4317
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	4318
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Hinojosa i Lucena.	4319
<i>Votació (12:30):</i> aprovada per unanimitat.	4319
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal (Tram. 301-00060/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (12:31)

<i>Formulació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	4319
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	4321
<i>Rèplica:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	4322
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	4323

5. Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya (Tram. 301-00061/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (13:09)

<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S).	4324
---	------

Resposta: conseller d'Economia i Finances. 4326
Rèplica: Sra. Figueras i Siñol (S). 4328
Contrarèplica: conseller d'Economia i Finances. 4328

6. Interpellació al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (Tram. 301-00059/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (13:40)

Formulació: Sr. Benach i Pascual (ERC). 4329
Resposta: conseller de Cultura. 4332
Rèplica: Sr. Benach i Pascual (ERC). 4333
Contrarèplica: conseller de Cultura. 4334

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

7. Preguntes (Punt desè de l'ordre del dia.) (16:34)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a fomentar l'ocupació a Catalunya (Tram. 317-0038405)

Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC). 4334
Resposta: president de la Generalitat. 4335
Repregunta: Sr. Huguet i Biosca. 4335
Segona resposta: president de la Generalitat. 4335

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a crear ocupació estable a Catalunya (Tram. 317-00387/05)

Formulació: Sra. Nadal i Aymerich (P). 4336
Resposta: president de la Generalitat. 4336
El Sr. Curto i Casadó (P), el president i el president de la Generalitat intervenen per una qüestió d'ordre. 4337
El secretari primer llegeix l'article 133.6 del Reglament del Parlament de Catalunya. 4337

Pregunta al president de la Generalitat sobre la discussió del nou pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular (Tram. 317-00391/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M). 4337
Resposta: president de la Generalitat. 4337
Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (M). 4338
Segona resposta: president de la Generalitat. 4338

Pregunta al president de la Generalitat sobre les propostes i els recursos econòmics plantejats en el diàleg amb els agents socials (Tram. 317-00394/05)

Formulació: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV). 4339
Resposta: president de la Generalitat. 4339
Repregunta: Sr. Guillot i Miravet (IC-EV). 4339
Segona resposta: president de la Generalitat. 4339

Pregunta al president de la Generalitat sobre si hi ha previst de subscriure amb els agents socials i econòmics un pla d'ocupació (Tram. 317-00396/05)

Formulació: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 4340
Resposta: president de la Generalitat. 4340
Repregunta: Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S). 4340
Segona resposta: president de la Generalitat. 4341

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions fetes pel Govern en els polígons d'habitatges dependents de l'empresa Adigsa (Tram. 317-00398/05)

Formulació: Sr. Hinojosa i Lucena (CiU). 4341
Resposta: president de la Generalitat. 4341

Pregunta al Consell Executiu sobre la diferència existent entre les previsions pressupostàries inicials i la suma final del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya (Tram. 310-00302/05)

Formulació: Sr. Mir i Bagó (S). 4342
Resposta: conseller de Governació. 4342
Repregunta: Sr. Mir i Bagó (S).

	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	4343
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els projectes previstos pel que fa a la creació de noves seccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya (Tram. 310-00302/05)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Panyella i Balcells (CiU).	4343
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	4344
	<i>La Sra. Panyella i Balcells (CiU) intervé per agraïments.</i>	4344
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'evolució de la dotació del Fons de cooperació municipal (Tram. 310-00364/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	4344
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	4345
	<i>Repregunta:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	4345
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	4345
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a reduir el dèficit acumulat de la sanitat a Catalunya (Tram. 310-00307/05), sobre el dèficit acumulat real de la sanitat a Catalunya (Tram. 310-00308/05) i sobre la possibilitat de cobrar als pensionistes, segons el seu nivell de renda, les receptes farmacèutiques (Tram. 310-00309/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	4345
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de les actuacions per a restablir les obres i els serveis de competència municipal danyats pels aiguats dels mesos d'octubre i novembre de 1994 (Tram. 310-00310/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	4346
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	4346
	<i>Repregunta:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	4346
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Governació.	4346
—	Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a assegurar la cobertura de les vacants de places reservades a funcionaris municipals amb habilitació de caràcter estatal existents a Catalunya (Tram. 310-00311/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	4347
	<i>Resposta:</i> conseller de Governació.	4347
	<i>Rèplica:</i> Sr. Mir i Bagó (S).	4347
—	Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures a prendre pel Departament d'Indústria, Comerç i Turisme respecte a l'activitat d'una empresa de Tarragona (Tram. 310-00328/05), sobre com valora l'actuació de la Guàrdia Civil la matinada del dia 23 de juny del 1997 al municipi de Badia del Vallès (Vallès Occidental) (Tram. 310-00338/05), sobre els motius pels quals el Departament de Benestar Social -ICASS no ha abonat a les entitats de la Xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat pública quantitats a compte de les resolucions pendents (Tram. 310-00324/05), sobre la universalització dels serveis primaris d'emergències mèdiques (Tram. 310-00325/05) i sobre les mesures a prendre per a equilibrar territorialment el sistema d'emergències mèdiques (Tram. 310-00326/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	4347
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el complex educatiu de Tarragona (Tram. 310-00332/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	4348
	<i>Resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	4348
	<i>Repregunta:</i> Sr. Bargalló i Valls (ERC).	4348
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Ensenyament.	4348
—	8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat (Tram. 302-00126/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (17:48)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV).	

— Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4350
— Esmena del G. Socialista (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	4351
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	4352
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Aige i Sánchez.	4353
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Codina i Castillo.	4354
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV), que anuncia l'acceptació d'una esmena transaccional.	4354
<i>El secretari primer llegeix l'esmena transaccional.</i>	4355
<i>Votació (18:30):</i> rebutjada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.	4356
9. Declaració institucional sobre el Dia Mundial de la Sida (18:28)	
<i>El president llegeix el text de la declaració aprovat per la Mesa.</i>	4356
10. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998 (Tram. 200-00040/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (18:30)	
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
POLÍTICA PRESSUPOSTÀRIA: CRÈDITS INICIALS I MODIFICACIONS DE CRÈDIT	
— Esmenes núm. 1 a 24 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	4356
— Esmenes núm. 25 a 59 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4358
— Esmenes núm. 60 a 66 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bonet i Palau, conjuntament amb les esmenes núm 498 a 502.	4360
— Esmenes núm. 67 a 92 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 71, 76, 77, 89 i 92.	4360
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU), que proposa una esmena transaccional amb les esmenes núm. 13 i 21.	4361
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>La Sra. Montserrat i Culleré (P) anuncia la retirada de les esmenes núm. 64 a 66.</i>	4362
<i>El Sr. Carnicer i Vidal (S) anuncia l'acceptació de les esmenes transaccionals.</i>	4363
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals.</i>	4363
<i>El Sr. Novella i Izquierdo (IC-EV) anuncia la retirada de l'esmena núm. 78.</i>	4363
<i>Votació de les esmenes núm. 60 a 63 (19:24:06):</i> aprovades per 63 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.	4363
<i>Votació de les esmenes núm. 45, 67 i les transaccionals (19:24:44):</i> aprovades per 86 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.	4363
<i>Votació de les esmenes núm. 1 a 12, 14 a 20, 22 a 44, 46 a 59, 68 a 70, 72 a 75, 79 a 88, 90 i 91 (19:25:18):</i> rebutjades per 36 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.	4363
POLÍTICA FINANCERA: AVALS I DEUTE	
— Esmenes núm. 93 a 95 (S, IC-EV i ERC) i núm. 96 a 117 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal.	4363
— Esmenes núm. 118 a 129 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	4366
— Esmenes núm. 130 i 131 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Luna i Vivas, conjuntament amb les esmenes núm 652, 653, 761 i 762.	4367
— Esmenes núm. 132 a 151 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	4367
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	4369
<i>La Sra. Montserrat i Culleré (P) anuncia la retirada de les esmenes núm. 130 i 131.</i>	4371
<i>Votació de les esmenes núm. 93 a 129 i 132 a 151 (20:17):</i> rebutjades per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	4371

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 45.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya. Tram. 200-00030/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
2. Projecte de llei de creació del Servei Català de Trànsit. Tram. 200-00033/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
3. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials. Tram. 252-00018/05. Sra. Rosa Barrenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya; Sra. Imma Mayol i Beltran, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV); Grup Parlamentari de Convergència i Unió; Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; Grup Parlamentari Popular; Grup Mixt. Debat i votació.
4. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la sanitat animal. Tram. 301-00060/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya. Tram. 301-00061/05. Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística. Tram. 301-00059/05. Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat. Tram. 302-00126/05. Sr. Joaquim Novella i Izquierdo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.
8. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998. Tram. 200-00040/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
9. Projecte de llei de mesures administratives i d'organització. Tram. 200-00041/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.
10. Preguntes amb resposta oral.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, s'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de les preguntes que s'han de respondre

oralment en el Ple, que serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Projecte de llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya

El primer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya. D'acord amb l'article 101, presenta la iniciativa l'honorable senyor Artur Mas, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar, molt breument, en el contingut del Projecte de llei de taxes i preus públics, convé recordar quins han estat els antecedents normatius del Projecte que ara ens ocupa.

En base a l'article 44 de l'Estatut d'autonomia, que enumera, dins els recursos de la hisenda de la Generalitat, el rendiment de les taxes pròpies o les derivades dels traspassos de serveis, a finals de l'any 84 va ser aprovada la primera Llei de taxes de la Generalitat de Catalunya, que establia el primer marc jurídic propi quant a les taxes a percebre per la prestació de serveis per part de la Generalitat. Any i mig després, i ja a la segona legislatura, l'any 86, es va aprovar una nova llei, de desplegament i modificació de les taxes de la Generalitat de Catalunya, que va assolir l'objectiu d'incorporar en un sol text articulat tant les normes generals com la regulació de les taxes de la mateixa Generalitat.

La primera reforma de la LOFCA, que va tenir l'any 89, va suposar la introducció d'una nova categoria d'ingressos: els preus públics. La introducció dins l'ordenament jurídic estatal d'aquest nou recurs com a ingrés d'origen contractual i voluntari, enfront de la naturalesa tributària i coactiva de les taxes, va motivar que es dictés en l'àmbit de la Generalitat una nova llei, en aquesta ocasió de taxes i preus públics. Aquesta és la Llei que ha estat vigent al llarg d'aquests darrers anys.

Ara bé, l'esquema dissenyat pel legislador estatal a partir de l'any 89 va quedar seriosament afectat per la Sentència del Tribunal Constitucional 185/95, de 14 de desembre, recaiguda a propòsit de la Llei estatal de taxes i preus públics. D'acord amb aquest pronunciament, determinats supòsits o categories de preus públics havien de quedar sotmesos al principi de reserva de llei. Lògicament, tant la normativa estatal com la de la Generalitat quedaven afectades per aquest plantejament, la qual cosa va motivar que a finals de l'any passat el nostre Parlament aprovés la Llei 17/96, que adequava la nostra normativa als continguts de la sentència citada.

Però, donat que en les mateixes dates s'aprovava per les Corts Generals la reforma de la LOFCA com a conseqüència del nou model de finançament, i s'aprofitava aquesta reforma per redefinir també el nou concepte de

taxa, en la Llei catalana 17/96 varem preveure que durant l'any 97 el Govern trametria al Parlament un nou projecte de llei regulador de les taxes i dels preus públics.

Per tant, el Projecte que avui es presenta a la cambra, té un doble objectiu. En primer lloc, obeir el mandat contingut en la Llei 17/96 esmentada, tramitant un text que substitueixi les normes anteriorment vigents. I en segon lloc, respondre a la modificació que ha sofert la LOFCA com a conseqüència del nou sistema de finançament, i que redefeix el que s'entén per taxa i per preu públic.

El punt de partida del Projecte de llei, el constitueix l'establiment de la noció de «taxa», enfront de la de «preu públic». La taxa es defineix com el tribut meritat per l'autorització del domini públic, o per la prestació de serveis o la realització d'activitats en règim de dret públic, quan, afectant o beneficiant particularment un subjecte passiu, l'esmentat servei no sigui de sol·licitud o recepció voluntària, és a dir, vingui imposada per la Llei o sigui imprescindible per a la vida privada o social, o, d'altra banda, no es presti o realitzi per part del sector privat. El preu públic, en canvi, es configura com la contraprestació per tot servei o activitat presats pel sector públic que no compleixin les esmentades condicions.

Pel que fa a la seva sistemàtica, la del Projecte de llei que avui es presenta, el Projecte s'ajusta al format de les anteriors lleis de taxes, tot distingint entre un títol preliminar, que estableix el marc general, tant de les taxes com dels preus públics, i la resta de l'articulat, que es dedica al tractament de les taxes de cadascun dels departaments de la Generalitat, i s'estableixen per a cada una d'aquestes la regulació específica dels elements essencials d'aquestes.

En relació amb el contingut de la Llei, cal remarcar la supressió de certes taxes, en uns casos, com a conseqüència directa de la normativa estatal o comunitària, o, d'en altres casos, perquè s'ha comprovat un escàs rendiment d'aquestes. S'acull així al principi que no tot servei o activitat administratives han de meritjar una taxa, atès que l'Administració pública ja disposa d'altres fonts de finançament. Igualment destacable, perquè permet una major autonomia als departaments, és la consolidació de l'ús de l'ordre departamental, en lloc del decret governamental, com a vehicle per a la fixació dels preus públics.

Quant a les taxes concretes que s'estableixen i es regulen a la Llei, la majoria d'elles són continuadores de les ja existents en la normativa que ara es deroga, i es pot dir –amb caràcter, això sí, general– que la majoria de les modificacions del contingut d'algunes taxes ha obeït, fonamentalment, a la necessitat d'efectuar adaptacions o adequacions a la normativa substantiva vigent, reguladora del servei o activitat que constitueixen el fet imposable de la taxa.

En aquest sentit, cal destacar que la Llei regula la taxa d'inspecció i control sanitari d'animals i llurs productes seguint la nova regulació de la taxa a nivell comunitari i en base a l'acord assolit en el si del Consell de

Política Fiscal i Financera a nivell del conjunt de l'Estat.

Finalment, i degut a la modificació del règim jurídic general de les taxes que ha tingut lloc amb la modificació esmentada de la LOFCA, a finals de l'any passat, al projecte que avui es presenta apareixen configurats ja com a taxes la majoria dels antics preus públics que han retornat a la disciplina de les taxes. No es tracta, per tant, de noves taxes, sinó de la transformació en taxes d'antics preus públics. Aquests són els trets principals del Projecte de llei que avui se sotmet a debat i votació al Ple del Parlament. Si, com cal esperar i com sembla previsible, obté la seva aprovació, haurem donat un pas molt important en la clarificació d'una part del nostre sistema tributari, avançant-nos en els temps, fins i tot al mateix Estat, al Projecte de llei de reforma de la regulació de taxes i preus públics, el qual tot just ha començat a caminar les seves primeres passes en el Congrés dels Diputats.

Voldria, per acabar, fer una breu referència a la complexitat que ha tingut la tramitació d'aquest Projecte de llei; s'hi van presentar pràcticament tres-centes esmenes –concretament, si no ho recordo malament, dues-centes noranta-vuit. Això és prova de l'alt interès que va despertar el Projecte de llei i de les moltes aportacions per millorar-lo que es volien fer des dels diferents grups parlamentaris, i el fet que ens trobem avui que totes aquestes esmenes han estat, d'una forma o d'una altra, transaccionades o, simplement, en algun cas, retirades, de tal forma que avui arribem en aquest debat, en el Ple del Parlament, sense cap esmena viva, i això crec que posa de manifest i palesa l'actitud dialogant i oberta del Grup de la majoria i, lògicament, del mateix Govern, que, en tot moment i atenent la unanimitat que hi havia hagut tradicionalment en les aprovacions de les lleis de taxes i preus públics en aquest Parlament, en tot moment ha procurat tenir oberta aquesta actitud absolutament dialogant per intentar consensuar amb els diferents grups parlamentaris les seves pròpies iniciatives en relació amb aquest Projecte de llei; actitud que també es veu reforçada en la línia –malgrat que nosaltres pensem que no seria estrictament necessari– d'acceptar la via de demanar per part del Govern al Consell Consultiu un pronunciament sobre alguns preus públics que queden com a tals en aquest Projecte de llei i que sabem que algun grup parlamentari entenia que havien de passar directament a la consideració de taxes. En funció del Dictamen d'aquest Consell Consultiu, doncs, lògicament el mateix Govern actuarà en conseqüència.

Dit això –i també per acabar–, voldria fer una referència explícita a l'actitud de feina, de feina, a més a més, molt considerable i fins i tot ingent, de la majoria de..., de tots, vaja, de tots els grups parlamentaris presents en aquesta cambra, i agrair en nom del Govern les aportacions que hi han fet el Grup Socialista, a través del senyor Martí Carnicer; el Grup Popular, a través del senyor Oleart; el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a través del senyor Guíllot, i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a través del senyor Huguet; lògicament, més la feina, també, realitzada per part del Grup Mixt. I, com no, un agraïment especial

4300

també al senyor Jaume Camps, que, en nom del Grup de la majoria, ha fet una feina que jo puc qualificar, sincerament, d'excel·lent i en la qual em consta que, a més a més, ha tingut l'ampli suport –que també agraïxo– de tots els tècnics del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Passem seguidament al debat de les esmenes. El Grup d'Iniciativa per Catalunya vol defensar conjuntament les seves esmenes? Doncs, té la paraula per defensar-les el diputat senyor Guillot. *(Pausa.)*

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Amb el permís de la presidència no les defensaré, retiraré les esmenes número 1 i número 2 d'aquest Projecte de Llei de taxes, i alhora ja faria la defensa, el posicionament del nostre Grup respecte al conjunt d'aquesta Llei.

En primer lloc –com deia ara el senyor conseller–, agrair a la resta de ponents, especialment per l'esforç de consens fet pel senyor Jaume Camps i el lletrat, el senyor Pere Sol, tot el treball feixuc i farragós que ens ha portat a poder consensuar aquest Projecte de Llei. Permetin-me, això sí, explicar que, pel nostre Grup Parlamentari, el posicionament respecte a aquest Projecte de Llei ve precedit per la interpellació i la Moció que vam presentar el maig de 1997. Amb aquella interpellació i amb la subsegüent Moció es va aprovar, en primer lloc, que la Sindicatura analitzaria la gestió de la recaptació de les taxes en el període 92-96 i que el Govern es comprometia a presentar un nou projecte de Llei de taxes que és el que en aquests moments avui discutirem i aprovarem. És a dir...

El president

Prego als senyors diputats que guardin silenci. Que em senten? Sembla que no em sentin...

El Sr. Guillot i Miravet

És a dir que, per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, hi ha el precedent de tot aquell debat i el precedent d'aquella Moció i, evidentment, hi ha l'anàlisi d'aquest Projecte de Llei.

Nosaltres, a l'hora de posicionar-nos en aquest Projecte de Llei, hem intentat adoptar una actitud força pragmàtica; en primer lloc, perquè si el punt de partida –hi insisteixo– era tot el debat que es va produir el maig del 97, vèiem que hi havien taxes que no es cobraven, vèiem que hi havien taxes que no s'actualitzaven ni s'han actualitzat, vèiem que hi han taxes la quantificació de les quals és complicada i difícil d'entendre a partir de quins paràmetres es du a terme i, fins i tot, perquè trobàvem que en moltes de les taxes –depenent, evidentment, dels departaments–, els criteris pels quals es feia

la valoració dels costos, dels serveis o de les activitats era realment difícil de poder desentranyar.

Aquesta hauria de ser, en principi, una llei força senzilla, una llei que té una certa..., diguéssim, senzilla a l'hora de les definicions i amb una certa complexitat tècnica a l'hora de les seves concrecions. Aquí regulem les taxes i preus públics, aquí definim els serveis i les activitats que estan gravats, quines persones físiques o jurídiques queden afectades o beneficiades per aquestes activitats o serveis, com es quantifiquen i, a partir d'aquí, quines són les exempcions i bonificacions. Per nosaltres, en aquests moments, a l'hora de definir aquest Projecte de Llei, al qual donarem suport, i aprovarem, i que hem intentat consensuar, transaccionar o fins i tot retirar, en ares d'aquest consens, tot aquest conjunt d'esmenes, sí que vull deixar ben clar que en farem un seguiment. Si no, ens podríem trobar, d'aquí a un temps, com el que ha estat la gestió de les taxes i la recaptació de les taxes del que ha estat el període del 92 al 96.

En segon lloc, no tan sols en farem un seguiment, sinó que creiem que amb la mateixa avaluació i evolució del cobrament d'aquestes taxes veurem quines són totes aquelles que s'ajusten o no a la realitat del que defineix la Llei, i, a partir d'aquí, quins són els canvis que en el futur caldria intentar introduir. I, per altra part, trobem que hi ha un aspecte –hi insisteixo– que és el que més ens ha «frapat» en el Projecte de Llei i que ja vam avaluat en el que era l'anterior gestió i l'anterior llei que regulava les taxes i preus públics, que hi ha un element de discrecionalitat que es fa molt difícil, per part de l'oposició, i, fins i tot, per part del Govern, poder no tan sols argumentar sinó justificar quina és l'evolució i gestió de totes les taxes i dels preus públics.

Amb tot –resumint–, les prioritats amb què nosaltres, des d'aquesta lògica pragmàtica, vam intentar salvar tot el que es pogués del Projecte de Llei presentat pel Govern, han estat bàsicament tres: primer, ampliar les exempcions del cobrament de les taxes, especialment per a aquells col·lectius amb més dificultats –aturats, etcètera–; en segon lloc, poder facilitar i possibilitar els pagaments fraccionats d'aquestes, i, en tercer lloc, que aquells increments que es donaven en el Projecte de Llei del cobrament de taxes no fossin increments que tinguessin una quantificació raonada i raonable i, alhora, fossin increments o que afectessin únicament i exclusivament aquelles taxes, diguéssim, que són de pagament per part dels ciutadans. Perquè, també, un aspecte que ens va sorprendre, que, evidentment, s'ha corregit amb el diàleg amb el Grup de la majoria i amb el Govern, és que les taxes que s'incrementaven fins i tot per sobre de l'IPC acumulat eren aquelles taxes que afectaven els ciutadans, i aquelles taxes que es congelaven eren aquelles taxes que afectaven les empreses. Aquest és un element que ens va sorprendre, ho hem anat corregint amb el diàleg globalment amb el Govern, amb la qual cosa, si la conclusió definitiva de tot el conjunt no és una conclusió del tot encoratjadora, com a mínim, sí que és una certa millora respecte al Projecte de Llei que, al nostre entendre, justifica la posició del Grup respecte a la transacció de les esmenes, justifica el vot afirmatiu al

Projecte de llei i, sobretot, ens esperona a tots plegats per poder fer un seguiment de quina és l'evolució i de quina és la gestió del futur d'aquesta Llei.

És per això que ja retiraria les esmenes número 1 i número 2, donaria per posicionat el Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds entom d'aquest Projecte de llei, i insisteixo que nosaltres hi donarem el vot afirmatiu.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Per a la clarificació de la votació, senyor Guillot: l'esmena número 7, a l'article 155, que no té cap transaccional, la retiren o no?

El Sr. Guillot i Miravet

Perdó, és que en l'últim butlletí tenen una numeració diferent, que és...

El president

255. 255.

El Sr. Guillot i Miravet

L'article 155...

El president

255. D'acord, molt bé, gràcies.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies.

El president

Torn en contra? No n'hi ha. Per tant, el Grup Socialista, per defensar conjuntament les seves esmenes...

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha moments en l'activitat d'aquesta cambra que, com a diputat, un se sent, diríem, més parlamentari que en d'altres moments, i, segurament, en l'elaboració de la Llei de taxes jo hauria de dir que és un d'aquells moments en què un s'ha sentit més parlamentari que en altres moments, simplement, perquè a vegades trobes a faltar, en altres projectes de llei, el clima de debat que es produeix, que s'ha produït en la Llei de taxes, i, per tant, m'afegeixo a les diferents felicitacions i agraïments que s'han fet al conjunt de diputats que han format la ponència i, evidentment, també al lletrat. Arribar a una llei relativament complexa com és una llei tributària, la Llei de taxes, que ha tingut de l'ordre de tres-centes esmenes en el seu tràmit parlamentari, que puguem arribar en aquesta cambra dient que pràcticament totes les esmenes han estat..., no pràcticament sinó que totes les esmenes han estat, bé transaccionades, bé consensuades, bé acceptades o bé retirades, en algun cas fruit del mateix procés de transacció, no deixa de ser un objecte del mateix Parlament i, per tant, en aquest sentit també ens n'hem de felicitar.

L'origen de la Llei l'ha citat l'honorable conseller, i jo no el repetiré, però, en tot cas, recordar, simplement, la sentència del Constitucional que és la que posa en dubte la divisió entre taxes i preus públics; també, evidentment, una divisió que no és, segurament, prou clara en aquest moment, prou diàfana, els límits no són prou clars, i en alguna de les esmenes que tenim, doncs, hi farem referència després, i la mateixa Llei de taxes de la Generalitat, a conseqüència d'aquesta sentència, ja preveia la necessitat de fer un text refós –dèiem en aquell moment– del conjunt de taxes per clarificar el panorama.

Bé, aquest text refós és el que ha estat el Projecte de llei, el que hem presentat, el que ha presentat el Govern. I quina és la posició, quines són les qüestions que el nostre Grup ha considerat importants en el moment de veure la Llei i els seus continguts? Hi havia, en primer lloc, segurament un problema d'imports; és a dir, nosaltres consideràvem que no era correcte que, aprofitant la Llei de taxes, alguns imports, alguna de les taxes mantinguessin quotes que sobrepassessin uns increments que podríem considerar lògics; és a dir, increments que en relació amb les taxes de l'any passat ja van ser relativament forts des del nostre punt de vista i que aquest any no es tornés a produir un efecte semblant. Per tant, un increment que estigués a l'entorn del 2%, del 3% en relació amb l'any passat ens semblava lògic; anar més enllà d'això no ens semblava adient.

Per tant, hi ha hagut un conjunt d'esmenes, algunes de les quals, a més a més, fins i tot han arribat a aquest plenari –veurem després, o haurem de votar després alguna transacció en relació amb aquest tema–; nosaltres enteníem que això no era bo que es produís. Fins i tot, en algun cas, en alguna conversió de preu públic a taxa, enteníem que era millor eliminar aquesta taxa, que deixés d'existir. De fet, el mateix Govern, segons ha explicat l'honorable conseller, ja en el moment de preparar la Llei, va considerar que això era adient en algun cas. Nosaltres hi vam aportar algun cas addicional. Algun s'ha pogut acceptar, i en altres s'han establert altres mecanismes, diguem, que fessin possible que la seva aplicació no tingués efectes nocius. Per tant, el primer problema que plantejàvem i que entenem que s'ha resolt és el d'un increment de les taxes, que en algun cas sobrepassava els increments dels índexs de preus que podríem considerar adients.

El segon tema, així, global, que es podria plantejar era el tema de determinades exempcions. Evidentment, aquí, sempre, aquest és un criteri més d'ordre polític que no d'ordre tècnic, veure que en determinats moments una taxa es pugui aplicar o no a un determinat collectiu per tal de potenciar aquest collectiu. Aquí hi havia, hi ha hagut, diria, segurament dos tipus d'esmenes, des del nostre punt de vista, paradigmàtiques.

Una és la relacionada amb les «vivendes» de protecció oficial, que fins i tot nosaltres reclamàvem la seva supressió en la proposta inicial, però que hem vist, en aquest procés de negociació, que el que havíem de fer, que el que era bo i que segurament era un pas endavant en si mateix era reclamar l'exempció en el cas de les «vivendes» de promoció pública, que són aquelles «vivendes» que afecten un collectiu, diríem, amb capa-

ciat econòmica més baixa. Per tant, era un avenç; es continuen mantenint les sol·licituds, però aquells col·lectius amb menys recursos no hauran de pagar una taxa simbòlica, però que, en qualsevol cas, no deixava de ser un recàrrec per a aquests casos.

Igualment, en aquests temes d'exempció, hem intentat incloure en algunes taxes, essencialment del Departament de Benestar Social, un criteri selectiu, en la mesura que aquelles entitats d'iniciativa social, aquelles entitats sense ànim de lucre que treballen per al conjunt de la societat i que, per tant, fan una tasca en benefici de la collectivitat, no es veiessin obligades a pagar algunes d'aquestes taxes –utilització d'hotels, determinades taxes del Departament de Benestar Social, que era bo, entenem que en quedessin excloses. Cal dir que també aquí hem trobat un recolzament important en la Ponència i en el Departament, que ens ha permès arribar a un acord.

I, finalment, hi ha hagut alguns temes en els quals no ens hem pogut posar d'acord. Cal dir-ho així –i l'honorable conseller ho esmentava–, però, en tot cas, sí que hem sabut trobar la manera de no bloquejar aquesta Llei i perquè aquesta Llei pogués tirar endavant, però que també busquéssim la forma, la fórmula que ens permetés avançar en la resolució d'aquests desacords.

Essencialment, aquest tema es tancava en la distinció entre taxes i preus públics. De vegades, aquesta és una distinció molt tècnica, però no ho és tant, perquè la diferència essencial és que aquest Parlament controla el valor de les taxes, no controla –a priori, si més no– el valor dels preus públics, perquè, com recordava l'honorable conseller, doncs, poden ser fixats pel Departament directament. Per tant, aquí hi ha una distinció important, que afectava determinats serveis, i segurament el més paradigmàtic d'aquests serveis és el conjunt dels serveis socials. Saben els senyors diputats que hi ha una discussió, en la qual el nostre Grup està molt interessat, que és la discussió del finançament dels serveis socials i, per tant, la discussió de si determinades taxes de serveis socials, de prestació de serveis socials, han de continuar sent taxes, com nosaltres creiem, o han de ser preus, com s'esgrimeix des del Departament. I el Departament té dictàmens en un sentit; també és cert que el nostre Grup en té dictàmens –en el cas nostre, del Síndic de Greuges– en sentit contrari.

Per tant, calia trobar una fórmula per resoldre aquesta situació, i en una sessió, molt ràpida, de la Comissió d'Economia i Finances, prèvia a aquest plenari, hem aprovat una proposició no de llei que demana al Govern que sol·liciti, a la seva vegada, al Consell Consultiu un informe sobre un conjunt de preus públics, per veure si la seva naturalesa és la de preu públic o és la de taxa. Sabem que aquest és un conjunt, un llistat fet d'una forma molt àmplia, i, per tant, ja sabem a priori que probablement, algun d'aquests conceptes, pot el Consell Consultiu dir-nos que no entra en l'àmbit dels preus públics, de les taxes, però, en qualsevol cas, ens va semblar interessant eixamplar el vano, per aconseguir una resolució del Consell Consultiu, un informe del Consell Consultiu que ens delimiti al màxim possible aquest camp, dintre de les competències de la Generalitat. A

partir d'aquell moment, a partir que tinguem aquest informe del Consell Consultiu, podrem avançar en aquest camp, i, si més no, de forma paral·lela, i des del punt de vista polític, també recordar que en aquest mateix plenari veurem una proposta de resolució també relacionada amb el finançament dels serveis socials, i, per tant..., bé, que ens permetrà avançar en aquest camp.

Hi ha un altre tema, més o menys paral·lel, amb un concepte molt semblant, però en què també trobàvem dificultats per avançar, que és el tema de les taxes portuàries. El Govern considera que el conjunt de taxes portuàries han de ser preus deixats a la lliure disposició del Departament o d'una nova empresa que es vol crear a partir d'una llei que està en tràmit en aquest Parlament, i, per tant, el que han fet és deixar aquest tema apartat en la discussió d'aquesta Llei. És un tema que veurem quan estiguem discutint aquesta Llei; de moment, retirarem una esmena nostra, un vot particular que quedava en relació amb les taxes de ports i que veurem –ho repeteixo– quan fem la Llei de ports, tot i que ja els avanço, senyors diputats, que el nostre posicionament continua sent que els imports que els ports de Catalunya cobrin als seus usuaris han de continuar sent taxes. Ja veurem..., és la nostra posició política. Evidentment, acceptem que en aquest moment es retirin d'aquesta Llei, amb aquest interím que els he esmentat, però que ja ho veurem més endavant.

Bé, i poca cosa més, perquè, ho repeteixo, del conjunt de propostes nostres, n'han estat algunes acceptades, d'altres transaccionades, i, en tot cas, fan un equilibri que permeti dir-li, senyor president, que el nostre Grup votarà afirmativament el conjunt d'esmenes i transaccions que queden vives, i votarà afirmativament el conjunt del Projecte de llei, de tal manera que entenem que com sempre que hi ha un consens, com sempre que hi ha una discussió, hi ha algunes coses que potser ens agraden menys, fins a altres que ens agraden més, però, en tot cas, que el conjunt és acceptable, inclosa, evidentment, l'admissió d'un vot particular del nostre Grup, que retrotrau una posició que consideràvem que en algun moment podia ser discriminatòria per a alguns municipis de Catalunya i que en tot cas ens semblava necessari tornar a la posició inicial en aquest tema. Que –dit sigui de passada– el que queda clar és que es retrotrau l'esmena número 41, independentment que el nombre dels articles –finalment hi ha hagut algun desfasament de numeració– siguin o no siguin els que diu aquí la proposta. Però el que sí que està clar és eliminar una esmena que el Grup de Convergència i Unió havia introduït en el tràmit de comissió.

Res més, senyor president; anunciar-li que, coherentment amb el que acabo de dir-li, retiro les esmenes número 6, 18, 19, 20 i 22.

El president

La 17 no?

El Sr. Carnicer i Vidal

6...

El president

Ah!, d'acord, d'acord...

El Sr. Carnicer i Vidal

...18, 19, 20 i 22, amb el benentès que la resta o són esmenes transaccionades o són esmenes a les quals el Grup de la majoria ha anunciat el seu vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per fixar posició els grups que no han intervingut fins ara en el debat, en primer lloc, en nom del Grup Mixt, des de l'escó, el diputat senyor Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Bé, el nostre Grup finalment va decidir no presentar cap esmena a aquest nou Projecte de Llei de taxes i preus públics, per diversos motius. El principal és que feia poc, feia molt poc, vaja, que aquest mateix Parlament ja havia debatut una llei idèntica, pràcticament, a aquesta, amb la previsió que probablement molt aviat ens tocaria renovar-la, tenint en compte que la Sentència del Tribunal Constitucional de l'any 95 feia que al seu temps es modifiqués la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes i, per tant, que ens tocava també modificar de nou la nostra pròpia reglamentació. Aquest és el primer motiu.

El segon motiu és perquè entenem que entràvem en un debat ampli i que podia ser molt detallista pel que fa a les diverses taxes que s'especificaven en aquesta Llei, i entràvem a valorar qüestions concretes que entenem que en molts casos, primer, en ser taxes noves o de les quals s'havia renovat la seva quantificació, doncs, calia, en tot cas, veure quina evolució tenien; d'altres eren taxes noves i, per tant, s'havia de comprovar quina era la seva aplicació en el futur.

I l'altra qüestió que, en tot cas, a nosaltres ens va fer posicionar en aquesta línia va ser que havíem tingut coneixement, també no feia massa, que algunes de les taxes previstes en la legislació anterior, curiosament, no s'aplicaven i, per tant, no es duïen a la pràctica.

Tot això va fer que nosaltres tinguéssim una valoració positiva pel que fa a la Llei en conjunt, tenint en compte que estàvem amatents, en el futur, de quina era l'evolució de moltes d'aquestes taxes. Per nosaltres, la qüestió de fons és, precisament, la Sentència del Tribunal Constitucional, que ha variat substancialment el marc jurídic d'aquests tributs: un, per l'aparició dels preus públics, que és un tribut del qual, la veritat sigui dita, és més que discutible la seva configuració jurídica, i que molt ens temem que en el futur, doncs, tornarà a sofrir revisions substancials; i l'altre és el fet que les taxes, d'acord amb aquesta Sentència del Tribunal Constitucional, han de tenir regulats tots els punts i apartats de la seva aplicació.

Però nosaltres ja vam comentar en la passada Llei referida a aquesta qüestió, la Llei 17/96, que aquesta era una temàtica gens pacífica des del punt de vista legis-

latiu, i nosaltres el que pretenem és que a partir d'ara, doncs, s'acabi amb aquesta mena de periple normatiu que ha sofert aquesta matèria, tant a Catalunya com a nivell d'Estat i que, finalment, aquests dos tributs, i especialment les taxes, entrin en un període de tranquil·litat, de pacificació en la seva aplicació, i que a partir d'ara puguem, tots plegats, doncs, primer, aplicar correctament aquesta legislació —que s'ha de recordar que la recaptació per taxes, els últims anys, en totes les administracions de l'Estat i també de la Generalitat, ha sofert un increment important pel que fa al volum de recaptació—, i per l'altre, esperar precisament que es produeixi això: que es consolidi la seva aplicació i que, en el futur, doncs, aquest pacte majoritari que, en tot cas, s'ha començat a definir aquí, pel que fa al quàntum i a quines taxes s'han d'aplicar, es vagi revalidant i es vagi comprovant l'aplicació concreta d'aquestes taxes, que beneficiarà tant, d'una banda, les finances de la Generalitat com, de l'altra, el correcte funcionament de l'Administració respecte als administrats.

És per tot això, senyor president, que anunciem el nostre vot favorable a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. L'article 44 de l'Estatut assenyalava les taxes entre els recursos de la Generalitat. Amb la Llei 33 del 1991 s'actualitzaven les disposicions anteriors i s'hi incorporava el concepte de preu públic. Però la Sentència posterior del Tribunal Constitucional obligava a reconsiderar els preus públics constitutius de prestacions patrimonials de caràcter públic com a categoria tributària de taxa.

El present Projecte, que avui estem discutint en aquesta cambra, de taxes i preus públics de la Generalitat, substitueix, doncs, les normes legals vigents i n'incorpora les modificacions que s'han anat produint, derivades del canvi de règim jurídic general del finançament de les comunitats autònomes. Conté, doncs, la normativa de taxes i preus, així com la seva regulació per departaments.

De fet, en aquest Projecte de Llei s'esmenta el principi que no tot servei o no tota activitat administrativa han de meritjar una taxa, atès que l'Administració pública ja disposa d'altres fons de finançament. Per Esquerra Republicana, el Grup d'Esquerra Republicana, la naturalesa de les taxes en si, en ser considerada com a ingressos pressupostari de la Generalitat, ja ens planteja d'entrada un cert problema de fons sobre si és conseqüent mantenir i incrementar, en general, aquest recurs a la pressió fiscal, per aquesta banda, per millorar uns ingressos que són escassos..., que són escassos per una altra banda, és a dir, quan cada any tenim una fuga d'impostos cap a l'Estat central.

Però, en fi, en definitiva, les taxes hi són, i, per tant, en aquest Projecte de Llei nosaltres hem hagut de negoci-

ar i entrar en la transacció amb diverses esmenes, una trentena d'esmenes presentades per Esquerra Republicana, que han estat transaccionades, algunes retirades... I, concretament, algunes que han quedat aparcades són les referides al tema de ports. Nosaltres, aquí, insistíem que, algunes taxes del tema portuari, de fet, el que feien era duplicar els impostos sobre la renda, o que tenien una concepció més de sanció que de taxa, però, en fi, tot això ha quedat aparcat en una posterior llei de ports i, per tant, en tot cas, ja ho discutirem quan arribi el moment.

I, respecte, en general, a la resta d'esmenes presentades i consensuades, nosaltres hem donat suport a totes aquelles que han abaratit, que han significat un abaratiment, o una contenció de la pujada de les taxes; hem intentat que repercutissin al mínim en el consumidor, i també hem estat a favor de tot aquell estalvi de taxes que s'ha fet a entitats sense afany de lucre. Per tant, en aquesta direcció, el nostre suport a aquestes transaccions ha anat en aquesta línia. Per totes aquestes qüestions, pel fet que al final hi ha hagut una transacció de la majoria d'esmenes, el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a aquesta llei i, a la vegada, aprofito per agrair, també, la disponibilitat de tots els ponents d'aquesta Comissió a l'hora de discutir i negociar totes les esmenes presentades pels grups.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula...

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest punt, el nostre Grup no pot fer més que valorar positivament el Projecte de llei de taxes i preus públics que avui estem debatent en aquest Parlament. I no només el valorem positivament per la transcendència que té en ell mateix, sinó també perquè ha estat fruit del treball de la Ponència i ha recollit tota la normativa legal referent als preus i les taxes públiques de la Generalitat, que quedarà a partir d'ara recollida en un únic text que contribuirà, sense cap mena de dubte, a garantir la seguretat jurídica dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Aquest projecte recull, com ja s'ha esmentat en aquest Parlament, tota la normativa existent i incorpora també les adaptacions necessàries que la llei li exigeix, tot introduint les modificacions en les tarifes així com la supressió i la creació de noves taxes.

El Grup Popular va presentar trenta-sis esmenes, que han estat acceptades o transaccionades, i que han contribuït a la millora tècnica del text, així com a la necessària ampliació de la garantia dels drets. Tots els ponents han fet esment –i nosaltres també en farem– que aquest Projecte de llei neix com a conseqüència del mandat que conté la disposició vuitena de la llei 17/96, del 27 de desembre, per la qual es fixen els preus públics que constitueixen prestacions patrimonials de caràcter públic, i incorpora també la normativa vigent de taxes i preus públics adaptada a les darreres modifica-

cions derivades de la sentència del Tribunal Constitucional 185/95, del 14 de desembre, la qual estableix la delimitació del concepte de preu públic envers el de taxa, així com els requisits formals necessaris per a la seva creació i modificació.

En aquest sentit, aquesta adaptació que avui aprovem o aprovarem, ve provocada pel nou marc de finançament de les comunitats autònomes al qual ha fet referència l'honorable conseller i que ha propiciat la llei orgànica 3/96, que va modificar l'article 7 de la LOFCA, per tal que, a les comunitats autònomes, les prestacions patrimonials de caràcter públic passin a qualificar-se com a taxes i, d'aquesta manera, s'adeqüin a la doctrina del Tribunal Constitucional.

Per tant, el Grup Popular no només valora molt positivament aquesta adaptació, sinó que vol recordar en aquest Parlament que, en el debat de la llei 17/96, del 27 de desembre, el nostre Grup, el Grup Parlamentari Popular ja va presentar esmenes per tal que aquesta llei recollís la doctrina que estableix el Tribunal Constitucional en la conversió de preus públics a taxes, que tot just ara estem fent realitat.

Per tant –i per acabar–, jo vull, en nom de l'il·lustre diputat del nostre Grup que ha estat ponent en aquesta llei, el senyor Ignasi Oleart, agrair, en nom del Grup Parlamentari Popular, a la resta dels membres de la Ponència, l'esperit de diàleg i de consens que ha fet possible que avui no hàgim de defensar cap de les nostres esmenes, perquè totes elles han estat acceptades o transaccionades.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, per fixar la posició del Grup, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per sumar-me, com han fet els altres ponents, a l'agraïment conjunt i solidari de l'esperit de diàleg que ha presidit aquesta llei, que és un esperit de diàleg que només ha estat possible pel tarannà dialogant dels ponents –sobretot, els ponents de l'oposició, els que havien presentat esmenes– i també pel tarannà dialogant, no únicament –i sobretot, evidentment– del Departament implicat, com és el Departament d'Economia i Finances, i el Conseller Artur Mas, sinó, fins i tot, molts altres departaments, atès que la llei de taxes és una llei essencialment transversal, que afecta multidisciplinàriament diversos departaments.

Comentar quina és la nostra posició. La nostra posició ha estat i serà, senyor president, senyores i senyors diputats, votar totes les transaccionals, òbviament, i votar fins i tot les esmenes, les dues esmenes que han quedat vives, i votar a favor d'un vot particular, d'un vot particular que, com explicava el senyor Martí Carnicer, respon a una voluntat expressa del Departament de Governació i del d'Economia i Finances de

quelcom que es produirà –estem parlant d'una taxa, concretament, per a l'Escola d'Ensenyament de Bombers de la Generalitat– i que es referia a «altres Administracions i empreses privades». Òbviament, pel que fa a «altres administracions», podria sentir-se algun Ajuntament ferit en el sentit que es tracta d'una discriminació, i l'alcalde de Lleida m'està fent senyals obvis, però també sap, l'alcalde de Lleida, que el conveni *is coming*, està venint, i, per tant, que, a través d'un conveni que estic convençut que es produirà no més enllà de l'any 98, segurament –o quan calgui, senyor alcalde de Lleida–, es produirà un conveni i, per tant, aquesta taxa no tenia cap sentit discriminatori.

Sí que aprofito tècnicament, perquè en la menció que es fa en el *Butlletí* es diu que aquest retorn al Projecte original del mateix Govern afectaria els articles 70 i 77, i afectaria tan sols el 70 i el 73, perquè, pel que fa als 74 i el 77, he observat que es tracta d'una altra taxa, d'una taxa a cobrar a empreses privades i, per tant... Parlant d'empreses privades, deixi'm discrepar, encara que sigui en aquest punt, de l'apreciació del senyor Guillot quan deia que el Projecte apujava les taxes als ciutadans i abaixava les taxes a les empreses. I jo diria, si em permet aquest punt de discrepància, que no respon això..., o pot ser una apreciació del senyor Guillot, que, per descomptat, aquest ponent no comparteix.

I fer una menció respecte a l'apujada d'algunes taxes per sobre o per sota de l'índex de preus al consum. El fet que aquest sigui un criteri vàlid no exclou que l'objectiu de la taxa no és pujar en funció de l'índex de preus al consum, sinó el fet que la taxa ha d'acostar-se –i ho diu la mateixa Llei– al cost del servei. Aquest és l'objectiu de la taxa. I, malgrat l'apujada que hi pugui haver de l'índex de preus al consum, moltes vegades, aquestes taxes són molt lluny, encara, de cobrir el cost del servei.

Coincideixo amb les apreciacions que s'han fet per part dels ponents i discrepo –però no vull avançar el debat que tindrem a la Llei de ports– del fet que els preus, les antigues taxes portuàries hagin de seguir essent taxa o preu públic; creiem honestament que poden ser, dintre de l'Estatut de l'empresa pública catalana, una gestió financera de tipus mercantil i, per tant, en ares de la lliure competitivitat que ens marca la directiva europea –de competència de ports i amb els seus preus–, és molt lògic que es tracti de preus privats, però, ho repeteixo, no vull avançar esdeveniments; tindrem oportunitat de discutir-ho a la discussió de la Llei de ports.

I, finalment, dir que, malgrat totes les discussions i malgrat tots els pactes importants que hi han hagut, encara, sempre, ens deixem alguna cosa al tinter. I ens hem deixat una cosa que anuncio –i és escaient, senyor president, senyores i senyors diputats– que no vam poder preveure per manca de possibilitat tècnica, un fet que es produeix a Catalunya, molt concretament, en un tema que ha estat unànimement consensuat, com és el tema de les taxes d'escorxadors. Els ho faig ben breu: moltes vegades, ens trobem que, a Catalunya, les sales d'especejament i les sales d'escorxador estan, si no unides, sí integrades des d'un punt de vista accionarial, des d'un punt de vista, fins i tot, de proximitat.

Aquesta situació produeix que, en els casos en què es troba en unitat física, les taxes per escorxador i d'especejament siguin reduïdes i compensades en una sola taxa. Moltes vegades, aquesta separació física, però amb vinculació empresarial i, fins i tot, amb vinculació de prestació de serveis, hauria de merèixer una transaccional que no hem estat a temps de poder presentar i que, potser, a través del mecanisme –una miqueta calaix de sastre, és cert– que, últimament, té una «prestància» legislativa, com la Llei d'acompanyament dels pressupostos, que veurem pròximament, hi haurà l'oportunitat –almenys, jo ho demanaré als ponents que correspongui– de poder introduir aquesta precisió –molt típicament catalana– que no ha estat possible, tècnicament, d'incloure en aquesta daixò.

Senyor president, senyores i senyors diputats, amb això acabo. Agrair novament..., i, aquest agraïment, el faig extensiu, també, als serveis de la cambra i, molt especialment, al lletrat senyor Pere Sol, sense la col·laboració del qual no hauria estat possible poder transaccionar tres-cents esmenes, pel cap baix.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Havent arribat un conjunt d'esmenes –una de tècnica i diverses de transaccionals–, el senyor secretari primer de la Mesa procedirà a llegir-les per al coneixement de totes les senyores diputades i senyors diputats.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La primera esmena transaccional és en relació amb l'esmena número 3. I diria, a l'apartat primer, al final de «proves de coneixements orals...», posar-hi la xifra «2.000».

A l'apartat segon, allà on parla de «proves de coneixements mitjans...», al final de la ratlla, posar-hi «3.500».

A l'apartat 3, sobre «proves de coneixements suficients...», al final de la ratlla, posar-hi «2.000».

I, a l'apartat 4 –«proves de capacitat per...», etcètera–, al final, posar-hi la xifra «3.500».

La segona transaccional és en relació amb l'esmena número 4, i diria: «1.1.1. En pressupostos de fins a 10 milions, 15.200.

»1.1.2. En pressupostos de més de 10 milions, fins a 100 milions, 23.900.

»1.1.3. En pressupostos de més de 100 milions, 33.200.»

I finalment: «1.2. Per inspeccions ulteriors, periòdiques o no, 6.000.»

La transacció en relació amb l'esmena número 5 consistiria en: «Reducció de totes les quotes en un 25%...» (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El Sr. Camps i Rovira

Entenc perfectament la procedència tècnica de llegir les transaccionals, però, atès que es tracta d'unes transac-

4306

cionals bastant prolixes i que tots els grups –fins i tot els no esmenants– les han signat, potser podríem estalviar-nos-en la lectura. Ho sotmeto a la consideració de la Presidència.

El president

Jo prefereixo que complim el Reglament de la lectura de les transaccionals. Segueixi, senyor secretari.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Com deia, «Reducció de totes les quotes en un 25% de la quantitat disposada en el corresponent article o projecte», que és l'article 143 del projecte inicial.

La transacció en relació amb l'esmena número 8 diria, en l'apartat 1.1., al final de la ratlla, posar-hi «2.500». En el punt 1.2., al final de la ratlla, «1.250», i, en el punt 1.3., al final de la ratlla, «31.200».

La transacció en relació amb l'esmena número 9 consistiria a posar, al final de l'apartat 4.2., «30.000».

A l'esmena número 10, el text de la transacció consistiria, en l'apartat 1, a posar, al final de la ratlla, «1.720». En el punt 2, al final de la ratlla, posar-hi «625». En el punt 3, al final de la ratlla, posar-hi «440». En el punt 4, al final de la ratlla, posar-hi «255». I, en el punt 5, al final de la ratlla, posar-hi «130».

La transacció amb relació amb l'esmena número 11 consistiria, en l'apartat 1.1., a posar, al final de la ratlla, «1.250».

L'esmena transaccional en relació amb l'esmena número 12, consistiria, en l'apartat 1, al final de la ratlla, a posar-hi «3.300»; en els «títols menors», posar, al final de la ratlla, «330», i, en l'apartat «Altres titulacions», al final de la ratlla, posar-hi «220».

Pel que fa a la transacció en relació amb l'esmena número 13, consistiria a establir el text següent: «Són subjectes passius de la taxa les persones físiques o jurídiques, llevat de les entitats d'iniciativa social a les quals es presten...», i aleshores continuaria el text inicial.

Pel que fa a la transacció en relació amb l'esmena número 15, el text seria el següent: «Són subjectes passius les persones físiques o jurídiques, llevat de les entitats d'iniciativa social que presentin...», o sigui exactament igual a l'anterior.

I, finalment –com anunciava el senyor president–, hi ha una esmena tècnica en relació amb l'article 17, que allà on diu: «El Govern, en la forma que s'estableixi per reglament, pot regular l'ajornament del pagament de les taxes», ha de dir: «El Govern pot regular per reglament l'ajornament del pagament de les taxes».

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Per a una bona claredat per a la votació que efectuarem seguidament, vull recordar que les esmenes... (*El Sr. Carnicer i Vidal demana per parlar.*) Senyor Martí Carnicer, em demana la paraula?

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, per un problema de transcripció en el moment de confeccionar la transaccional, senyor president. En tot cas, l'esmena que fa referència a la transaccional amb la número 9, s'hi ha posat «4.2», al final de la ratlla 30.000, és «4.1», al final de la ratlla 30.000. La «4.2» és un altre concepte; no, és un problema de transcripció.

El president

Senyors portaveus, estan d'acord amb aquesta rectificació que proposa el senyor ponent? D'acord? (*Pausa.*) Senyor Camp, d'acord? Molt bé.

Per a clarificació de la votació, les esmenes números 1, 2, 6, 17, 18, 19, 20 i 22 han sigut retirades. Per tant, per economia processal de temps, proposaria la votació conjunta de l'esmena tècnica, de l'esmena transaccional, de les esmenes vives, que són la 7, la 16 i el vot particular número 21 i el text del Dictamen. Ho repeteixo: l'esmena tècnica, les transaccionals, les esmenes vives 7, 16 i vot particular 21 i el text del Dictamen. (*Remor de veus.*)

L'esmena 14?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, l'esmena 14 crec que encara està viva.

El president

Perdó. Doncs, 7, 14, 16 i 21. D'acord a poder fer aquesta votació conjunta? (*Pausa.*)

Iniciem la votació.

El Projecte de llei ha sigut aprovat per 107 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

Continuem amb el segon punt de l'ordre del dia. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de creació del Servei Català de Trànsit. D'acord amb l'article 101 del Reglament fa la presentació de la iniciativa... (*Remor de veus.*) Perdó, la votació del Dictamen? També he dit votar conjuntament el Dictamen, també ho he dit. He dit la votació conjunta de la tècnica, les transaccionals, les vives i el text del Dictamen. D'acord?

Projecte de llei de creació del Servei Català de Trànsit

Iniciem el segon punt de l'ordre del dia: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de llei de creació del Servei Català de Trànsit. D'acord amb l'article 101 del Reglament fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller senyor Xavier Pomés. (*Pausa.*)

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta és la segona ocasió en què m'adreço a tots vostès, no per retre'ls comptes de l'actuació del Govern en aquell àmbit de la meua responsabilitat, sinó, en aquest cas, per presentar a la consideració d'aquesta cambra una llei, la que ens ha de permetre crear el Servei Català de Trànsit.

Es tracta, certament, d'una llei instrumental, amb un valor intrínsec de totes aquelles lleis en virtut de les quals la Generalitat organitza la seva acció a través dels organismes i ens que millor poden servir per a la finalitat perseguida, però més enllà del seu valor, el Projecte del llei per què avui els demano, en nom del Govern, el seu suport, té una transcendència que no dubto a qualificar d'històrica.

L'any 1991, quan aquesta cambra, a iniciativa del Govern de Catalunya, va aprovar per llei la creació de l'Institut Català de Seguretat Viària, les funcions que en matèria de regulació del trànsit i de prevenció de l'accidentalitat podien encomanar-se-li eren necessàriament modestes. L'Institut Català de Seguretat Viària ha complert, penso que amb satisfacció, les finalitats per a les quals va ser creat, però és arribada l'hora que, malgrat el poc temps transcorregut –només sis anys–, aquest organisme i en conseqüència la Llei que el regula ha esdevingut obsolet i insuficient per canalitzar l'acció que haurà de dur a terme, d'ara endavant, el Govern. I això perquè per primera vegada en la història de la Generalitat, i gràcies a uns acords de governabilitat, hem pogut aixecar el sostre competencial fixat en l'Estatut d'autonomia de Catalunya per la via legal establerta en l'article 150.2 de la Constitució espanyola, és a dir, per la via de la transferència de competències de l'Estat a la Generalitat.

Aquesta aspiració, perseguida tant des del Govern com des d'aquesta mateixa cambra, que des de l'any 1991 ha aprovat en reiterades ocasions mocions i resolucions –la Moció 68 de la tercera legislatura, la Moció 78 de la quarta, Moció 9 de la cinquena i Resolució 184 de la cinquena– instant el Govern a reclamar l'exercici d'aquestes competències, ha estat a la fi assolida, i per un mecanisme que, si bé ha requerit un procés potser una mica llarg, en tant que suposava la tramitació d'una llei orgànica davant la simplificació que ofereix la promulgació d'un reial decret, ofereix, a canvi, la màxima garantia de continuïtat en el futur, que preveu l'ordenament constitucional.

Aquesta és, doncs, una ocasió bona per a tots els qui dediquem els nostres esforços a la defensa de l'autonomia de Catalunya, tant des de les tasques de govern com des de l'exercici de l'oposició, i espero que sigui un precedent per poder citar en properes ocasions, perquè això voldrà dir que anem endavant en el projecte de país que tots volem.

Voldria remarcar aquesta paraula «tots», perquè aquest sentiment, aquest denominador comú de tots els grups parlamentaris, per damunt de legítimes diferències en altres camps, crec que és el que ha marcat no solament

la tramitació d'aquesta Llei sinó tot el procés que ens ha permès d'arribar-hi.

El fet que la Llei orgànica de transferències de les competències en matèria de trànsit fos aprovada per unanimitat de les Corts Generals –Congrés i Senat–, dies enrere, demostra que els acords del 29 de gener d'enguany, entre el ministre de l'Interior, senyor Mayor Oreja, i el conseller que els parla, no responien a interessos partidistes dels partits polítics que donen suport al Govern de l'Estat i al de la Generalitat, sinó a una concepció de la política més en majúscula que, com a tal, ha merescut el suport de tots els grups polítics, en un exercici de responsabilitat i de coherència que crec que els honora i els fa mereixedors de respecte.

Des d'aquí, doncs, vagi el meu agraïment i el meu reconeixement a tots els homes i dones que, des de la seva responsabilitat i representativitat a les Corts Generals, han donat suport amb una sola veu a l'assumpció, per part de la Generalitat de Catalunya, d'una competència tan transcendent per a la qualitat de vida dels ciutadans, com és la garantia de la seguretat en el trànsit viari.

Aquesta unanimitat haguda en les instàncies centrals és la mateixa que el Govern de Catalunya desitjava que es produís en aquesta cambra; per aconseguir-la el Govern ha mantingut un contacte permanent amb els ponents del Projecte de llei i els portaveus dels grups parlamentaris, i s'ha mostrat especialment receptiu en la negociació de les esmenes.

Avui em plau reconèixer, davant del Ple d'aquest Parlament, que aquest esperit aglutinador del Govern, que aquesta receptivitat exercida pel Govern, per aconseguir l'apropament de posicions, és la mateixa que ha presidit l'actuació de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que han actuat durant la tramitació del Projecte de llei amb la màxima lleialtat, responsabilitat i voluntat de consens.

Aquest consens ens ha permès millorar molt substancialment el text pel qual avui els demano la seva aprovació, fins al punt que han estat incorporades o transaccionades totes les esmenes que els grups parlamentaris no han considerat adient retirar; dos terços, aproximadament, de les esmenes presentades. I aquest mateix consens ha fet possible que avui aquest Projecte de llei se sotmeti a l'aprovació del Ple de la cambra sense cap ni una esmena o vot particular al seu redactat, un cas –crec– amb pocs precedents durant les legislatures d'activitat parlamentària d'aquesta cambra.

Per tot això no he volgut dedicar el temps que m'atorga el Reglament del Parlament a presentar-los un text legal, que crec que ja és tan seu, de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, com del mateix Govern. Vostès el coneixen tan bé com jo, perquè és fruit de la nostra iniciativa i de les seves aportacions, i també de les seves millores. Tampoc no haig d'esmerçar temps ni esforços a defensar el posicionament del Govern perquè l'acord amb el qual avui se sotmetrà el Projecte de llei a la consideració d'aquesta cambra crec que és absolut.

Hi haurà temps, quan la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana assenyali el dia adient perquè pugui comparèixer en sessió informativa amb tots vostès, tal com vaig demanar fa unes dues setmanes, per fer una anàlisi més acurada i poder debatre, amb tranquil·litat, i fixar les polítiques a seguir en matèria de trànsit; unes polítiques que, d'acord amb el text de la qual espero que serà la Llei del Servei Català de Trànsit, seran establertes, sens dubte, prèvia participació i consulta de la Comissió Catalana de Trànsit i Seguretat Viària, un òrgan on seran representats i escoltats tant els ens locals com els professionals del món del trànsit en el sentit més ampli.

En tot cas, sí, per això, que voldria destacar un aspecte important en la Llei, i que queda palesa quina és la voluntat política d'aquesta Llei. La Llei s'organitza en quatre títols; dels quatre títols, el primer és el d'organització, però fixin-se bé que el segon i el tercer són sobre polítiques de millora en la seguretat viària. El títol segon, crea la Comissió Catalana de Trànsit i Seguretat Viària, un òrgan de participació del qual formen part diferents departaments de la Generalitat, però també aquelles organitzacions municipals més representatives de Catalunya, de les entitats públiques i privades vinculades a aquesta matèria i les persones de reconegut prestigi en l'àmbit de la seguretat viària.

Pel que fa al títol tercer, la Comissió interdepartamental per a la millora de la seguretat viària, un òrgan de coordinació interdepartamental de l'Administració de la Generalitat en matèria de trànsit i seguretat viària. És a dir, de quatre títols, dos, un és el d'organització pròpiament dita, l'últim títol, el quart, seria el de garantia de coordinació amb la força policial, amb els Mossos d'Esquadra, però el títol segon i tercer, el que pretenen és donar aquesta imatge, aquesta voluntat política que la Llei del Servei Català de Trànsit, entre altres coses, serveixi per poder millorar una qüestió tan clau en la vida avui dia dels ciutadans com és el tema de la mobilitat i, per tant, amb una qüestió tan clau com és la seguretat en el trànsit i la seguretat viària.

Repeteix que quan hi hagi la meua compareixença a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat, entrarem a fons en el debat sobre com s'han d'executar aquestes competències, que exercirem a partir del proper any, i amb quina coordinació també ho farem, la màxima coordinació, amb les autoritats i les policies locals.

Per tant, penso que el que calia avui, precisament, era aprofitar aquesta ocasió d'adreçar-me a la cambra –públicament, solemnement, deixin-m'ho dir, i també molt sincerament– per al que he fet: fer-los justícia i agrair a tots els ponents, als serveis del Parlament l'esforç i la bona voluntat esmerçada per aconseguir aquest text legal, que neix de la voluntat del Govern, però que avui crec que ja és expressió de tots els grups parlamentaris a la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Hi ha una esmena tècnica, signada per tots els grups parlamentaris, que procedirà a llegir el secretari primer de la Mesa.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. L'esmena tècnica és a l'article 20.3, i on diu: «establir el pla d'activitat anual», i etcètera, ha de dir: «emetre informe sobre el pla d'activitat anual», i la resta igual.

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer. Els grups parlamentaris, donat que no hi ha esmenes reservades, i d'acord amb els antecedents, han demanat fixar el posicionament abans de la votació. En primer lloc, per fixar la posició, té la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui, amb la més que previsible aprovació d'aquest Projecte de llei de creació del Servei Català de Trànsit, s'acompleix una fita, al nostre entendre, important; una fita per l'eixamplament de l'autogovern, però també per a l'enfortiment del Cos dels Mossos d'Esquadra.

Certament, la vigilància i la regulació del trànsit, la protecció i l'auxili en les vies públiques, i la possibilitat de denúncia en aquest àmbit, obren per al cos de la policia catalana en general, i per a les unitats específiques que s'hi destinaran en particular, una nova perspectiva en el seu camí vers una policia pràcticament integral. Però, sens dubte, la consecució de les competències executives per delegació del trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària representa una conquesta política de primer ordre. Aquesta és, sense cap mena de dubte, a banda del traspàs de les polítiques actives de l'Inem, «la joia de la corona» –si m'ho permeten– de Convergència i Unió en l'acord d'investidura i governabilitat signat amb el Partit Popular, que, tot i ser una delegació, d'acord amb l'article 150.2, per tant, que és una delegació i, per tant, que no és una competència estatutària, amb els riscos que això pot comportar, però que al mateix temps serveix, com a via d'eixamplament de l'autogovern, que podria servir també per a altres matèries, és, com deia, a diferència d'altres traspassos –com el 30% de l'IRPF, o el canvi de denominació dels governadors civils–, un traspàs net, sencer i, consegüentment, apreciable.

Per a l'assumpció d'aquesta nova competència s'ha optat per la creació d'un organisme autònom: el Servei Català de Trànsit. Aquest nou servei, amb autonomia financera i orgànica, resta dependent del Departament de Governació. A nosaltres ens sembla, aquesta, una bona opció. Llàstima, en tot cas, que d'altres traspassos –com el que he citat abans, per exemple, el de les polítiques actives de l'Inem–, no comportin la mateixa opció administrativa, és a dir, la creació d'un servei públic, en aquest cas, d'ocupació.

A partir d'ara, la Generalitat serà, per tant, l'Administració de referència en seguretat i control viaris. S'han aconseguit pràcticament totes les competències que, directament i indirectament, afecten aquesta matèria, que va des de la gestió del control del trànsit, passant pels permisos d'obertura i funcionament d'autoescoles, per la instrucció i resolució d'expedients sancionadors, per la promoció de l'educació viària, etcètera; un total d'importantes matèries que, en conjunt, defineixen, com he dit, la Generalitat i aquest nou servei que ara passem a crear com l'Administració de referència en seguretat i control viaris a Catalunya.

Entenem, per tant, que amb les noves competències, amb més recursos que el precedent Institut Català de Seguretat Viària –que any rere any esmenàvem en les esmenes de pressupostos generals de la Generalitat–, amb una bona coordinació amb els ens locals i amb la resta de departaments, a partir d'ara no hi hauran excuses per fer una bona tasca de prevenció i reducció dels accidents de trànsit per carretera a Catalunya. Aquest, i només aquest, ha de ser l'objectiu final. Esperem que el nou Pla de seguretat viària de Catalunya, amb aquest nou marc, acomplirà amb escreix aquests objectius.

Però permetin-me, senyores i senyors diputats, que també recordi un aspecte, que precisament no està en el text d'aquest Projecte de llei que se'ns presenta, però que al nostre entendre és, com a mínim, discutible, que no –i també vull deixar-ho molt clar– entenem que sigui d'una característica estrictament negativa, sinó, com a mínim, discutible. I em refereixo, en concret, a la possibilitat, que va permetre el Departament de Governació, de la incorporació d'agents del trànsit, de la Guàrdia Civil, en aquesta matèria, que al nostre entendre, tot i respectar alguns plantejaments, no va ser, en tot cas, una bona decisió. Permetin-me que de passada, i d'una forma molt ràpida, en faci esment.

Estem d'acord –i, per tant, ho compartim amb la Conselleria– a mantenir una relació exquisida amb el Departament d'Interior i una bona coordinació amb la resta de forces i cossos de seguretat que actuen a Catalunya. Però, com a mínim, la incorporació d'aquests agents del Cos de la Guàrdia Civil, de forma directa i amb reserva d'un percentatge, al nostre entendre, com a mínim, és discutible. I que constin, en tot cas, alguns trets que per part nostra són prou significatius.

No estem en contra de l'entrada d'agents de la Guàrdia Civil al Cos de Mossos d'Esquadra; ho hem dit a bastament, i ho repetirem tantes vegades com faci falta. En qualsevol cas, el que demanem és que es segueixin, com a norma general, els requisits d'accés al Cos de Mossos d'Esquadra que se segueixen per la resta de persones que hi volen accedir. Estem d'acord, fins i tot, amb el nomenament del nou director d'aquest Servei Català de Trànsit –que, per cert, avui ens acompanya, i que saludem des del nostre Grup.

I, a més a més, el nostre Grup ha repetit en moltes ocasions i s'ha manifestat i ha actuat d'una forma molt clara a favor dels agents i de les famílies que han demanat..., els familiars dels agents de la Guàrdia Civil de la demarcació de Girona que han demanat poder restar a Catalunya, perquè entenem que és un problema humà

i familiar que s'ha d'atendre i que, per tant, s'ha de solucionar. Però, com he repetit, com he dit anteriorment i ara repeteixo, nosaltres entenem que aquesta és una solució, la que s'ha optat per Girona, que no seria bona que es reiterés amb les altres demarcacions que desplegarà aquest nou Servei Català de Trànsit, a Lleida el 99, i a Barcelona i a Tarragona. I, en tot cas, restem a disposició de la Conselleria per aconseguir un acord global, també, en aquesta matèria, que satisfaci totes les forces representades en aquest Parlament, i també totes les persones implicades.

I, per últim, lamentem l'actitud que ha mantingut algun partit polític en aquesta matèria, que ens ha semblat d'una conducta, com a mínim, demagògica, ja que, per cert, no vam sentir opinions relativament similars quan es va procedir a la suplència dels agents de la Guàrdia Civil, per exemple, a les presons, quan es va produir, o tampoc s'han produït manifestacions d'aquests partits, com he dit, en aquest mateix sentit, quan per exemple s'han tancat casernes de la Guàrdia Civil.

En tot cas, i per acabar amb aquesta temàtica, és un aspecte molt puntual que no afecta el conjunt, ni afecta el volum, ni afecta la transferència i la creació del nou Servei, però que em sembla que era una qüestió que, per cert, no s'havia debatut d'una forma prou àmplia en aquest Parlament, i ens ha semblat, si més no, interessant de recordar-ho.

Però, en qualsevol cas, i retornant al que és el text en si del Projecte de llei que se'ns presenta, nosaltres en fem una valoració positiva, enormement positiva. Entenem que és un avanç significatiu, sense cap mena de dubte. Voldríem que, en tot cas, el sistema de delegacions que s'aplica en aquesta matèria s'ampliés, com he dit, en d'altres matèries, prou importants per a l'autogovern. I entenem que l'objectiu bàsic i fonamental per a la creació d'aquest nou Servei ha de ser aconseguir un millor servei en carretera i la reducció dels accidents en carretera, també, a Catalunya.

I, per últim, senyores i senyors diputats, permetin-me felicitar el Departament de Governació, i en especial el seu titular, per l'obtenció d'aquesta nova competència, i també per la negociació que ha portat amb la resta de forces polítiques per aconseguir allò que ell mateix, l'il·lustre conseller, ha dit que és arribar a una votació sense esmenes i, per tant, amb tots els grups d'aquesta cambra a favor d'aquest nou Servei. Esperem, per tant, que aquest nou Servei de Trànsit compleixi amb aquestes funcions i li desitgem el millor dels auguris per complir amb aquestes funcions.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la transferència de les facultats d'execució de la legislació estatal en matèria de trànsit, o, dit també d'altra

manera –i més colloquial– el traspàs del trànsit, ha estat –i de fet ho diu l'exposició de motius o el preàmbul de la Llei– una reivindicació històrica de la Generalitat –entesa en el seu sentit més ampli: el Govern, el conjunt de les institucions de la Generalitat– i, per tant, també ha estat –per què no?– una constant dintre del que en algunes matèries, en algunes qüestions, ha estat l'acció unitària de tots els grups polítics, i acció també sostinguda per tal d'incrementar el nostre sostre d'autogovern, sobretot des de la creació, ja un llunyà 1983, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra com a cos policial, amb una vocació integral i, per tant, amb atribucions com el manteniment de l'ordre públic, i també la protecció dels béns i de les persones. I d'aquí que, com és lògic de suposar, l'assumpció del conjunt de tasques que tenen a veure amb la gestió i regulació del trànsit era, havia de ser un objectiu indispensable, un objectiu indiscutible, per la seva especial connexió o vinculació amb la resta de matèries amb incidència a la seguretat pública, però també perquè la millora de la seguretat viària a Catalunya tenia ja un referent institucional –si vostès ho volen, modest, modestíssim–, com és l'Institut Català de Seguretat Viària, des de 1991, al qual ha alludit reiteradament l'honorable conseller en la seva anterior exposició, i, per tant, l'impuls de les seves tasques de prevenció de l'accidentalitat viària requeria –i en això podríem estar tots perfectament d'acord– nous esforços per tal de millorar, per tal d'ampliar les possibles actuacions en aquest camp, ara ja –això sí– des de les possibilitats que ens oferia l'existència d'un cos policial desplegat ja en el conjunt del territori.

I aquests són, entenem, nous esforços, noves tasques, que impliquen, que comporten un correlatiu increment de les possibilitats –ho repetim– d'incrementar el nostre autogovern, perquè estem davant –no ho oblidem; i també ho ha dit l'honorable conseller fa uns instants– d'una matèria de vital importància, de gran transcendència, des del punt de vista, fins i tot, dels drets individuals, perquè el fenomen del trànsit de vehicles s'ha, com vostès saben, generalitzat modernament, de tal manera que forma part indissociable de la nostra vida quotidiana –només cal veure alguns estudis sociològics d'algunes enquestes, en què els ciutadans situen, dintre de la seva escala o jerarquia de valors, en un lloc molt preferent el dret a circular amb el seu vehicle o el dret a trobar una plaça d'estacionament–; perquè s'ha transformat també, aquesta qüestió, en una de les expressions més autèntiques de la llibertat de les persones a l'hora de circular, però també de les mercaderies, i fins i tot perquè, quan s'efectua de manera massiva i simultània aquest dret de circulació, porta, com hem vist, aparellats molts problemes, que tots vostès coneixen –embussos, com els de fa relativament pocs dies a les nostres carreteres–, problemes, doncs, que cal administrar, que cal regular, sobretot per no lesionar, per no perjudicar el conjunt dels interessos individuals o col·lectius, que són, òbviament, mereixedors de la protecció, també, del conjunt dels poders públics.

Per tant, nosaltres saludem, òbviament, molt positivament la transferència, formalitzada a través d'una proposició de llei orgànica, de transferència per la via de l'article 150.2. I en aquest punt, això sí –i, per tant, ens

emplacem i ens remetrem al debat que ens anunciava l'honorable conseller, la sessió informativa en la Comissió de Justícia–, esperem, això sí, que els mitjans financers transferits no estiguin subvalorats i, per tant, que en aquest punt no hàgim de lamentar que després hi hagin alguns inconvenients. I també esperem que les fórmules de control reservades a l'Estat siguin les més adequades per permetre el lliure exercici de funcions tan importants com les que a partir d'ara assumeix el Govern de la Generalitat, i també aquest ens, el Servei Català del Trànsit, que –no ho oblidem– són qüestions –que ja s'han dit– prou importants, com la formació, les autoescoles, els exàmens, les sancions, la gestió administrativa, l'auxili sanitari i en carretera, o els serveis policials.

Dit això, deixin-me, però, que també aprofiti aquesta intervenció –com ha fet algun altre grup parlamentari que m'ha precedit– per posicionar, ni que sigui per primera i darrera vegada, el meu Grup Parlamentari en relació amb una qüestió que ha mediatitzat i que ha condicionat tot sovint aquesta matèria del traspàs sobre el trànsit, que és el debat sobre la incorporació de guàrdies civils als Mossos d'Esquadra.

Per nosaltres –i ho hem dit reiteradament–, el model policial català és un model de substitució dels cossos i forces de seguretat de l'Estat; es tracta també d'un model que organitzativament respon a la voluntat d'estructurar un servei policial de naturalesa integral que, amb independència del seu entorn geogràfic, urbà, rural, allà on es presti sigui homologable al conjunt del territori català i, per tant, d'aquesta manera es posa fi, per exemple, a la tradicional divisió de la Guàrdia Civil en aquest terreny; que aquest mateix model està impregnat, si vostès volen, per uns determinats valors diferents –no qualificaré si són més bons o més dolents, senzillament són diferents–, per exemple, dels d'una institució, en part militar, un institut armat com és la Guàrdia Civil i, de fet, això, senzillament això, aquests tres, quatre elements que acabo de posar sobre la taula són els que, en definitiva, entenem que presideixen aquesta qüestió des de l'octubre de l'any 94, quan es va impulsar la primera fase d'aquest model a través d'un acord de la Junta de Seguretat de Catalunya i, fins i tot, va ser consensuat pel conjunt de forces polítiques en aquest mateix Parlament de Catalunya. D'aquí que tampoc no ens ha sorprès absolutament gens que el mateix Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a través d'una interlocutòria, hagués, fa poques setmanes, confirmat l'opinió que el Govern no tenia cap obligació legal de reservar places, ni el 15%, ni cap altre percentatge, i és per això que tampoc voldríem que aquesta dinàmica es veiés reproduïda en el futur en cap altra demarcació del país, i, per tant, més enllà de la possibilitat que qualsevol ciutadà, amb independència de la seva condició, això sí, doncs, tingui dret a accedir a la funció pública en virtut dels principis d'igualtat, en virtut dels principis de..., subjecció als principis de mèrits i de capacitats, que són els que han d'informar o que han de presidir l'accés a la funció pública, no voldríem, però, que existís cap més privilegi.

Finalment, sobre l'oportunitat de la Llei i de la creació del Servei Català del Trànsit a través d'aquesta Llei

—perquè és una llei que no només regula la creació d'aquest institut o aquest organisme autònom dependent del Departament de Governació, sinó que té una especial transcendència en tota la matèria del trànsit i, per tant, he volgut reservar, ni que fos en aquesta darrera part de la meua intervenció una referència a l'opunitat de la creació d'aquest Servei—, voldríem remarcar que la concreció de les atribucions de la Generalitat obligaven en la nostra opinió a abordar una regulació legal i, per tant, justifiquen l'existència d'aquesta norma o d'aquest instrument legal, sobretot per tal de determinar les funcions del Departament de Governació i, entre els seus òrgans, molt especialment la Policia - Mossos d'Esquadra, però especialment perquè calia crear, per llei, com he dit, un organisme autònom administratiu amb unes competències, amb una naturalesa distinta de l'Institut Català de Seguretat Viària, perquè, com és lògic, calia adaptar l'àmbit funcional, l'àmbit organitzatiu d'un i altre ens —el Departament, per una banda, i l'Institut Català de Seguretat Viària— a les noves competències executives assumides en matèria de trànsit, circulació de vehicles i seguretat viària. I, així mateix, atès que la realització de determinades activitats administratives o la prestació de determinats serveis a càrrec de l'Administració comporten, com hem vist avui en el debat de l'anterior Llei, l'exigència de taxes i preus públics, calia, doncs, també abordar una regulació de rang legal que delimités el fet impossible, el subjecte passiu i el moment de l'acreditament i de les tarifes aplicables.

I hem de dir, per acabar, que, vist tot plegat, el nostre Grup Parlamentari està globalment satisfet de la Llei, sobretot perquè, tal com ha insistit el mateix conseller, és una llei que ha estat feta des del Govern, però també amb la contribució decisiva, determinant —jo diria—, dels diversos grups esmenants, el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa - Els Verds i el Grup Popular i, en aquest sentit, el nostre Grup parlamentari ha presentat un total de 52 esmenes, moltes de les quals estan o bé acceptades o transaccionades. Eren esmenes de marcat caràcter municipalista, eren esmenes que delimitaven i acotaven les atribucions del Servei per una banda, i del Departament de Governació de l'altra, i eren esmenes que intentaven potenciar el paper de la Comissió Catalana de Seguretat Viària, i això entenem modestament que ho hem aconseguit.

En definitiva, per tant, assolint una llei, però també més que una llei transcendint d'una llei un model que té, per cert, molts...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martí

Ja acabo, senyor president.

...que té molts punts de contacte amb el model basc, de contrastada i provada eficàcia, que esperem que tingui una llarga i profitosa existència a Catalunya.

I no voldria acabar sense agrair a l'honorable conseller la seva receptivitat, la seva capacitat de diàleg i d'integració, i també al diputat ponent de Convergència i

Unió, senyor Josep Micaló, la seva infinita bondat i paciència i al lletrat la seva celeritat a l'hora d'enllestir el Dictamen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, jo he de començar fent referència a algunes qüestions que han plantejat els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula a què jo no pensava referir-me, em donava la sensació que avui no tocava tant entrar en qüestions concretes de política del Govern sobre determinades matèries, però sí que vull assenyalar que no podem, de cap manera, confondre el que és l'aspiració plantejada per alguns grups polítics —en concret, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds— en relació amb el fet que es poguessin incorporar un nombre més gran de guàrdies civils de trànsit als Mossos d'Esquadra, precisament per a la millor aplicació d'aquestes competències de trànsit, des del nostre punt de vista, amb una suposada modificació o impugnació del model de substitució.

Nosaltres pensem que el model que s'ha d'aplicar i que s'aplica a Catalunya és el de substitució, que això, en cap cas, no ho desvirtua ni modifica el que nosaltres hem plantejat, el que nosaltres hem demanat i el que nosaltres continuarem demanant al seu moment, però pensàvem que no era, precisament, aquest el moment de tractar-ho.

En qualsevol cas, volia que quedés clara quina és la nostra posició en relació amb el model policial, en relació amb el desplegament, amb independència també que algunes vegades hem discutit, hem qüestionat —i ho continuarem fent— que el desplegament a vegades potser no té en compte exactament les necessitats dels diferents territoris de Catalunya, però —hi insisteixo— aquesta és una qüestió que tindrem ocasió de debatre i de plantejar més a fons, jo crec, en els propers dies i, sobretot, en la compareixença del senyor conseller a la Comissió de Justícia.

En relació amb el que hem de debatre, que és el Projecte de llei que avui esperem que serà ja Llei de creació del Servei Català de Trànsit, nosaltres hem de dir que la posició del nostre Grup va ser molt favorable, molt favorable al projecte, molt favorable al seu contingut, molt favorable a les facultats del Govern per autoorganitzar-se, naturalment, per buscar els mecanismes més adequats per complir adequadament aquest servei i, sobretot, perquè nosaltres valorem com a extraordinàriament positiva la competència que es transfereix de les facultats d'execució de la legislació de l'Estat en matèria de trànsit que, tal com s'ha dit —i no vull reiterar-ho—, ha estat una reivindicació de la Generalitat, una reivindicació de tots, del Parlament, del nostre Grup, de tots els grups, i que s'ha aconseguit per una via que no

sent, com no és, directament l'estatutària, sí que és la de la Llei orgànica prevista en l'article 150.2 de la Constitució, que ofereix, des del nostre punt de vista també, unes garanties importants.

Davant d'aquest Projecte de llei, què hem pretès nosaltres amb les nostres esmenes, i què crec que, entre tots plegats, naturalment, amb l'aportació de tots els grups, amb l'aportació molt especial i molt important del Grup de la majoria, amb el tarannà que ja s'ha citat, però que jo també vull citar perquè crec que és de justícia del senyor Micaló, de la Conselleria, del conseller? Doncs s'ha aconseguit alguna cosa que nosaltres preteníem i altres grups també, que es posés l'accent en la coordinació de la Generalitat, dels serveis de la Generalitat, naturalment, del Servei Català de Trànsit amb els ajuntaments, amb els ens locals, amb el reforçament i el manteniment clar i concret de les competències dels ens locals, que pensem que estan degudament recollides en el Projecte, també amb mecanismes de direcció i participació. Nosaltres havíem presentat esmenes que, certament, no han estat recollides en la seva literalitat, però, és clar, tampoc es pot pretendre que una llei sigui la nostra llei exactament, però sí que pensem que s'han recollit i s'han recollit bé els mecanismes de direcció: per tant, un consell de direcció i, sobretot, la Comissió Catalana de Seguretat Viària.

Per tant, nosaltres hem de dir que globalment aquest projecte ens satisfà, pensem que amb l'esforç i el treball de tots els grups i també de la Conselleria s'ha millorat, que ha de servir i pot servir per reforçar, per incrementar, per aprofundir l'autogovern de Catalunya, però l'autogovern de Catalunya per donar millors serveis als ciutadans, perquè aquest és l'objectiu que crec que sempre ens ha de guiar a tots plegats. És a dir, per aconseguir que el trànsit a casa nostra, aconseguir que l'educació, la formació, la prevenció, l'ordenació, la racionalització d'un servei tan important com és aquest des del punt de vista personal, des del punt de vista social, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista territorial, des del punt de vista de desenvolupament del nostre país es pugui desenvolupar en les millors condicions possibles.

Les polítiques concretes que després plantegi el Govern de la Generalitat seran debatudes, seran discutides pel nostre Grup. En qualsevol cas, expressarem clarament, com ho hem fet sempre, els nostres acords i també, si escau, els nostres desacords, però –hi insisteixo– aquesta és una qüestió que caldrà debatre al seu moment; avui ens toca, crec, donar el nostre suport a aquest Projecte, celebrar el treball de tots els grups de la cambra, celebrar l'actitud de tots els ponents de tots els grups, celebrar també i agrair també el treball dels serveis de la cambra i, d'una manera especial, del lletrat senyor Pau.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyor diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, l'any 1991 aquest Parlament, mitjançant la Llei 21/91, del 25 de novembre, va crear l'Institut Català de Seguretat Viària amb l'objectiu de reduir, per una banda, la freqüència i la gravetat dels accidents de trànsit a Catalunya i amb la finalitat també d'incrementar els recursos destinats a la prevenció i a la disminució dels accidents de trànsit a casa nostra.

Pel que fa al primer objectiu, és a dir, pel que fa a la reducció de la freqüència i la gravetat dels accidents de trànsit a Catalunya, el nostre Grup lamenta que aquest Parlament encara no té cap mena de data que permeti assegurar que aquest objectiu ha estat complert. I dic que no tenim, almenys el nostre Grup no té aquestes dades, perquè les dades corresponents al període comprès entre l'any 90 i l'any 94, que haurien d'estar incloses en el Pla de seguretat viària de 1997, encara no han estat trameses a aquest Parlament.

Pel que fa als recursos que el Govern destina a la prevenció i a la disminució dels accidents de trànsit a casa nostra, el nostre Grup tampoc acaba de tenir clar, tal com vam manifestar en el nostre posicionament a les esmenes a la totalitat de pressupost del Departament de Governació, si aquests recursos seran els suficients per tirar endavant tots els objectius que avui encarreguem al Servei Català de Trànsit, tenint en compte que s'ha produït, al nostre parer, una preocupant retallada pressupostària respecte, per exemple, a l'any 93, amb una retallada de més d'un 58%.

Ara bé, com deia abans un altre ponent, tampoc volem parlar de passat ni fer un judici sobre si l'Institut Català de Seguretat Viària ha estat o no un instrument eficaç per assolir els plantejaments que van motivar la seva creació l'any 91. Per parlar d'això, el mateix conseller ja ha manifestat que compareixerà davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat i tindrem temps de parlar, a bastament, al respecte.

Per tant, després de molts anys de reivindicació, com ja s'ha dit també per part de la Generalitat de Catalunya, de tots els catalans i catalanes, de les facultats d'execució de la legislació de l'Estat en matèria de trànsit, cal reconèixer i crec que és bo que aquest Parlament ho faci, que aquesta reivindicació s'ha fet amb el consens de tots, amb l'aprovació de tots els grups, però també s'ha fet realitat gràcies a un govern del Partit Popular.

Són molts els punts d'acord d'investidura i governabilitat subscrits, que vam subscriure entre el Partit Popular i Convergència i Unió, que estan fent possible que Catalunya gaudeixi del nivell d'autogovern més alt de la nostra història. Per això, aquell punt de l'acord en què es deia que el Partit Popular manifesta la seva voluntat política d'avançar en l'estudi i la negociació per tal que la Generalitat de Catalunya assumeixi les competències en matèria de trànsit, es va fer realitat amb l'aprovació al Congrés dels diputats de la Proposició de llei orgànica de transferència de competències en matèria de trànsit i circulació de vehicles a motor a la comunitat autònoma de Catalunya.

Aquesta fita històrica, inimaginable amb altres governs, ha permès l'ampliació de la capacitat de la Generalitat de Catalunya d'actuar en matèria de seguretat viària i ha provocat la necessitat de crear un organisme autònom denominat Servei Català de Trànsit, que tot just avui aprovarem per la unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra.

Per tant, el nostre Grup se sent plenament satisfet pel grau de consens a què s'ha arribat amb aquest Projecte de Llei, i no només, tampoc, pel consens, sinó també pel diàleg, un diàleg que ha permès que tots els grups anem de la mà en aquest tema, i un consens que ha estat possible també gràcies a la voluntat activa de tots els ponents de tots els grups d'aquesta cambra i també –per què no reconèixer-ho?– del mateix conseller i de la Conselleria per tancar els acords que han permès realment que aquesta Llei, aquest Servei Català de Trànsit es creï amb el més alt consens que hem pogut assolir entre tots.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Celestino Corbacho.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En primer lloc, també agrair a la Conselleria i al senyor Josep Micaló aquesta voluntat de consens manifestada, que ha fet possible que avui, per tant, estiguem davant d'un projecte de llei, d'una llei que aquí –ho suposo–, d'una manera immediata, sigui aprovada per consens i per unanimitat. Alguns grups hi han fet algunes referències i no formava part –crec que avui estem davant d'una llei..., i del que es tractava era del posicionament respecte al que diu la Llei, però se n'han fet alguns esments.

Nosaltres també estem d'acord amb el model de substitució; fins i tot nosaltres no hem hagut de canviar la nostra posició des de l'any 1994. L'any 1994, es va començar a posar en marxa tot el tema del desplegament i, per tant, des de llavors fins ara, no hem hagut de canviar aquesta posició. Altres han canviat la posició i ho celebrem. Per tant, que cadascú revisi la història, la història més immediata i que vegi en aquesta història més immediata qui són els que tenim una coherència i qui són, en definitiva, els que la seva coherència va en funció dels moments i en funció d'altres interessos. Des d'aquest punt de vista, per tant, hem defensat i continuem defensant, com no podria ser d'una altra manera, que el model de substitució és el model pactat i és el model que s'ha de portar a terme. Hem defensat també i continuem defensant..., i avui ens congratulem que una vella reivindicació en matèria de trànsit sigui avui ja una realitat, no solament pel que fa a les funcions específiques de la futura policia trànsit, sinó també pel que fa a la seva Institució, com avui es dona creació al Servei Català de Trànsit.

Però nosaltres no partim tampoc –i volem que quedi clar– d'una posició maniquea, d'entendre que un pro-

fessional, pel fet que pertany o depèn d'una altra institució, que és l'Estat, ja no necessàriament és positiu, i un professional, pel fet que pertanyerà a la Institució autonòmica, ja pel sol fet d'aquesta qüestió, ha de tenir totes les condicions favorables. Miri, de professionals, bons i dolents, segurament, n'hi deu haver en totes les administracions, i nosaltres entenem que avui, a Catalunya, hi ha molts bons professionals que desenvolupen la seva funció a través del cos de la Policia Nacional i a través de la Guàrdia Civil. I, com que nosaltres partim d'aquesta base, entenem que això no hauria de ser incompatible amb el servei pròpiament dit, amb el que és la funció específica que el Govern entengui que es necessita crear, amb el desplegament necessari, amb el model de substitució, i, a la vegada, donar l'oportunitat i la possibilitat que aquells professionals que estan desenvolupant la seva feina a Catalunya puguin continuar desenvolupant la seva feina, i no compartim, per tant, el tractament que s'ha donat al tema de la Guàrdia Civil. Ho hem dit, ho continuem dient avui i ho continuarem dient demà, si demà es continua en la mateixa situació. I ens congratulem també i felicitem i prestem el nostre suport i el nostre acord, i, a més, el desig que tota la seva tasca sigui desenvolupada per l'encert del nou director general –suposo que primer– de l'Institut Català i avui –tal com ho deia en el pressupost–, d'aquí a molt aviat, del Servei Català de Trànsit.

Tomant, per tant, al Projecte de Llei, el Projecte de Llei que inicialment va presentar el Govern, des del nostre punt de vista, tenia algunes carències. Entenem nosaltres que, almenys, es prestava a una certa confusió i podria entrar en un terreny de la invasió, mitjançant la inconcreció, de les competències municipals, i això ens preocupava i ho vam manifestar i li vam posar de manifest al conseller que enteníem que de cap manera un Servei Català de Trànsit podia venir a posar de manifest inseguretat del que eren ja precisament seguretats que venien garantides per normes estatals i per normes locals del que són les competències. I, fruit d'aquesta situació, es va produir tot un conjunt d'esmenes, i avui, amb aquestes esmenes que s'han recollit, fruit de les nostres i de les altres aportacions dels diferents grups, queda, evidentment, garantida i salvaguardada aquesta preocupació; queda perfectament clar que el Servei Català de Trànsit té competència en allò que és competent i el Servei Català de Trànsit no ha d'exercir competència en allò que no és competent, i m'estic referint a la clara delimitació del que és una competència local, del que és una via local, del que és una via urbana. Però és evident, també, que en el nostre país hi ha molts ajuntaments –molts–, i tots sabem que, de vegades, hi ha ajuntaments que no tenen els recursos suficients i no tenen el personal necessari fins i tot per exercir aquestes funcions necessàries en matèria de trànsit. Crec que la Llei també deixa l'oportunitat i la possibilitat que, mitjançant un conveni, sigui l'alcalde, amb la seva llibertat, el que prengui la decisió de transferir aquestes competències cap a un òrgan superior al Servei, per tant, Català de Trànsit. Pensem, per tant, que hi ha una bona sortida i una bona solució.

També ens congratulem que s'hagi acceptat una esmena, que per a nosaltres té molta importància, que és el tema de les multes. El tema de les multes no té impor-

4314

tància des d'un punt de vista de recaptació, però el tema de les multes té molta importància des d'un punt de vista disciplinari, i avui, en l'actualitat, hi ha molts ajuntaments que, si no estan mitjançant algun conveni amb una entitat supramunicipal, doncs, el problema que tenim és que, en la via de la recaptació, aquestes multes no són executives o no es poden portar a l'executivitat. Mitjançant aquesta Llei i mitjançant convenis, realment, jo crec que s'obre també el camí, un camí de col·laboració, de cooperació entre el Servei Català de Trànsit i entre els diferents ajuntaments, que permetrà donar una sortida a aquesta situació.

Constatem també, positivament, el tema de la comissió de participació. Ens hauria agradat que fins i tot la vicepresidència primera hagués estat, doncs, en el món municipalista, però entenem perfectament, correctament, que això, doncs, era lògic i, en principi, el Govern entenia que, en funció de la possible delegació del conseller, seria comprensible. Però creiem que, en aquest sentit, en la Comissió de participació la presència del món municipalista també està garantida i entenem que és un pas molt important, endavant, a través d'aquesta Comissió de participació.

Per tant, jo crec que aquesta Llei ara garanteix l'autonomia municipal i que, fins i tot, estableix la possibilitat de col·laboració entre el món municipal i el Servei Català de Trànsit; penso que és una bona llei. Nosaltres encara tenim alguna discrepància, fonamentalment, des d'un punt de vista de model o des d'un punt de vista d'organització –li ho hem dit en alguna ocasió, al conseller–, respectem, evidentment, la seva posició i el seu model –el temps dirà qui té raó– i desitjo, en benefici, precisament, de la seguretat vial, que qui tingui raó sigui el conseller –ho desitjo–, però és evident que nosaltres, si haguéssim tingut l'oportunitat i la possibilitat de posar en marxa, en tant que responsables del Govern, el nou Servei Català de Trànsit, algunes qüestions fonamentals adreçades a les funcions i a les competències del Director general de Trànsit haguessin estat diferents de les funcions que, en aquest moment, s'estableixen a nivell de la Llei. Però, en definitiva, jo crec que el Govern opta per un model i nosaltres desitgem que aquest model sigui positiu.

Per tots aquests motius, hi votarem a favor; no solament hi votarem a favor, sinó que ens en congratulem. I, finalment, simplement voldria recollir les paraules del senyor conseller. El senyor conseller s'ha congratulat i, molt sovint, fins i tot ho fa perquè jo crec que el senyor conseller és una persona dialogant, que intenta també cercar l'acord de les mocions. I, si repassem la història d'aquest Parlament, doncs, veiem que, pràcticament, quasi totes les mocions que tenen a veure amb el tema del desplegament tenen la gran virtut d'estar aprovades per unanimitat. Molt bé, doncs, això, jo crec que és una virtut que hem de reconèixer al senyor conseller, però, perquè sigui completa aquesta virtut, seria bo també que en el futur no solament el consens es doni en el tema de les mocions, sinó en la política del dia a dia, i això vol dir que el dia a dia necessita aquesta política per anar caminant en una situació..., i jo crec que sempre ens tindrà al seu costat perquè la política de segu-

retat ciutadana és una política que necessita el consens i no és una política de discrepar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. És per a mi una gran satisfacció poder dirigir-me des d'aquesta tribuna a tota la cambra per fer el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre un projecte de llei tan important –tal com ja s'ha dit– pel que pot representar per al nostre país, perquè la creació del Servei Català de Trànsit no és només la creació d'un servei administratiu que racionalitzi la gestió del trànsit a Catalunya, sinó, sobretot –i ho voldria significar perquè és un dels esperits que hi ha darrere aquesta Llei–, la definició d'una política moderna d'ordenament del trànsit d'un país en vies de ser normal. Ens hem de felicitar que això hagi estat possible amb el màxim grau de consens, que fa que hàgim pogut arribar al plenari sense cap esmena pendent, sense excloure cap opció sumable per millorar el contingut d'una llei que posa les bases d'aquesta política que ha d'ordenar el trànsit ara que el nostre país assumeix les competències polítiques i policials en aquesta matèria.

No es tracta de canviar la titularitat d'un servei que ja existeix, sinó d'aprofitar l'avinentsa per posar al dia les estructures administratives, tècniques i polítiques que facin possible que Catalunya s'insereixi en el que és l'habitual manera de tractar el trànsit de vehicles als països més desenvolupats. Ens calia, en conseqüència, superar vells esquemes que, probablement, van funcionar molt bé en una determinada època però que ara esdevenien poc operatius. La situació del trànsit a Catalunya és, en efecte, sensiblement diferent de la que hi havia deu o quinze anys enrere: tenim carreteres noves i modernes –la setmana passada, vam poder inaugurar l'Eix Transversal, per exemple–; també hi ha una més gran sensibilitat pel que fa a qüestions de seguretat i mediambientals; hi ha un major respecte en els recorreguts urbans envers els vianants i les zones d'accés restringit, etcètera. Tot això conforma una realitat diferent que mereix ser tractada, doncs, de forma diferent.

El trànsit no és avui un aspecte residual de la vida de les persones; molts de nosaltres passem una part de la nostra vida dintre d'un vehicle circulant per carreteres i ciutats; per això, la informació del trànsit és una de les que registra més audiència als mitjans de comunicació dels països més desenvolupats. Calia, doncs, dotar el país d'unes infraestructures que puguin donar resposta a aquestes inquietuds, que sàpiguen acompanyar el conductor amb una informació rigorosa i constant, que coordinin de la manera més eficaç i àgil les polítiques de control, de sensibilització i d'ordenament del trànsit, que comptin amb els municipis –que comptin amb els municipis!– a l'hora de coordinar polítiques, que escoltin els professionals del sector, i que les associa-

cions cíviques creïn plataformes consultives per anar seguint l'evolució de la política del trànsit i adoptar, si s'escau, mesures correctores sense cap mena de corporativisme, sinó amb absoluta i total agilitat.

La Llei que aprovarem, doncs, no és una llei menor, ni una llei purament tècnica; hi ha una voluntat política d'ordenar les coses d'una manera que s'adaptin a la realitat del país. Per tant –i per acabar–, vull agrair a tots els diputats ponents dels diferents grups la bona predisposició al diàleg i a la negociació per buscar el millor text.

S'ha parlat ja de les moltes esmenes transaccionades a causa del bon clima de treball. Agraïment, també, al personal de la Conselleria, tant tècnic com polític, i en especial al mateix conseller pel seu ajut i implicació en els treballs, i també als serveis de la cambra per la seva comprensió, ja que tots plegats hem fet el possible perquè Catalunya pugui disposar d'un servei modern que combini dues circumstàncies que necessàriament han de confluïr: la implicació multisectorial en la gestió del trànsit, que ens faciliti la pluralitat i la proximitat del ciutadà, i la gestió eficaç i àgil a través d'un servei propi de la Generalitat de Catalunya, el Servei Català del Trànsit.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

D'acord amb l'article 101 del Reglament, sotmetrem a votació el Dictamen i l'esmena tècnica que ja ha sigut llegida pel secretari primer de la Mesa.

Si els senyors diputats i les senyores diputades ocupen els seus escons, iniciarem la votació.

Iniciem la votació.

El Projecte de Llei ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials

Iniciem el punt tercer de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials. Algun signant de la Proposta vol presentar la Proposta de resolució? Si no és així, per manifestar la seva posició els grups que ho demanin; en primer lloc, el Grup Mixt..., no, el diputat senyor Bosch té la paraula per un temps màxim de deu minuts. *(Remor de veus.)* Perdó, qui ha demanat la paraula?

La diputada, senyora Marina Geli, té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, jo sí que havia demanat la paraula per intervenir per posicionament, no sé si això va en aquest ordre...

El president

Ja, ja la cridaré en el seu moment. Moltes gràcies. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president. Per intervenir en primer lloc, simplement per ser, doncs, el Grup més petit de la cambra, no per cap altre motiu, però alhora també com a signants, junt amb la resta, de la petició de creació d'aquesta Comissió per estudiar i, si s'escau, revisar el finançament del sistema català dels serveis socials.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Cal dir que, pel que fa als Serveis Socials, Catalunya té diverses lleis, bastants lleis al respecte, totes fetes en aquest Parlament i molt sovint, o gairebé totes les vegades, amb el consens dels grups parlamentaris. Al nostre entendre, però, queda pendent de resoldre de forma satisfactòria el finançament adequat d'aquests serveis socials. La migradesa financera del nostre sistema autonòmic, injust i discriminatori, juntament amb la necessitat de restringir despeses en previsió de la unificació monetària europea i alhora, també, una política de prioritats, a vegades poc encertada, provoca conflictes i un desfasament entre la creixent demanda de serveis socials i la capacitat de les administracions públiques de finançar-los adequadament. Aquest problema porta a una situació que impedeix la implantació real i efectiva de l'estat del benestar i condemna molta gent a la marginalitat. Està perfectament demostrat que la inversió, la inversió pública en serveis socials, crea riquesa per al país i dona eines a molta gent per al seu propi desenvolupament personal i integració social.

La creació avui d'aquesta Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català dels Serveis Socials i, a més a més, com és previsible, per unanimitat de tots els grups, és una bona notícia per a la nostra societat i, alhora, la solució d'una alta responsabilitat per part del Parlament de Catalunya. Al nostre entendre, la Comissió ha de permetre d'escollar sectors socials i institucionals, recollir dades facilitades per experts i oferir al nostre país una proposta, si pot ser, també consensuada que ajudi a optimitzar els magres recursos disponibles i millorar l'assistència d'aquelles persones i col·lectius que ho necessiten per tal de poder gaudir d'una vida digna i plenament integrada socialment.

Amb aquesta intenció els diputats del PI votarem favorablement a la creació d'aquesta Comissió i treballarem per la funcionalitat, agilitat i eficàcia de les seves sessions, sempre amb voluntat d'acord entre tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Ara correspon, si ho desitja, la intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. El 20 de març passat, en aquesta mateixa cambra es debatia una Moció del Grup Socialista, amb una esmena d'Esquerra Republicana que va ser pactada i transaccionada, sobre el finançament dels serveis socials, i el dia abans –just el dia abans, el dia 19– havia entrat en vigor el Decret de preus públics dels serveis socials, que establia que en endavant, com vostès saben perfectament, el seu cost ha de ser suportat en primer lloc pel beneficiari i, si aquest no el cobreix, pels seus fills, i només si aquests no disposen de prou recursos, la Generalitat haurà de pagar la diferència després d'haver explorat el seu patrimoni.

Recordo, i segurament molts de vostès recordaran també, que finalment aquella Moció va ser aprovada i s'adoptà un acord que era, doncs, el d'estudiar i, si s'esqueia, revisar amb la participació dels grups parlamentaris el finançament del sistema català de serveis socials, i va ser una Moció aprovada amb la inestimable col·laboració del Grup Popular, que es va sumar a l'acció conjunta de tots els grups polítics per tal d'obligar, fins i tot, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a canviar el seu vot per evitar, si vostès recorden, la seva primera derrota parlamentària en aquesta cambra.

De fet, això, avui no és més que una anècdota, si vostès volen, però és una anècdota que serveix molt per explicar –per explicar– l'absència o la manca de voluntat política, al nostre entendre, per discutir i debatre en aquest Parlament una normativa, el Decret de preus públics, que el Govern va tirar endavant per la via reglamentària i que, de fet, suposava –suposa, encara avui– consolidar un model de serveis socials públics absolutament subsidiari, perquè recolza, bàsicament, en les aportacions que fan els usuaris o les seves famílies sense delimitar abans les prestacions essencials garantides pel sistema públic.

I això reclamava en aquell moment i reclama ara encara un urgent debat que el Govern no estava disposat a fer en el Parlament retirant el Decret, sobretot quan la majoria dels experts havien expressat les seves reserves sobre aquesta mesura i temien que els recursos addicionals que poguessin venir per la via dels preus públics i les taxes no els destinessin a ampliar la xarxa pública. Una primera prova l'hem tinguda en aquests pressupostos que just estem debatent i aprovant finalment aquests dies, perquè també condicionant l'atorgament de la prestació a l'existència de partida pressupostària i, fins i tot, que recaigués una decisió administrativa, s'atacava i s'ataca frontalment –entenem– una de les potes bàsiques de l'estat del benestar, i es trenca també així la lògica de la universalització d'aquest tipus de serveis essencials, públics. Perquè aquesta normativa també, però la filosofia que la inspira, que l'orienta al darrere, evidencia i presenta una voracitat recaptadora més pròpia de la hisenda pública, oi més si tenim en compte que Catalunya és la comunitat de l'Estat en què els disminuïts paguen més i la gent gran també. I tot això, en un context, sobretot, molt particular, en què els canvis culturals estan propiciant una més gran dependència d'aquestes persones dels serveis públics. No cal oblidar que el 30% de les llars catalanes estan formades per una sola persona; de les més de

250.000 persones que viuen soles, avui, a Catalunya, més el 50% tenen més de seixanta-cinc anys. No cal oblidar, també, les llistes d'espera nombroses: 1.600 ancians, més de 7.000 disminuïts, i per tant, aquest és un problema greu. Però també perquè existien i continuen existint seriosos dubtes sobre l'instrument jurídic més adequat per a la fixació del sistema de preus públics, que en la nostra opinió calia que tingués un rang legal, en aplicació de la doctrina del Tribunal Constitucional amb una sentència de l'any 95, però també d'acord amb l'article 8 de la –fins fa pocs moments– vigent, aleshores, Llei 33/91 de taxes i preus públics de la Generalitat de Catalunya.

En definitiva, hi havia i continuen existint arguments suficients per haver rectificat –per tant, per haver derogat el Decret–, com s'ha demanat i reclamat insistentment des d'aquesta cambra en successives iniciatives de diversos grups, i per tant, abordar i fer un autèntic debat que posés també sobre la taula les insuficiències, també, pressupostàries que, doncs, presenta el nostre Departament de Benestar Social, al qual destina només –el Govern de la Generalitat hi destina només– el 3% del total del seus recursos als serveis socials.

Tanmateix, hi ha dues dades més –i amb això voldria acabar– a tenir en compte. Primer, la reacció unànime, contrària, del col·lectiu i del món dels serveis socials a Catalunya, sense precedents, que ha contribuït decididament a canviar la voluntat política i, per tant, segurament també a aprovar la Comissió d'Estudi. I en segon lloc, sobretot el criteri expressat per nosaltres molt important per part del Síndic de Greuges en un dictamen que recomana la revisió del Decret per adaptar-se a la legislació civil amb una dimensió que segurament alguns de nosaltres no ho havíem contemplat inicialment, la legislació civil en matèria d'aliments entre parents, però també en matèria de donacions. I per tant, també, entenem que amb aquest criteri el Síndic feia extensiu el seu posicionament contrari a aquest Decret de preus públics i, entre altres raons, també adduïa –i en això podem coincidir– que era bo d'articular abans un catàleg de prestacions definint quins són els drets essencials, els que tothom té dret a rebre sense reserves per part de l'Administració; a abordar també aquesta qüestió en el Parlament, el Síndic també estableix clarament que el Govern s'ha extralimitat en les seves funcions i, per tant, ha forçat aquest Parlament al pertinent debat, i també l'adopció d'una normativa de rang legal que només pot adoptar aquest Parlament i fer-ho per Llei –hi insisteixo– en tractar-se també de taxes i no de preus públics, de manera que es reguli la Llei de taxes.

I això posa de manifest –hi insistim– la manca de rigor a l'hora d'abordar la regulació del finançament dels serveis socials, però també –hi insisteixo– la insuficiència dels pressupostos dels recursos que hi destina aquest Govern, d'un model, en definitiva, que, si no hi posem remei, estrangularà i farà inviable el sistema públic de serveis socials. I això sembla inevitable a hores d'ara si continuem..., o si continuen reduint-se les aportacions públiques, aplicant-se també les receptes liberals i els seus resultats redistributius, clarament regressius. I això és així, i es demostra si prenem com a punt de referència les propostes fetes pel Govern de la

Generalitat, per exemple, en el terreny del finançament de la despesa sanitària, el que em sembla que, en definitiva, oblida un altre element molt important com és la política fiscal, i que l'acceptació de la denominada consolidació fiscal limita la generació de possibles ingressos públics derivats d'impostos progressius i, per tant, el marge de maniobra és actualment molt escàs; es limita en aquell àmbit a solucions conjunturals, l'increment dels impostos especials, del tabac, el copagament, el cop de medicament —el *medicamentazo*—, etcètera, etcètera. Són totes elles solucions que no ens agraden i que entenem que no serien bones de trasplantar o de traslladar mimèticament a l'àmbit dels serveis socials.

Per tant, amb el conjunt d'incògnites que planen sobre aquest debat, però saludant molt positivament el canvi de criteri del Govern en relació amb la possibilitat d'estudiar aquest model de finançament dels serveis socials, és per això que saludem el fet que s'hagi pogut presentar conjuntament aquesta resolució i, per tant, la creació d'aquesta Comissió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Correspon el torn, ara, al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; té la paraula la senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per manifestar, per celebrar la creació de la Comissió d'Estudi sobre el Finançament dels Serveis Socials. Jo voldria dir, en primer lloc, matisar una mica l'últim punt que parlava fa uns moments el senyor Ridao, que celebrava el canvi de posicionament del Govern, i jo penso que, sent realistes, aquí no hi ha hagut un canvi de posicionament: el que hi ha hagut és que una majoria parlamentària diferent ha obligat el Govern a acceptar una comissió que inicialment no volia.

I això ho dic perquè penso que, si no, hauria sigut impensable. Per què? Doncs perquè el Govern, a l'entorn d'aquesta qüestió, n'ha fet principi; i n'ha fet principi a partir de la Llei de descentralització dels serveis socials, aprovada l'any 94, en què va assentar..., va ser, d'alguna forma va significar el trencament d'un dels principis bàsics de l'estat social, que és trencar el consens que hi havia en aquell moment en la societat i en els grups polítics que només es cobressin els serveis residencials i els abonés, aquests serveis, amb les pensions que rebien les persones, cadascuna, diguem-ne, en relació amb ella mateixa. Aquest era un principi que estava assentat, que era fer consens, i el Govern, en introduir un article que va ser votat només amb la seva majoria absoluta en aquell moment, en introduir la possibilitat de cobrament dels serveis socials, va trencar un dels principis bàsics de l'estat social. Per tant, d'això n'ha fet principi polític; principi polític no consensuat. No només no consensuat, sinó amb la posició belligerant dels partits polítics d'esquerra i també, vull dir-ho, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds com a partit que hi ha fet molta atenció.

Llavors, jo vull dir davant d'això que, una mica gairebé per una carambola, hi ha hagut la possibilitat que hi hagi hagut una majoria alternativa que ha obligat el Govern a crear aquesta Comissió d'Estudi. Nosaltres la valorem especialment; sempre que es fa una comissió d'estudi té valor, però en aquest cas la valorem especialment, perquè pot ser un instrument que obligui el Govern a entrar en un debat en què no ha volgut entrar. Ho dic perquè la Comissió d'Estudi —no podem pensar que no serà així— haurà d'analitzar comparativament la situació europea; haurà d'analitzar, escoltant les persones implicades, aquestes entitats que tenen a veure amb els serveis socials a persones disminuïdes, a gent gran, etcètera; haurà d'escoltar què ha significat l'aplicació del Decret, quines conseqüències ha pogut tenir, què vol dir canviar un d'aquests principis, però també haurà d'escoltar el que són les reflexions polítiques generals de cap a on anem. I nosaltres, en això, hem volgut fer molt d'èmfasi. Per què? Perquè no es pot fer una política fiscal regressiva i argumentar que no hi ha diners. I per nosaltres és indispensable ajuntar el debat sobre política social amb el debat sobre política fiscal. I, per tant, ja avenço que, en aquesta discussió de la Comissió d'Estudi, nosaltres posarem èmfasi que es vinculin les dues qüestions, perquè, si no, faríem un flac favor al debat sobre el finançament dels serveis socials, si no l'acompanyéssim d'unes reflexions sobre el model d'estat fiscal que nosaltres volem.

En aquest sentit, celebrem la constitució de la Comissió —avui és el dia formal que comença—, i ja anuncio la voluntat —estic convençuda que compartida pels altres grups parlamentaris, si més no els de l'oposició— que aquesta Comissió treballi molt a fons i que obligui..., jo voldria que les conclusions d'aquesta Comissió obliguessin a revisar a fons el que ha estat la política social —especialment pel que fa al tema del cobrament dels serveis socials— del Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Mayol. Ara correspon la intervenció del Grup Popular. Té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, seguint les recomanacions de la Junta de Portaveus, seré al més breu possible. En l'accidentat Ple del passat 20 de març, i a proposta del nostre Grup, es va aprovar el punt de la Moció en el qual es demanava la creació d'una Comissió d'Estudi per al finançament del sistema català de serveis socials. És evident que, com a signants de la proposta de resolució i, per descomptat, donat que en varem ser els impulsors, no creiem que pugui quedar una altra forma de dir que ens sumem entusiastament a la Resolució, i hi votarem afirmativament, demanant, evidentment, el vot afirmatiu de tota la cambra.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bonet. El torn, ara, del Grup Socialista. Té la paraula, per fer-ho, la il·lustre diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per al Grup Parlamentari Socialista és una satisfacció, com ha dit la diputada d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que de tant en tant les majories alternatives donin fruit. Això té un precedent del març, evidentment, del mes de març d'enguany, quan el Grup parlamentari Socialista va interpellar el Consell Executiu respecte als serveis socials i, fonamentalment, el seu finançament.

De fet, aquesta era de les interpellacions o iniciatives legislatives continuades en aquesta cambra, en tant que tenim un Govern que, sobretot des dels anys 93, 94, va abaixant els seus pressupostos, els pressupostos destinats a protecció social, allò que anomenen «Departament de Benestar Social». Les xifres són contundents: l'any 93, el Departament de Benestar Social suposava un 3,72 del pressupost de la Generalitat, i enguany, l'any 98, pretenen que sigui el 2,75. Per tant, aquesta és, amb contundència, una voluntat política...

Per altre costat, paral·lelament, la caiguda de les inversi- ons –també ho ha comentat la diputada d'Iniciativa–, el no-consens, el fet de no buscar el consens per a la Llei 4/94, ha suposat que poc a poc, a Catalunya, allò que anomenem «serveis socials» estigui més a mans de decisions unilaterals d'un govern, i moltes vegades graci- ables, de negociacions en una petita taula d'escacs, que no es generalitzen mai.

Per tant, el Grup Parlamentari Socialista, en una moció subsegüent a aquesta interpellació, demanava no només revisar el model de finançament, sinó el model dels serveis socials de Catalunya. És veritat que Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Popular, aquell dia, varen ajudar que fos possible això que estem fent avui, que és la creació d'una comissió d'estudi envers el finançament dels serveis socials. I també ho van fer possible, òbviament, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el Partit per la Independència, adscrit al Grup Mixt, i, jo diria, per no quedar-nos sols, per defugir la solitud política i per no perdre una votació, Convergència i Unió.

Aquesta és la realitat, una realitat que ve de lluny, i, per tant, avui aprovem allò que ha d'esdevenir important. Per nosaltres, aquesta Comissió, que ens la prenem, ens la prendrem des d'avui..., i que ens permetrà mirar cap endintre diferents comunitats de l'Estat espanyol que, curiosament, són més agosarades. I només diré que, per exemple, Balears, Castella - Lleó i Navarra, i el País Basc, fixen per llei quina és la despesa en serveis so- cials, entorn del 6%; ja he dit abans que no arribem, a Catalunya, al 3%.

Però també ens ha de permetre mirar Europa. Europa està legislant sistemes de dependència de protecció social arreu; des de tots els governs, les últimes lleis que s'han aprovat a Europa van molt més enllà: la Llei francesa, del 25 de gener del 97, on es va aprovar per

unanimitat un model de prestacions socials davant de les persones que tenen una pèrdua d'autonomia; o, l'any 95, Alemanya també va aprovar allò que anomenen, també, la «Llei de dependència». O també haurem de mirar que ens serveixen..., mirar el nord, aquells països comunitaris que estan més avançats, com són països com Dinamarca, Holanda, Bèlgica, etcètera.

Per tant, nosaltres ens congratulem que avui tractem, i des de la posició d'una majoria alternativa, temes de fons. Aquesta Comissió ha de servir per a altres objectius importants: ha de treure de la marginalitat els serveis socials; els sistemes de protecció socials han de ser per a tots. «Per a tots» vol dir intentar pensar què fem en un tema molt important, com és el tema de l'envel·liment de la població. Jo voldria llegir literalment el que diu el Pla de salut de Catalunya 96-98; diu: «L'envel·liment de la població catalana és la principal característica demogràfica a tenir en compte en les prestacions socials i sanitàries del futur.» L'any 2000, el 18% de la població catalana tindrà més de seixanta-cinc anys. L'any 94, el mateix Govern de la Generalitat, en aquest Pla de salut, deia que aproximadament el 2% de les persones menors de quinze anys tenen algun tipus de discapacitat, i, entre la població superior als seixanta-cinc anys, la pèrdua d'autonomia era per sobre del 80% –amb esglaonaments, ja s'entén.

Per tant, aquest és el repte: buscar un model de finançament que vagi més enllà de la immediatesa, sigui legislant trams de la Seguretat Social –com han fet a Alemanya o ho han fet..., un 1% en el cas alemany, o en el cas francès–, sigui buscant les nostres pròpies fonts de finançament a Catalunya. No només la responsabilitat pública, sinó què entenem per responsabilitat individual, familiar, i també què hi pot aportar al mercat, què hi poden aportar les caixes. Nosaltres estem disposats a parlar de tot. Un govern que pren decisions unilaterals, hi insisteixo, a l'hora d'aprovar una llei, l'any 94, sense consens polític; no haver buscat un tema de finançament de fons per a tot allò que nosaltres anomenem «serveis socials», que formen part d'allò que se'n diu «protecció social»... I estem parlant, no dels pobres, només, no dels marginals: estem parlant de classes..., de totes les classes socials, fonamentalment classes mitjanes i de rendes més baixes.

Però, per tant, nosaltres els assegurem, ben assegurem, que portarem el debat més enllà de la immediatesa de Catalunya, buscant fonts de finançaments sòlides per al futur immediat i per a un futur més llunyà, per a tots i per a totes les persones de Catalunya que necessiten serveis socials, perquè, si no, hi han molts discursos que sonen, ja, a retòrics. Sona retòric el discurs de la família; sona retòric el discurs de l'equiparació de la dona - home; sona retòric parlar de coses de què aquí mai podem parlar, que són aquests temes de fons. Per tant, nosaltres, amb totes les nostres capacitats, tirarem endavant aquesta Comissió d'Estudi sobre el Finançament del Sistema Català de Serveis Socials, perquè, de fet, afecta la qualitat de vida de moltes persones a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, aquesta és la continuació d'un debat que varem tenir en aquesta cambra i que ve motivat per les diferències de criteris que els grups de la cambra teníem –i tenen– respecte al Decret 3/94, que el Govern considera que és un decret que va fer amb totes les garanties legals possibles i amb totes les garanties d'utilització de les normes per poder fer un decret d'aquesta naturalesa. Alguns intervinents han exhibit o han mencionat el Dictamen del Síndic de Greuges; vull recordar que el dia que es va fer aquest debat ja vaig manifestar a tots els altres..., encara no hi havia l'Informe del Síndic de Greuges, i, en canvi, hi havien altres informes jurídics, en els quals es recolzava la publicació d'aquest Decret 3/94. El Govern no creia necessària aquesta Ponència; ho hem de dir amb tot rigor: no la creia necessària. Després del debat, i després de les votacions que es van manifestar en aquest Parlament, el Govern –com no pot ser d'altra manera– i el Grup que jo represento amb molt de gust es presten a col·laborar lleialment amb aquesta Comissió.

El que passa és que, arran de les intervencions que he sentit avui, aquesta Comissió, si realment compleix allò que demana la senyora Imma, el que demana la senyora Geli i, una mica, el que ha demanat el senyor Ridao..., nosaltres estarem encantats. Nosaltres estarem encantats de parlar de tots i cada un dels països europeus, del nivell de benestar social de cada un d'aquests països, de les tendències, en aquests moments, d'aquests països... Haurem de parlar d'en Blair, haurem de parlar dels italians, haurem de parlar de Dinamarca i de Suècia, haurem de parlar de tots aquests països. I jo només demanaré que parlem amb rigor, és a dir, que no parlem de les notes periodístiques, sinó que demanem dictàmens, demanem informes i utilitzem material de primera línia, per poder, realment, fer un dictamen i tornar al Parlament, tornar a aquest Ple amb un document que sigui valuós, que sigui important. Serà molt interessant conèixer tot el que es fa al nostre voltant, des de quan es fa i quina és la tendència de cara al futur.

Jo els vull dir..., perquè la senyora Geli, sobretot, ha parlat del model, i la senyora Imma Mayol, normalment, parla també del model, i jo crec que és bàsic, que és important, que ens posem d'acord. Però també és bàsic, quan parlem del model, que sapiguem amb quins paràmetres ens movem. El model de benestar social de l'Estat, i d'aquest país nostre, està perfectament definit per la Constitució –article 41– i l'Estatut de Catalunya. Està perfectament definit; no ens en podem sortir, d'aquí. Hi ha un capítol de serveis socials de què haurem de parlar; no té l'encaix que probablement cada un de nosaltres voldria que tingués en la Constitució, però la Constitució marca molt clarament com ha de ser... És evident que la Constitució es pot canviar, i l'Estatut també, però queda marcat el model. L'execució, la pràctica, les polítiques que cada dia els governs posen

en exercici per fer que els seus habitants gaudeixin d'aquests models, doncs, és una cosa, ja, més discutible, més opinable.

Per tant, res més que dir-los que el meu Grup es suma –no dic a l'entusiasme, però sí amb tota cordialitat i amb tota fidelitat– a treballar en aquesta Comissió, que la posarem en marxa de seguida que sigui oportú. I només demanar –això sí– que fóssim..., home, que limitéssim el debat a allò per què creem la Comissió i que el debat sigui rigorós i lleial per totes bandes.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent fet, tots els grups que ho han desitjat –que han estat tots–, el seu posicionament sobre aquesta qüestió, passem a la votació.

S'inicia la votació.

La constitució d'aquesta Comissió d'Estudi ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal**El president**

Iniciem el quart de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la sanitat animal, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Víctor Gimeno, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies... *(Remor de veus.)*

El president

Si us plau... No comenci, no comenci. *(Pausa.)*

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, quan el conseller d'Economia presentava els pressupostos per al 98, feia una especial incidència en el caràcter social dels pressupostos i remarcava que augmentaven en dos departaments essencials, que eren el d'Ensenyament i el de Sanitat. I, sense ànim de buscar l'equivalència, però sí que m'he permès aquestos dies fer una anàlisi de la importància de la sanitat animal dins dels pressupostos del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per buscar aquesta inquietud, aquesta preocupació, aquesta voluntat social de preocupar-se per la qualitat del sector ramader, que jo crec que, sense cap dubte, podem dir que la sanitat és el pilar fonamental de l'estratègia competitiva i de futur de la sanitat ramadera de Catalunya; una sanitat que hau-

ria d'anar per la base de la prevenció efectiva, de la lluita ràpida i efectiva i de la corresponsabilització, també, del sector en aquesta lluita i en aquesta prevenció.

I està clar que, quan analitzem l'evolució de les partides pressupostàries del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no podem estar satisfets, en principi. L'any 93, hi havien, aproximadament, 400 milions de pessetes, dins del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, destinats a les diverses actuacions de sanitat animal: nuclis de control ramader, campanyes de sanitat ramaderia, foment i millora de la sanitat animal, centres de sanitat ramadera, etcètera; l'any 95 manteníem una dotació, si fa o no fa, equivalent, però ara ens trobem que l'any 97 hem tingut pressupostats 181 milions, i encara se'ns diu que per al 98 se'ns proposa una millora: 190 milions, arribar a 190,5 milions. 190,5 milions és, aproximadament, la meitat del pressupost que teníem fa cinc anys. I això què vol dir? Que la sanitat animal està molt bé? Que la cabana ramadera catalana està estupendament i podem desviar ja l'atenció dels pressupostos cap a altres actuacions del sector ramader, o del sector agrícola, o del sector pesquer, o del sector de compra de finques al Baix Llobregat? És a dir, potser no és necessari que destinem tanta quantitat en aquesta sanitat animal?

El Departament d'Agricultura va promoure –jo diria que amb un notable encert–, cap als anys 85, la implicació del sector ramader en els grups de defensa sanitària, agrupacions de defensa sanitària, grups de sanejament –com en vulguem dir–, i jo crec que van tindre un paper molt important en l'eradicació de la pesta porcina africana, i han tingut també un paper molt important, pel que ha significat de corresponsabilització i d'implicació, en la lluita contra altres malalties; per exemple, la brucel·losi de l'oví i del boví. El que cal és saber com evolucionen totes aquestes actuacions dels grups de sanejament, del Departament, la normativa comunitària, la normativa espanyola i, lògicament, la seua aplicació aquí. Jo crec que val la pena fer una breu anàlisi de l'evolució d'algunes d'aquestes malalties.

Hi ha una normativa sobre epizooties, el Reial decret 2611/96, que regula els programes nacionals d'eradicació de malalties i que afecta la brucel·losi de l'oví, la del boví, la tuberculosi bovina, leucosi i pneumònia bovina, i estableix, el Reial decret, específicament, al seu article 3.5, apartat b, que les comunitats autònomes seran les responsables de l'execució i el desenvolupament dels programes aquests, d'eradicació d'aquestes malalties.

Com evolucionen aquestes malalties? Anem a parlar de la brucel·losi, la brucel·losi de l'oví i del boví. I voldria recalcar que no sols té efectes sobre la cabana bovina o ovina, sinó que també té una conseqüència directa sobre la sanitat humana. La brucel·losi és una malaltia contagiosa, que provoca baixes i que constantment provoca una determinada aparició de malalties en la població humana.

Cal dir que el sector, jo diria que està profundament descontent. I està profundament descontent perquè hi ha, des de l'any 94, un retard en el pagament dels ajuts que en el seu moment se van fer per conveni, uns ajuts

de 175 pessetes per cap, que els servia, a les agrupacions de defensa sanitària, per fer tota la tasca de prevenció i de control. Algunes de les queixes que es planteja és que la vacuna arriba tard, és a dir, la vacuna amb què s'han de vacunar els animals joves, entre els tres i els sis mesos d'edat, arriba tard; el mes passat sortia una nota dient que el mes passat s'havia repartit vacuna el mes de novembre, quan s'hauria d'haver fer a l'estiu. Hi han dubtes sobre la qualitat d'aquesta vacuna. Hi ha un malestar per aquest retard en el pagament, ja que s'acaba de pagar una part dels ajuts del 94, però encara no s'ha rebut res dels ajuts del 95, i fins i tot s'ha plantejat que el 96 ja no hi han ajuts, i el 97 ja no hi han ajuts, i no sabem si hi hauran ajuts el 98. Hi ha hagut una plantada de les agrupacions de defensa sanitària, o de determinades agrupacions de defensa sanitària, a l'entorn de la Federació d'oví i cabrum, i la resposta del Departament, en contra d'una resolució parlamentària que l'obligava a dialogar, a pagar i a continuar els programes d'ajut al sanejament de la cabana ovina, és de no complir amb aquesta resolució, posen traves, no donen guies de transport, tenen problemes perquè no hi han, lògicament, si no hi ha l'activitat del grup de sanejament, tampoc no hi han extraccions de sang, tampoc no hi han anàlisis, tampoc no hi ha control, i poden posar pegues a la venda de llet –la qual cosa significa, lògicament, és una distorsió important d'aquesta cabana, del funcionament econòmic. Hi ha, en el cas del boví, a determinades comarques, com el Pallars, una immobilització, que quan hi ha transhumància significa una pèrdua de la viabilitat de les explotacions ramaderes, dels ramats que hi ha en aquella zona, i hi ha, se detecta també una evolució negativa en el control de la brucel·losi. Si fem una campanya de sanejament i no sols no disminueixen els percentatges, sinó que fins i tot tornen a pujar, vol dir que els programes d'eradicació no funcionen. Llavors, on anem amb aquesta política sanitària? Justifica la baixada pressupostària?

Una altra qüestió: el tema de les vaques boges. Aquests dies –aquests dies– l'encefalopatia espongiforme bovina, també coneguda com la BSE, torna a ser, lamentablement, notícia: hi han majors restriccions al consum; hi ha no sols la prohibició de consumir cervells i medulles, sinó també tota aquella carn que toca el costat de l'os; hi han restriccions a l'exportació; hi ha, en definitiva, una alarma sanitària que fa suposar que cal major control i que la internacionalització del mercat, aquest mercat únic, fa que cada vegada les mesures de prevenció i les mesures de lluita hagin de ser més efectives.

Hi ha un element important, que és el de la pesta porcina. Crec que també hem de parlar que, tot i que hi ha un reial decret, des de l'any 93, que parla de com s'ha de lluitar des de la pesta porcina, en el moment que apareix la pesta porcina aquí hi havia una escassa preparació del personal tècnic i dels mitjans tècnics; es va haver d'improvisar molt; els veterinaris no coneixien prou les granges on havien d'anar a fer els controls, on havien d'anar a veure si s'havia de sacrificar; els mitjans eren poc adequats, i es va anar fent «a salt de mata», i ens ha portat a una situació que, jo diria, també, voluntat unànime del sector..., poc –poc– eficaç

durant aquests llargs deu mesos d'evolució de la pesta porcina, que s'havia d'acabar en un mes.

El passat dia 4, totes les organitzacions professionals agràries plantejaven: «Falta el consens necessari de tot el sector. Les organitzacions professionals no s'han tingut en compte, no hi ha la participació suficient d'aquest sector, i no hi han mesures, com la creació d'un fons de compensació, perquè...» –per anar acabant ja, amb aquest escàs temps que em queda...

És a dir, no hi ha una situació sanitària satisfactòria en el tema de la ramaderia catalana, i ens interessaria saber què és el que preocupa al Departament sobre la sanitat animal, si està satisfet dels seus pressupostos i de la seua actuació, com valora la situació actual de la sanitat animal, quins recursos rep del Ministeri per aplicació del Reial decret sobre programes de control d'epizooties, com aplicarà aquests recursos i, en definitiva, quina esperança es pot donar al sector ramader que l'any 98 serà més favorable que el que portem fins ara.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabatè)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Bé, no sé si li podré contestar tot, perquè ha fet moltes preguntes, però procurarem que la majoria. Sí que dir-li que, alguns conceptes, fins i tot crec que anirà bé per aclarir-los, perquè ha barrejat coses que no s'ajusten a la realitat, per dir-ho d'alguna manera.

Primer, hi ha una cosa que sí que li he de reconèixer –i ho dic perquè tinc el document aquí–, que és el tema de la vacuna. Aquest any, en el tema de la vacuna, exactament la vacuna de la brucel·losi, hem anat malament, però no per culpa de la Generalitat de Catalunya –i vull deixar-ho ben clar–, sinó que aquesta vacuna és una vacuna que el Ministeri subministra a les comunitats autònomes; aquí es va fer una adjudicació, un concurs, a un determinat laboratori –aquí no citaré el nom, però en tot cas, si a vostè l'interessa, sí que li ho puc manifestar–, i aquest laboratori va subministrar lots de vacuna en què la colònia present, les titulacions presents per produir la immunització no eren suficientment elevades, i va fer que el Ministeri li retirés l'adjudicació. Això va fer que nosaltres no tinguéssim vacuna; a nosaltres se'ns va dir que s'aniria tenint vacuna, i aquesta vacuna no ens ha arribat fins al mes d'octubre. O sigui que li reconec que vostè té absolutament tota la raó.

Ara, sí que li he de dir que, entremig, la Generalitat de Catalunya va adquirir vacuna, els mesos de maig i de juny, i les vam distribuir. El que passa és que les vam distribuir exactament als llocs o zones on creiem que era més necessari. També tinc aquí la relació dels milers de dosis que s'han comprat, que, si ho vol, li ho puc dir: es van comprar 5.600 dosis de B-19 a Laboratori

SYBA, i 43.250 dosis de REV-1 i 2.000 dosis de B-19 al Laboratori Cooper-Zeltia.

O sigui que li reconec això de la vacuna; no crec que torni a passar en el futur, perquè el Ministeri, jo crec que, vista l'experiència d'aquest any, cuidarà que això no torni a passar, però sí que aquesta queixa que vostè feia, doncs, és ajustada a la realitat, i, en tot cas, des de la Generalitat de Catalunya, veient que els mesos d'estiu no se'ns subministrava la vacuna, vam comprar, com vostè ha vist, una mica més de cinquanta mil dosis per als llocs i zones on creiem necessari actuar.

Vostè ha manifestat que la sanitat és un pilar fonamental: totalment i absolutament, i aquesta és la preocupació del Govern, i em sembla que n'hi ha molts bons exemples.

També abans s'ha dit que el tema de la sanitat semblava que havia empitjorat, i això no és en absolut cert. Voldria deixar molt clar davant de la cambra que el tema de la sanitat animal a Catalunya està en un moment força –força– bo. I jo aquí tinc les analítiques dels diferents anys, però, per fer una comparació amb tuberculosi, l'any 91 estàvem en un 93,9 d'animals lliures –vol dir que hi havia una afectació, pràcticament, d'un 7% d'animals–, i l'any 96, aquest any passat, estem a 99,09 –vol dir que no arribem a... I pensí que s'han investigat una mica més de cent cinquanta mil animals; vol dir que els animals afectats són molt pocs.

Hi ha una cosa que jo els vaig explicar un dia i que crec que s'ha d'explicar, perquè vostè ha dit, diu: «Hi ha hagut un creixement de la brucel·losi.» En absolut, això no és cert. Miri, la brucel·losi..., nosaltres anem a obtenir les titulacions zero, però hi ha algunes comarques de Catalunya on hi ha hagut un cert endemisme –i en aquest cas podríem parlar dels Pallars, per exemple–, on s'ha permès, a fi i efecte de no eliminar la cabana massa ràpidament, que el ramader no tingués excessius costos i que pogués refer els seus animals, es permetia, si no ho recordo malament, fins a l'any 95, que els animals fins a trenta títols continuessin a l'explotació; posteriorment s'ha baixat, i en aquest moment estem a zero títols. En el moment que hem passat a zero títols, sembla que hi hagi un cert creixement, però és absolutament fictici, i les estadístiques globals ho demostren absolutament.

La immobilització que vostè cita són immobilitzacions d'explotacions que es destinen a animals de vida, o sigui, animals de mares o pares. I, en aquest cas, sí que quan en una explotació surt algun animal que dona algun nivell de titulació... O sigui, per poder, una explotació, vendre animals per vida, ha de tenir la titulació de doble zero. Això vol dir que han d'haver passat dos anys sense donar ni un animal positiu, i, en tot cas, les immobilitzacions poden correspondre, en aquest cas, a explotacions de les quals ha sortit algun animal positiu; no és una immobilització dels animals de l'explotació de cara al consum, perquè aquests animals –evidentment, els que donen negatiu, perquè, els que donen positiu, els sacrificuem–, doncs, podrien tirar endavant. Perquè es facin una idea del que significa, del que significa en el conjunt d'animals...

Li he dit el del boví. En el cas de la..., he vist el boví, la tuberculosi, la brucel·losi..., si li interessa, també tenim el de la leucoci –quant a la leucoci, estem al 99,92 de sanitat; vol dir que estem força bé. En el cas de l'oví i cabrum, la brucel·losi ha anat evolucionant favorablement; aquí tenim més afectació: estem al 93% de la cabana sana..., però, perquè es facin una idea de l'esforç que es fa, l'any 91, per exemple, es van pagar 1.563 milions en sacrifici; l'any 92, 722; l'any 93, 502; l'any 94, etcètera, fins que arribem a l'any 96, en què s'han pagat 249 milions per sacrifici. Jo crec que l'estadística demostra clarament que l'evolució és clarament favorable, perquè –després parlaré dels problemes que hi pugui haver; aquest any, jo reconec que n'hi ha hagut en el sector de l'oví, i, en tot cas, en parlaré puntualment..., però el que sí que es reflecteix és que el programa de defensa sanitària de les nostres cabanes ramaderes, doncs, jo crec que està funcionant amb eficàcia i ho demostra el fet que, cada any, per sort, hàgim de destinar menys diners als sacrificis i l'altíssim nivell de sanitat que tenen en el conjunt de les cabanes.

Parlem... Ah, bé, això són els diners que es dediquen, com si diguéssim, al sacrifici; després, haig de dir-li que les agrupacions de defensa sanitària, el que en diu vostè ADS, han tingut sempre les mateixes dotacions pressupostàries, des del començament –no hi ha hagut limitació. L'ADS, quan es constitueix, sap els diners que té, i tindrà; el que passa és que aquí, en aquesta cambra –i vostè ha incorregut en aquesta confusió–, es diu ADS a tots els grups de sanejament; l'ADS, exactament, només correspon al sector del porcí. O sigui, els altres sectors no tenen ADS, sinó que tenen grups de sanejament, però, en tot cas, sí que vull deixar clar que la partida pressupostària destinada, entre nosaltres i l'Estat, a les ADS de porcí, s'ha mantingut exactament com el primer dia.

En els grups de sanejament, doncs, miri, l'any 93, teníem 182 milions; l'any 94, 202; l'any 95, 129; l'any 96, en vam tenir 194, i, l'any 97, vam tenir una baixa molt important, i ens vam quedar amb 83 milions de pessetes. Aquest any 98, tornem a uns límits, similars als anteriors, de 180 milions de pessetes.

Vull dir que, en tot cas, sí que reconec que, l'any 97, hi va haver una disminució de partida pressupostària força important, que, en aquest cas, aquest any, procurarem esmenar.

Ara, quant a una de les problemàtiques que vostè ha mencionat, que és la del sector de l'oví, segurament que hi ha moltes coses, doncs, en què vostè té raó, i el sector té raó quan reclama, però jo també voldria fer notar a la cambra que la situació del sector de l'oví, de l'any 92 a l'any actual, ha canviat radicalment. Nosaltres, el que proposàvem al sector és que, d'aquestes 175 pessetes, ho féssim al 50%, i ho proposàvem perquè, entre altres coses, doncs, el sector, en aquest moment, està rebent unes primes i enteníem que ho podíem fer conjuntament, i aquesta és la proposta que tenim al Departament, i sí que reconec i li reconec que, l'any 97, doncs, hem tingut una escassetat pressupostària, que, evidentment, ens hem adonat que hem de corregir, que hem corregit en els nous pressupostos, i el que nosaltres proposarem al sector de l'oví és que el que ens falti fer

aquest any, doncs, com que, evidentment, ens faltaran recursos, fer-ho amb càrrec a l'any que ve, i, en tot cas, de cara als pressupostos de l'any 99, intentar que la dotació cobreixi, doncs, el que s'hagi cobert d'aquest any i de l'any proper.

Ho deixo així. En tot cas..., sí, ha fet unes –abans que se m'acabi el temps..., el tema de la BSE. És clar, el tema de la BSE, o de l'encefalopatia espongiforme, a Catalunya està absolutament controlada...

El president

Senyor conseller, tindrà torn de rèplica; se li ha acabat el temps d'aquesta primera intervenció. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. De la intervenció del conseller, gairebé hauríem de deduir que estem en el millor dels mons possibles. Jo no he dit que totes les malalties van a pitjor i he dit que feia referència a algunes de les malalties que crec que, clarament, van a pitjor. I diu que hi ha pressupostos, que hi ha hagut pressupostos, però el que sí que és clar és que, entre els costos directes i els costos indirectes, penso que hi ha una important implicació de pressupostos públics, de cara a les insuficiències de la sanitat animal.

Què portem? 14.000 milions de pessetes ja en la pesta porcina clàssica? I continua; és a dir, avui –quan dic «avui» vull dir «aquests dies»– s'han declarat nous focus, no està acabat, és a dir, continua; portem deu mesos i el que durarà. S'han matat –aquests dies sortia– 750.000 animals ja i no podem dir que siguin els últims; per tant, el tema de la pesta té unes determinades conseqüències.

El tema de la brucel·losi, les malalties, s'ha calculat que l'afectació a la salut humana per persona és de l'ordre de més de 400.000 pessetes per individu afectat, entre la baixa sanitària, substitucions, atencions hospitalàries, etcètera, etcètera. Per tant, jo crec que és un pilar bàsic, i un pilar bàsic vol dir atenció adequada. Jo no he dit que tinguem BSE –que tinguem, aquí, aquesta malaltia–, però, prop d'aquest territori, hi ha animals, hi ha ovelles que s'hi ha detectat l'*scrapie*, que és l'origen d'aquesta malaltia. Potser, el que caldria és garantir que hi ha l'exempció de la presència d'aquesta malaltia en el territori nostre. Hi ha altres malalties: l'estomatitis vesicular, que també està afectant el porcí d'una manera bastant important, que és de declaració obligatòria, i el tràfic d'animals amunt i avall de tota la Unió Europea, incloent països de l'Est, la qual cosa fa –i crec que això també ho hem discutit i en som tots conscients– que puguin aparèixer malalties que no sempre podien ser previsibles quan la situació del mercat era una altra.

Per això, crec que el que cal és posar-hi una major atenció i buscar-hi una corresponsabilització. Allò de què l'altre dia parlàvem amb els representants de les organitzacions professionals agràries, de buscar el consens pel tema de la pesta, jo crec que és important, no en el tema de la pesta sinó en tot el tema de control de malalties de la cabana ramadera.

Jo li voldria recordar que tenim dues resolucions o dos acords del Parlament presos per unanimitat: la Resolució 365/V, del 12 de juny, en la qual parlàvem d'obrir un procés de diàleg i col·laboració amb la Federació d'Entitats Catalanes d'oví i cabrum per a promoure la millora sanitària del conjunt del sector, parlant de la brucel·losi; parlàvem d'agilitar la liquidació de les quantitats pendents –i hem dit que el 95 no està pagat, en absolut; el 95 no està pagat, s'ha pagat el 94, almenys per les informacions que m'han donat era això: el 94 i no tothom– i es parlava de garantir la continuïtat del conveni per a l'any 97 i següents. De diàleg, òbviament, no n'hi ha hagut; de la garantia de la continuïtat, de moment, excepte algunes paraules d'ara, tampoc no se n'ha parlat des del mes de juny fins ara, i buscar, fer un estudi per veure què és el que els altres països dediquen, quant a recursos econòmics, a sanejament i comparar-ho amb el que es fa a Catalunya, tampoc no en sabem res, perquè no se'ns ha enviat cap compliment de resolució parlamentària.

La Moció 64/V, sobre la PPC. Parlàvem de garantir una dotació pressupostària –i ho vam aprovar– suficient per a les partides de sanitat ramadera per al proper exercici pressupostari –si fa o no fa el mateix que enguany–, quan l'any passat no hi havia pesta porcina clàssica i, enguany, sí. Dèiem: «impulsar l'increment de les explotacions de reproductors i de cicle tancat a Catalunya per reduir la dependència del mercat exterior afavorint l'aplicació de mesures de control sanitari». Hem parlat d'una modificació de la Llei de contractes d'integració, no s'ha parlat o no s'ha compromès cap fons de compensació per als pagesos –no s'ha establert res, tot i que ha sigut demanat de diverses formes per totes les organitzacions–, i es parlava de continuar treballant per enfortir el consens necessari entre totes les parts implicades. Tampoc no hi ha consens perquè a la taula de concertació no s'han assegut, com demanen totes les organitzacions, a parlar clarament de què fem, com lluitem, com enfoquem l'evolució de la pesta porcina clàssica; si fem aquest fons de compensació, amb quines característiques, etcètera, etcètera, etcètera.

En definitiva, no hi ha una situació previsiblement millor en aquests moments; jo crec que cal plantejar-se de cara al 98 un reforçament de les agrupacions de defensa sanitària, és a dir, del paper –de la responsabilització, de l'activitat– d'ells en el control i en la lluita; que cal –jo diria– buscar una avaluació de les necessitats i de les funcions dels professionals del món de la sanitat animal, veient si, des del Departament d'Agricultura o des d'aquestes agrupacions i grups de sanejament –jo he parlat de les dues coses; he dit ADS i he dit grups de sanejament per diferenciar, també, els uns dels altres–, s'està en condicions de fer front a qualsevol aparició de noves malalties. El símil bombers, podria ser-ne un; si, els bombers, l'únic que fan són funcions de neteja del seu parc...

El president

Senyor diputat, s'ha passat, amb escriu, en el temps.

El Sr. Gimeno i Sanz

Sí, acabo de seguida... No seran operatius.

En definitiva, el que creiem és que cal lluitar per mantenir el lideratge i la garantia de qualitat de la cabana ramadera que, en aquests moments, està en una situació bastant difícil per mantenir-se.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Primer, dir-li una cosa que ha dit abans i no he contestat. Escolti: consens amb la PPC? Total; total i absolut. Miri, les organitzacions professionals van triar un comitè de crisi; no, no, si hi estic d'acord i he llegit les intervencions, però, en tot cas, ja que aquest Parlament em dona l'oportunitat de parlar davant de vostès, jo li dic amb tota franquesa: consens? Total. Miri, el comitè de crisi, o sigui, les organitzacions professionals, juntament amb escorxadors, indústries càrnies, etcètera, van triar, per ser interlocutor del Departament, un comitè de crisi; el van triar ells –no, nosaltres. I ens van dir: «Miri, el senyor Rodier, el senyor Vidal, el senyor Amable, el senyor tal són...» Escolti, amb aquests senyors hi ha reunions cada setmana –en els moments de crisi, cada dia– i s'ha fet amb absolut consens. Per tant, permeti'm dir-li que aquesta informació no s'ajusta a la realitat, no s'ajusta a la realitat.

Jo no he cridat a la taula de concertació, per parlar de la PPC, els sindicats; no els he cridat –és cert–, perquè els sindicats em van delegar unes persones i jo he cridat aquestes persones; ningú me les ha desautoritzat. En canvi, sí que, quan nosaltres vam fer el programa per introduir truges i els crèdits, jo vaig cridar els sindicats i, escolti, es va aprovar per unanimitat. Escolti, la setmana passada, vam tenir una reunió amb els sindicats i, miri, tot el que va sortir sobre la taula tot es va aprovar.

Ara, amb tota sinceritat, deixi'm dir-li: consens amb el sector en la PPC –amb els elegits pel sector–, total. Ara, si el sector opina que aquests senyors en aquest moment no són vàlids i els vol canviar..., està al seu criteri, però sí que voldria que quedés molt clar.

Segon tema. Miri, jo no li dic que estem en un món idíl·lic. Ara, a mi, sí que em preocupen molt –i li serà franc– determinades coses que, de vegades, sense adonar-nos-en, provoquem nosaltres mateixos. Fa un mes i mig, o dos, en un mitjà de comunicació sortia que el 80% dels pollastres d'Espanya tenien un determinat bacteri, perquè ho havia dit un senyor, pel que sembla, de Massachusetts, en una conferència a Nova York. És clar, jo li puc dir que el Centre de Sanitat Animal, el campilobàcter, l'està buscant des de fa més de dos anys i no n'hem trobat ni un sol cas, però, en canvi, la notícia va ser donada.

Quan jo parlo de la sanitat i dic que la sanitat animal va bé, ho dic, primer, basant-me en xifres, i ho dic perquè crec que cal per tranquil·litzar els consumidors en un moment que la gent és absolutament hipersensible. És

clar, quan la gent et diu: «hi ha hagut nous brots de brucel·losi», dic: «escolti, no és cert, hi ha molt menys brucel·losi cada any», el que passa és que cada vegada els paràmetres els anem acotant més justos i, per això mateix, ens van sortint els animals residuals, que ja no tenen cap perill per a la persona però que, en canvi, és bo que els eliminem per a la cabana. I el que li he volgut dir és això, senyor Gimeno, no més bé ni més malament, sinó la realitat que he de dir que a Catalunya tenim una cabana ramadera que jo crec que ens podem sentir absolutament orgullosos de la seva sanitat, i no ho dic per les tasques o pel que hagi fet l'Administració; no, no: pels mateixos ramaders.

Quan parlem de la BSE miri, la garantia per al consumidor de casa nostra és absoluta i total. La malaltia de *scrapie* o el que aquí es coneixia com a ovelles *modorras*, he de dir que aquesta malaltia sempre ha existit en el camp català, i he de dir que aquestes ovelles, a més, a la muntanya es consumien habitualment, el que sí que tenien –saviesa popular, segurament– és que els tallaven el cap i l'enterraven, però, l'animal, se'l menjaven; però, en tot cas, el que sembla és que per desenvolupar la BSE, aquest animal ha d'haver estat convertit en farina, i aquesta farina s'ha d'incorporar al pinso dels remugants, i llavors és el remugant el que desenvolupa el prió que causa la BSE. Doncs, bé, primer, a Catalunya no tenim coneixement que hi hagi ovelles malaltes de la malaltia de *scrapie*. Dos, la farina d'animals que es fa aquí es fa per un sistema de digestors que arriba a una temperatura de 140, 170 graus, que fa absolutament impossible que hi quedi cap virus. Ho dic perquè els anglesos feien servir un altre sistema per aprofitar la proteïna, en què no s'arriba als 100 graus de temperatura, i d'aquí ve el problema. I, tercer i més important –tercer i més important–, a Catalunya està absolutament prohibit, però no des d'ara, no, des de fa molts anys, està absolutament prohibit posar farina de carn als remugants; farina de qualsevol mena de carn. Als remugants, a casa nostra, està prohibit donar-los farines de carn dintre la composició de la seva alimentació. Pel mateix, jo crec que podem donar una garantia molt bona als consumidors. N'hi ha d'altres, de garanties. Escolti, no hi ha hagut cap animal que hagi reproduït la BSE que sigui més jove de trenta mesos. A Catalunya, l'animal que es consumeix més vell és de dotze mesos.

D'altra banda, com a mesura preventiva, sàpiguen que les vísceres dels animals, en aquest moment, són cremades. Jo, sincerament, com a conseller, penso –i ho dic..., més ben dit, li ho diré personalment–, penso que fins i tot és excessiva, aquesta mesura, aquí, perquè jo crec que la possibilitat que hi hagi cap animal que pugui tenir la BSE és absolutament nul·la, però, en tot cas, dintre d'aquest programa de prevenció de cara a les persones, doncs, es va prendre aquesta decisió.

Quan parla del reforçament de les ADS, jo hi estic absolutament d'acord –absolutament d'acord–, però també li he de dir una cosa: miri, les ADS, les han de reforçar els sectors, no les ha de reforçar l'Administració, perquè el tracte que es va fer –i el vull recordar perquè no s'ha complert i no l'hem complert, evidentment, perquè nosaltres hem estat els primers que hem estat

d'acord que no es complís–, quan es van crear les agrupacions de defensa sanitària es van fer amb el tracte que se'ls ajudaria els tres primers anys i, posteriorment, seria el sector qui les faria funcionar, perquè el més lògic és que sigui el mateix sector qui cuidi la salubritat dels seus animals, com en altres tipus d'explotacions. Bé, s'ha seguit ajudant, perquè es creu que és positiu, però jo sí que faig una crida des d'aquesta tribuna perquè sigui el mateix sector. Quan vostè parla de fons de compensació, jo estic totalment d'acord que hi hagi fons de compensació, però, escolti, fons de compensació establert pel sector. A veure, a la cambra d'arrendaments rústics o d'arrendaments urbans, no són les administracions les que fan fons de compensació, són els mateixos arrendadors i arrendataris que han creat mecanismes de compensació. Escolti, el sector ramader ha de fer exactament el mateix, i jo crec que aquesta és la política que hem de seguir, que és la política de responsabilitzar el sector del seu propi futur, no és l'Administració qui... (Pausa.)

Bé, no, no, puc continuar, gràcies, senyor president. En tot cas, crec que l'Administració hi ha d'ajudar, però el lideratge ha d'anar a càrrec del sector i aquesta és la voluntat i l'esperit del Departament. Que si bé és cert –i també cal dir-ho– que els nostres pressupostos, doncs, tots desitjaríem que fossin millors, però que la contenció pressupostària ens obliga per igual a tots, també és cert i, en tot cas, no ara perquè s'ha acabat el temps, però després podem mirar les xifres, és que el Departament s'ha sabut espavilar per trobar recursos en altres administracions, que han cobert les mancances que teníem nosaltres. Amb una excepció feta, que ja l'hi he dit: el sector de l'oví, que jo reconec que aquest any, entre diferents causes, la gestió potser no ha estat tan afortunada com calia i que ja han pres les mesures per corregir-la i portar a bon fi la campanya de sanejament, garantint, en aquest cas, als criadors d'ovelles i dallò que obtinguin les compensacions pactades al seu moment.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el finançament i el dèficit de la sanitat a Catalunya

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el finançament del dèficit sanitari. Per presentar la Moció, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras, a qui pregaré que s'esperï uns moments perquè el conseller... (Pausa.) Pot començar. (Remor de veus.)

Estem pendents que arribi un conseller per contestar la interpellació... Senyora Figueras, pot iniciar la seva interpellació. Endavant.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller de la Presidència, bé,

en veure el motiu d'aquesta interpellació podria ser que algú es preguntés que per què pregunten els socialistes sobre un tema que ja està resolt, si ja hem arribat a un acord del finançament de la sanitat, si ja s'han aconseguit els 300.000 milions de dèficit de la sanitat, si ja tenim els 51.000 milions addicionals que el president Pujol va pactar amb el president Aznar, si els problemes del dèficit de la sanitat catalana ja estan resolts, si al final no hi haurà quasi retallada de medicaments. Tot això és el que es podria desprendre de moltes de les notícies que vostès, el Govern de Convergència i Unió i el Govern central del Partit Popular, han intentat transmetre a la societat: que s'ha aconseguit un bon acord per al finançament de la sanitat en virtut dels pactes d'investidura de José María Aznar al Govern de l'Estat.

S'ha intentat confondre els ciutadans amb la notícia que s'han aconseguit 380.000 milions de pessetes de més per a la sanitat espanyola, 10.000 pessetes més per habitant a l'any, segons el ministre Rato, respecte del sistema anterior; que s'han aconseguit 55.000 milions de més per a Catalunya. Vostès saben molt bé, senyor conseller, que aquestes notícies són plenes d'enganys, que no són 380.000 milions de més respecte al sistema anterior. Vostès no han explicat que en aquesta quantitat s'inclou l'increment equivalent al creixement del producte interior brut, el nominal, el corresponent al 1998, que seria del 5,7%, i que això ja són 200.000 milions de pessetes.

Aquest increment del producte interior brut nominal no té res de finançament addicional, aquest increment del PIB nominal ja es venia fent en l'anterior sistema, el dels acords Solbes per als anys 94-97.

Doncs, bé, si 200.000 milions de pessetes ja hi haurien de ser segons l'anterior sistema de finançament, quant hi ha de finançament addicional? La resta ens donaria la quantitat de 180.000 milions de pessetes per a tot el sistema. Hi són, en els acords, aquests 180.000 milions de pessetes? La resposta és que no, no hi són; no hi són tots. Quant hi ha, realment, per a Catalunya, de finançament addicional per a 1998? Vostès han dit públicament, vostès i el Govern central, que per a Catalunya han aconseguit 55.000 milions de pessetes, però no diuen que en aquesta quantitat també s'inclou l'increment corresponent al creixement del producte interior brut del 5,7% i que és, aproximadament, per al cas de Catalunya, de 32.000 milions de pessetes.

Per tant, l'increment real addicional amb el nou model de finançament per al 1998 per a Catalunya només és de 23.000 milions de pessetes, xifra molt per sota de la que va dir el president Pujol que havia pactat amb José María Aznar. Havia dit 51.000 milions de pessetes, ho va dir després d'una conversa telefònica que va fer pública en un consell nacional de Convergència Democràtica de Catalunya en què necessitaven justificar urgentment el suport de Convergència i Unió al Partit Popular, ja que no els sortien els comptes. I els comptes segueixen sense sortir. Ens ho va dir el senyor Rius, ens ho va dir a través d'unes declaracions a TV3 abans d'ahir, dilluns, el conseller de Sanitat va dir que la consellera de Sanitat de Castella - la Manxa els havia felicitat per aquests acords. Va dir el senyor Rius que no entenia per què el Partit dels Socialistes de Catalunya

deia que aquest no era un bon acord, quan la consellera castellanomanxega del mateix partit, del PSOE, els havia felicitat. Imagino que el senyor Rius, si arriba a temps de contestar aquesta interpellació, em contestarà això, i em dirà que com pot ser que els socialistes catalans no hi estem d'acord, quan el felicita la consellera castellanomanxega.

Jo ara, per guanyar temps, li contestaré ara, encara que no hi sigui, li contestaré al conseller Trias, per què nosaltres creiem —o al conseller Mas, és que no sé qui em contestarà la interpellació. (*Veus de fons.*) Qualsevol. Doncs, jo els contesto a tots. Els contesto per què creiem, el Grup Socialista, que aquest és un mal acord. A banda que la consellera Matilde Valentín, la consellera castellanomanxega, es va posar les mans al cap quan li vaig dir el que havia dit públicament per TV3 el conseller Rius.

Doncs bé, malauradament, són diversos els motius pels quals creiem que aquest no és un bon acord, i per als que creiem que el Govern de Convergència i Unió de la Generalitat de Catalunya no està fent front a les seves responsabilitats pel que fa al finançament de la sanitat i pel que fa, sobretot, a la reducció del dèficit que té actualment la sanitat catalana.

Deia que no surten els comptes, i no surten per diversos motius. El primer motiu és perquè amb 23.000 milions reals de finançament addicional per a Catalunya no n'hi ha ni per començar, perquè el dèficit de la sanitat catalana de cada any és més alt. Recordo que, des de 1994, els pressupostos han vingut incrementant-se tant com s'ha incrementat el producte interior brut, que ha estat al voltant del 6 o el 7%, en virtut dels acords amb el ministre Solbes, i tot i així, tant al 94, com al 95, com al 96 i suposem també que al 97, el dèficit anyal de la sanitat catalana ha estat a l'entorn de 70.000 milions de pessetes cada any.

Vostès han deixat factures als calaixos, l'any 94, en sanitat, per valor de 36.000 milions de pessetes; l'any 95, per valor de 57.000 milions; l'any 96, per valor de 95.000 milions. Aquesta és la pilota que han anat passant d'un any cap a l'altre. Quina pilota tenim ja per a aquest 1997, a aquestes alçades? Està clar que més val 23.000 milions que res, però està clar també que no n'hi ha prou per eixugar ni la meitat del dèficit que vostès generen cada any, i que, d'una vegada, hauran de prendre mesures per gestionar millor.

El segon motiu del nostre desacord és que el finançament addicional es nodreix, en bona part, de fonts que no estan clares, que només són hipotètiques noves fonts de finançament. No estan assegurades les fonts de finançament addicional i l'acord no està assegurat, ja que, per una part, depèn d'unes hipotètiques negociacions amb Farmaindustria. Des de Farmaindustria varen dir, quan van conèixer l'acord de finançament, haver conegut la intenció del Govern de rebaixar els preus dels medicaments entre un 4 i un 6% el mateix dia 27 de novembre, dia de la reunió del Consejo de Política Fiscal y Financiera, mitjançant un fax. Transcorreguts vint dies després d'aquest anunci de negociacions per part del Ministeri seguim igual, sense acord per rebaixar els preus.

Cal afegir-hi també un altre dubte: si hi ha acord amb Farmaindustria, s'explicarà a canvi de què? Quins altres avantatges es donaran a la indústria farmacèutica per rebaixar els preus? Potser l'alliberament de preus dels medicaments no inclosos en el finançament de la Seguretat Social? A càrrec de qui, doncs?, dels usuaris? Les fonts de finançament depenen d'un hipotètic estalvi també en despeses farmacèutiques com a conseqüència d'una retallada de medicaments. Depèn de l'exclusió ara diuen que de cinc-cents fàrmacs del finançament a càrrec del sistema públic. Depèn d'una llista que encara no coneixem i, per tant, no sabem si són realment medicaments que es poden substituir per d'altres que sí que estiguin finançats, amb la qual cosa l'estalvi és més que dubtós, o si són medicaments importants i necessaris, cas en què sí que hi hauria estalvi, però serien els usuaris els qui ho haurien de pagar i, en aquest cas, es tracta d'una retallada de prestacions. Són, en total, 65.000 milions de pessetes els que depenen d'aquestes hipotètiques fonts d'estalvi de despeses de medicament.

Finalment, una altra de les fonts –40.000 milions de pessetes– depenen d'uns hipotètics estalvis de mesures contra el frau en la incapacitat laboral transitòria, com la de treure dels metges de capçalera la potestat de donar les altes, mesura de dubtosa legalitat.

Continuo amb els nostres motius per al desacord. El tercer motiu del nostre desacord: perquè s'han introduït, en el repartiment de l'anomenat «Fondo de asistencia hospitalaria», greuges comparatius importants amb la resta de comunitats autònomes, i sobretot amb les comunitats autònomes gestionades directament per l'Insalud. El repartiment que s'ha fet de l'anomenat «Fondo de asistencia hospitalaria», que és un fons de 48.000 milions de pessetes, no s'ha fet d'acord amb criteris sanitaris, sinó sota criteris polítics; és a dir: pacte d'investidura, relacions Partit Popular - Convergència i Unió, pagament a canvi de suports parlamentaris..., no ho sé. Si el criteri de repartiment d'aquests fons fos, tal com diu el document del Ministeri, el del finançament de les despeses extraordinàries originades per docència i assistència hospitalària als desplaçats, no és correcte que Catalunya rebi el 48% d'aquest fons i, en canvi, l'Insalud, que inclou Madrid, amb tants centres o despeses de docència i desplaçats com Catalunya, només rebi l'11%. Això no és bo, no és un bon acord, perquè no ha estat un repartiment objectiu, sinó un repartiment polític; no és bo per a la sanitat ni és bo per a Catalunya. El finançament de la sanitat requereix un sistema estable, i els greuges comparatius creen inestabilitat i deslegitimen els acords.

El quart motiu és perquè segueixen sense resoldre's –ni sense que vostès facin cap gest de responsabilitat– la situació real de la sanitat a Catalunya, la situació del dèficit acumulat que l'any 96 estava en 320.000 milions de pessetes, a finals del 96, i que encara falta afegir-hi el 97.

I cinquè i últim motiu del nostre desacord: perquè s'ha perdut l'oportunitat històrica d'acordar un finançament per a la sanitat estable i sostenible per al quadrienni 1998 - 2001; s'ha perdut l'oportunitat de seguir avançant en la direcció que varen iniciar els acords de finan-

çament per al quadrienni anterior, perquè, de seguir així, estan posant en perill la consolidació del sistema nacional de salut endegat tots aquest anys anteriors.

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats; moltes gràcies, senyors consellers.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la resposta, el conseller senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Figueras, bé, jo recullo amb una certa sorpresa la seva intervenció, especialment quan vostè, doncs, diu que tot això que s'ha estat explicant durant aquests darrers dies ha estat un engany. I quan justifica vostè l'engany, doncs, lamento dir-li que s'equivoca, i li demanaria una certa..., major capacitat de precisió, perquè, si vostè, a aquestes altures, no ha entès que l'increment del PIB nominal va al marge d'aquesta millora de recursos que s'han aconseguit –perdoni'm que li ho digui–, és que no ha entès encara res, no? L'increment del PIB nominal és a més a més d'aquests recursos que s'han aconseguit; no estan dintre d'aquests recursos, senyora Figueras, no hi estan: és a més a més. I, si vostè, en la seva primera intervenció, parteix de la base que tot això està junt, escolti'm... Sí que ho ha dit, sí. Vostè ha dit que els 55.000 milions de pessetes no tenien res a veure..., que en els 55.000 milions de pessetes hi havia l'increment del PIB nominal inclòs. I això vol dir que –ho torno a dir– o vostè, doncs, no ha arribat a un coneixement exacte de com s'ha fet aquest acord –cosa que, per altra part, seria possible–, o simplement és que el que vol és falsejar la situació, que vol explicar les coses d'una forma diferent del que són. Aquesta seria la conclusió a la qual jo arribaria, no?

Quina és la realitat, senyora Figueras? La realitat estricta, quina és? Hi ha hagut una continuïtat respecte a l'aplicació del criteri de l'increment del PIB nominal; això havia vingut succeint sempre... Després faré una matisació sobre el que va també passar, concretament, l'any 93 i l'any 94, però, en tot cas, el que s'ha fet és mantenir el criteri de..., la regla de l'increment del PIB nominal. I a més a més d'això, a més a més, com a esforç pressupostari addicional, s'hi han posat bastants recursos més; bastants recursos més, dels quals vostè, per altra part, com que aquest és un tema a nivell de tot Espanya, pot tenir informació precisa i exacta, a través dels debats que es fan en les Corts Generals, perquè –ho torno a dir– aquest és un sistema pactat pel conjunt de l'Estat.

Per a Catalunya –per a Catalunya–, una part important d'aquests recursos de més són els que concretament vindran i que milloren el criteri tradicional de l'increment del PIB nominal. D'on surten els 55.000 milions de pessetes de més o que, en tot cas, es posen sobre la taula durant aquests darrers dies? Doncs, escolti'm, molt senzill: 33.000 són ingressos nous, a més a més de l'increment del PIB nominal; a més a més de la regla general, 33.000 milions de pessetes nous que vindran

per a Catalunya, i no només durant l'any 98, sinó durant tot el període de vigència del sistema –del 98 fins a l'any 2001–, amb el benentès que l'any 2000, i el 2001 també –per tant, durant dos anys–, hi ha l'acord d'incrementar de 25.000 milions de pessetes més el Fons general de l'Estat, i, lògicament, Catalunya en funció de la seva població, del percentatge de població protegida, també tindrà una part d'aquests 25.000 milions de pessetes més a partir de l'any 2000, i concretament per als anys 2000 i 2001. Tot això són recursos de més que arriben al sistema per diferents vies.

Al marge d'això, hi ha una sèrie d'estalvis que es produeixen en el sistema, una part dels quals en aquest moment ja estaven acordats, i el que s'ha acordat fins ara és prorrogar la seva vigència de cara als propers anys. Això es pot avaluar de l'ordre d'entre 11 i 12.000 milions de pessetes. Per tant, aquí vostè tindria raó si digués: «Aquests estalvis ja hi eren, i ara del que es tracta és de consolidar-los de cara al futur.» D'acord, es tracta d'això. I 11.000 milions de pessetes més d'estalvis, fins a sumar aquests 55.000, 11.000 milions de pessetes més d'estalvis són el que correspondria a Catalunya, d'acord amb la seva participació, dintre de l'estalvi general que s'ha pactat per al sistema a nivell de tot l'Estat, i que, concretament, com vostè recordava, suma aquests 65.000 milions de pessetes.

Aquesta és la realitat, i qualsevol altra interpretació que vostè hi vulgui fer –ho torno a dir– o és producte de la ignorància, o és producte de la mala fe. Pot ser una d'aquestes dues alternatives; esculli vostè la que li sembli millor.

Voldria recordar que el que està passant avui no és res més que el producte i l'herència –molt feixuga, per cert, molt desastrosa– d'una sèrie de decisions que van prendre vostès quan estaven en el Govern espanyol tot just fa..., un temps bastant recent. Concretament, va ser en època del ministre Solbes, ministre d'un govern socialista, presidit pel senyor Felipe González, i amb vicepresidència única del senyor Narcís Serra. En aquest Govern es van prendre una sèrie de decisions que limitaven d'una forma important el que havia de ser el finançament tradicional del sistema sanitari.

Sí, senyora Figueras, aquesta és la realitat. Jo ja entenc que això a vostès no els agrada sentir-ho, però és que és la realitat del que va passar en el seu moment. Vostès, que tanta importància donen a la sanitat –diuen–, quan han de fer..., el que van fer va ser treure recursos del sistema sanitari; van dir que n'hi havien masses. Això és el que vostès van fer, senyora Figueras: van dir que n'hi havia masses. I com que n'hi havia tants, i vostès es devien sentir incòmodes amb tants diners per a la sanitat, van prendre una decisió salomònica, que va ser: traïem recursos del sistema sanitari. Per a tothom –per a tothom, senyora Figueras. No només per a Catalunya –no només per a Catalunya–: per a tothom. Però vostès, la realitat és que el que van fer va ser dir: «Hi han masses diners per a la sanitat; traïem-ne uns quants, que en sobren»; aquest va ser el producte de les seves decisions governamentals.

Ara diuen que tot això és un engany, quan de diners n'hi han més dels que hi havia abans; ara diuen que és

un engany. L'engany, senyora Figueras –i amb majúscules– va ser quan vostès –força progressista, força d'esquerra– van dir que per a la sanitat hi havia massa diners.

La realitat d'avui, senyora Figueras, és que aquest acord significa un avenç, i un avenç important. Un avenç respecte a un sistema que vostès van decidir, i que era un sistema que, lògicament, perjudicava d'una forma greu el que era el model sanitari a tot l'Estat, i també a Catalunya. Vostè ha acabat la seva intervenció dient que havíem perdut l'oportunitat històrica d'establir un sistema estable per millorar el sistema del finançament. Jo estaria d'acord amb vostè si vostès hagués estat una mica menys agosarada, una mica més modesta en la seva intervenció, i ens hagués dit que es podia haver millorat aquest acord. Evidentment, aquest no és el millor acord possible –evidentment, no és el millor acord possible–, però és un bon acord. És un acord que significa un avenç significatiu i substancial, i que millora i ve a arreglar les coses que vostès van fer malbé en el seu moment. Vostè després ens dirà: «No, però és que això ho vam fer d'acord amb vostès.» No, senyora Figueras, això no ho van fer d'acord amb nosaltres: sempre els varem dir –i, quan el conseller actual de Presidència era conseller de Sanitat, una i altra vegada ho va recordar, fins i tot a nivell públic– que vostès posaven en perill, a través d'aquelles decisions, el que era el model sanitari i la seva estabilitat. Ho torno a dir: no només per a Catalunya, sinó fins i tot per al conjunt de l'Estat.

Una altra cosa que em sorprèn és que vostè no doni cap mena d'importància al tema de les mesures d'estalvi en la despesa farmacèutica, em sorprèn molt, perquè és que això ho van fer vostès, senyora Figueras, ho van fer vostès també: es van inventar una sèrie de mesures... –que en aquell moment es van comentar com allò del *medicamentazo*–, se les van inventar vostès, aquelles mesures. Les van aplicar vostès; no nosaltres, no el Partit Popular: el Partit Socialista; se les van inventar vostès. I el que passa és que van fracassar, senyora Figueras; no els va sortir bé, es van equivocar –es van equivocar. Però que s'equivoquessin en el resultat no vol dir que no estiguessin d'acord amb la causa: vostès estaven plenament d'acord amb la causa! I per això, com que estaven plenament d'acord amb la causa, varen decidir, unilateralment, perquè vostès hi creien, que el que s'havia de fer era el *medicamentazo*; exactament això, van decidir-ho vostès! El que passa és que, a més a més, ho van fer malament: van decidir una cosa que segurament no era dolenta en el seu esquema inicial, però desgraciadament ho varen aplicar malament.

Per tant, escolti'm, tot comptat i debatut, a mi em dona la impressió que la seva intervenció és producte d'una certa irritació; una certa irritació política que els porta a no voler reconèixer que avui les coses estan millor del que vostès les van deixar i que, desgraciadament, vostès no han estat protagonistes d'aquesta millora.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor Mas, jo crec que vostè..., primer, entenc que ha arribat tard, no ha sentit tota la meua intervenció i, per tant, no ha escoltat tot el que jo he dit; potser llavors hauria entès el raonament, quan jo feia la meua explicació i quan parlava de producte interior brut.

Miri, no..., tampoc faré molta gala d'estudiar-me bé les coses, però li dic que, l'acord, el tinc, que en les esmenes del Grup Socialista el tinc... El nostre partit és un partit molt ben organitzat, afortunadament, i ens passem totes les notícies i tot el que hi ha i tot els números. I li dic que, els números, sé com estan i quins són. I quan dic que només hi ha 23.000 milions de més respecte al sistema anterior, és veritat; és una veritat, i no estic fent enganys. Els enganys el fan vostès quan diuen que de més hi ha 55.000 milions. Ara ja m'hagut de reconèixer que n'hi ha 33.000, de milions, només, de reals; que la resta són *possibles* estalvis en despeses farmacèutiques, *possibles* estalvis que s'ha de veure si es compleixen. Vostè mateix acaba de dir que el *medicamentazo* fet per l'Ángeles Amador no es va complir. A veure, per què, per quina raó no va ser un estalvi? Per quina raó aquest haurà de ser un estalvi? Ja ho veurem.

En tot cas, senyor conseller, dir-li que potser no es posaria tan nerviós si estigués tan segur de l'acord que vostès han pres i al qual han donat suport. I potser no arribaria, fins i tot, al punt d'insultar-me, o de dir que el que jo he dit és producte de la ignorància o producte de la mala fe. Crec que dir-me ignorant ve a ser un insult. I això potser el que demostra, senyor Mas, és que vostè no està segur del que tenen entre mans i de com han tancat això. Perquè vostès tenien un compromís, davant la societat catalana, de 51.000 milions de pessetes, i aquest compromís l'han hagut de vestir com han pogut, però realment, respecte al que hauria sigut una pròrroga del sistema anterior, aquests 55.000 milions de pessetes no hi són.

Respecte d'una pròrroga només hi haurien 23.000 milions. Aplicant el nou sistema de finançament, aplicant el cens del 96, és veritat que hi havia una reducció i que, aleshores, en comptes de 23.000 hi ha aquests 7.500 milions –que ho sé bé, senyor Mas, hi ha 7.500 milions– que són el fons aquest de *compensación por la minoración de la población*. I això serien 23.000 més 7.500. I aquests són els reals que hi han, però a més, respecte als acords Solbes hi han 23.000 milions de pessetes. I aquesta és la veritat, i això no és cap engany. En tot cas, també, dir-li, senyor Mas, que l'admiració dels anteriors consellers de Sanitat per la ministra Ángeles Amador va ser pública. I, en tot cas, també li diré –també li diré–, quan em parla que els socialistes havíem..., en aquell moment vam dir que sobraven diners per a la sanitat, el reto a dir-me on està, això, escrit, que els socialistes hàgim dit que sobraven diners per a la sanitat. I, en canvi, sí que jo li puc demostrar, li puc portar –i si vol li ho enviaré demà mateix– que el senyor Pujol sí que va dir que els acords del finançament del 94 al 97 eren uns bons acords, també ho va dir el seu antecessor, senyor Macià Alavedra, i van dir que aquests eren uns bons acords i que, d'una vegada, s'havia iniciat un bon camí per al finançament de la sanitat.

I aquesta és la realitat, i això és el que fa que, realment, els socialistes pensin que havíem iniciat un bon camí i que havíem endegat un futur sostenible per a la sanitat, mentre que, amb aquest batibull que han organitzat vostès amb els seus acords amb el Partit Popular, això està per veure. Aquest és el tema.

Dir-li, també, senyor Mas –ja per acabar, que no crec que em quedi massa temps–, que amb aquests acords, com deia, del quadrienni 94-97, estem segurs que es van fer passos endavant, i que està per veure –i que és molt probable que no sigui així– si aquests acords de finançament per al quadrienni 1998-2001 no seran un retrocés, un retrocés en la garantia de drets, eh?, i un retrocés en l'estabilitat del finançament del sistema sanitari.

Poden ser un retrocés en la seguretat del finançament i en la sostenibilitat del sistema. I, a més a més, són un retrocés per una cosa molt important que ja he dit abans, perquè s'han fet creant greuges comparatius. I crear greuges comparatius amb les altres comunitats autònomes és una trista victòria, aquella que s'aconsegueix creant greuges comparatius és una trista victòria per a Catalunya, no serà bo per a la societat catalana i no serà bo per a Catalunya. I això és una cosa que s'hauria de rectificar, i s'hauria de fer el que ara es demanava, que, com a mínim, intentéssim que això fos el finançament per a un any i fer un finançament sostenible i estable per al quadrienni.

Intentem esmenar la plana per als anys del 99 al 2001, perquè aquests acords no són estables i aquests acords no serveixen per als quatre anys i per a aquest quadrienni. Això no és bo per a la sanitat i això no serà bo per a Catalunya.

Moltes gràcies, senyors i senyores.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar, té la paraula, en torn de rèplica, l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria començar potser rebaixant una mica el to de les intervencions mútues perquè, vaja, jo lamento molt que vostè hagi interpretat com un insult el meu raonament sobre una possible ignorància.

Escolti'm, jo em podria haver sentit encara més ferit quan vostè ha començat dient que tot això era un engany, perquè només enganya el que menteix. Sí, escolti'm, vostè ens ha dit que nosaltres enganyàvem, i això no és una frase amable, senyora Figueras –no és una frase amable–, ni que deu correspondre, tampoc, excessivament a la cortesia parlamentària, si vostè la interpreta com la interpreta, i aleshores, jo he interpretat que, quan jo he fet aquest judici, que per altra part és molt general, apellant, doncs, a una doble possibilitat –que vostè es podia quedar amb qualsevol de les dues–, estava més o menys en el seu mateix nivell dialèctic i no pas un pas endavant.

Dit això, i intentant, doncs, restablir el que ha de ser l'estricta cortesia parlamentària, jo li diré que jo la convido a llegir tot l'acord, si tants papers té i tantes bones relacions té amb tothom, doncs, simplement, llegeixi's bé l'acord, i l'acord diu una cosa –l'acord diu una cosa, senyora Figueras..., no, no, si ens el coneixem tots, vostè també–, tots sabem una cosa, que aquest acord respecte al que han de ser les mesures d'estalvi..., que, escolti'm, que no són més ingressos perquè venen més diners, però que són més ingressos en forma de menys despeses: al final el resultat és exactament el mateix, si es compleix –si es compleix. Doncs, escolti'm, jo li demano que se'l llegeixi bé, perquè aleshores veurà que hi ha garanties per al cas que no es compleixi.

Nosaltres no podem substituir el Govern central, que ha de prendre unes mesures, en l'aplicació d'aquestes mesures. Efectivament, no tenim la seguretat absoluta que això funcionarà. No ho sabem. Tenim una experiència, que és la que vostès van adoptar, que no ha funcionat. I, com a conseqüència d'això, varem posar el senyal d'alerta i varem dir: escolteu, llum vermell. Això no ha funcionat, fins ara. Fem-ho bé, feu-ho bé, perquè pot no tornar a funcionar.

En el cas que no funcionés –cosa que ningú sap en aquest moment, ni vostè, ni ningú–, en el cas que no funcionés, quina era la nostra obligació, en aquest cas, com a Govern, en la negociació? Establir garanties. I si vostè llegeix l'acord veurà que aquestes garanties hi són. Per tant, nosaltres partim de la base que, finalment, els recursos addicionals, vinguin per un costat o vinguin per un altre, els recursos addicionals hi seran.

Certament, de tota aquesta xifra... I, a més a més, escolti'm, jo no ho he dit mai de forma contrària, hi han, concretament, 11.000 milions de pessetes, que són mesures d'estalvi que ja estan en el sistema i que del que es tractava era de consolidar-les. Després vostè pot dir: «escolti'm, això no és un guany». Home, jo considero que sí perquè vol dir consolidar unes mesures que han funcionat fins ara –aquestes sí–, i que en la mesura que romanguin de cara al futur, evidentment, signifiquen consolidar un millor sistema de finançament.

Vostè ens diu que aquest no és un bon acord. Que no és ni equitatiu, que no és ni homogeni... Escolti'm, Andalusia l'ha acceptat. Andalusia, senyora Figueras, l'ha acceptat. I hi governen vostès. L'ha acceptat, ha dit que era un acord «equitatiu» –ho tinc aquí– «equitatiu i raonable», tot ell –equitatiu i raonable. Aleshores, escolti'm, entengui que jo no em puc posar en els conflictes interns dintre del Partit Socialista, però si Andalusia diu que sí, que és equitatiu i raonable, i Castella - la Manxa, que no té la sanitat transferida –que no té la sanitat transferida–, i Extremadura, que no té la sanitat transferida, diuen que no, doncs, miri, em crec més Andalusia, perquè la té transferida i perquè s'hi juga més coses. I com que s'hi juga més coses, igual que nosaltres –igual que nosaltres, senyora Figueras, igual que nosaltres–, com que la té transferida i està en el Govern, em crec més el que fan ells en el Govern, que no pas el que diuen vostès, o Castella - la Manxa, o Extremadura, des de l'oposició. El meu raonament és aquest, vostè pot dir que estic equivocant, però, en tot cas, és el meu raonament.

Acabo dient novament el que li deia al final de la meua primera intervenció: dona la sensació – li ho dic amb tota cordialitat, senyora Figueras, perquè no quedi cap mena de dubte respecte a l'obligada cortesia parlamentària–, dona tota la sensació que a vostès els sap greu que hàgim millorat el sistema de finançament de la sanitat. Vostès no van ser capaços de fer-ho. És veritat, no van ser capaços de fer-ho. Nosaltres, en aquell moment, potser no vam ser capaços de convèncer-los a vostès que calia fer-ho. Avui hem trobat un govern que ha estat més sensible en aquestes posicions, i nosaltres hem aconseguit, en aquest camp concret, tenir-hi un èxit més considerable.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. (*Remor de veus.*)

Per què em demana la paraula, la senyora Carme Figueras? Per què em demana la paraula?

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor president, només perquè crec que són una ofensa, les últimes paraules del conseller Mas, en el sentit que diu que ens sap greu, i el fet que pensi que hi ha algun diputat que pensi que millorar la sanitat a Catalunya ens sap greu, millorar-ne el finançament, jo crec que això és una ofensa als diputats d'aquesta cambra, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Moltes gràcies, senyor president. No hi ha cap mena de dubte que la història de la llengua al nostre país ha passat per períodes foscos i difícils, i no fa pas massa anys en va passar un d'especialment complicat. Fruit d'això, i, en tot cas, en el moment de recuperar les llibertats, i també abans, es va fer una certa política de normalització lingüística, sobretot d'aprenentatge de la llengua, i es va fer essencialment...

El president

Pari un moment, senyor diputat. Volen fer el favor de guardar silenci per respecte a l'orador?

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Deia que es va fer essencialment des de la societat civil. El voluntarisme patriòtic de tanta i tanta gent que van fer classes de català en els primers moments, els criteris, segurament, en aquell moment, amb manca d'una certa professionalitat, entre d'altres coses, perquè era impossible. El fet que no hi hagués cap mena d'estabilitat laboral, les situacions anòmales que això provocava, es va començar a reglar –però només començar– amb la vinguda dels ajuntaments democràtics i amb la restauració de la Generalitat.

Durant el període que va de l'any 79 al 88 es produïen tot un seguit de situacions anòmales pel que fa a la situació professional dels professors de català i professores de català, i jo crec que ho hem d'atribuir a una època de bona voluntat i bona fe per part de tothom que, en teoria, havia d'haver acabat l'any 88 amb la creació del Consorci per a la Normalització Lingüística.

El fet és que, fruit d'aquesta voluntat d'arreglar situacions anòmales i complicades des del punt de vista laboral; fruit també de fer una certa política lingüística nova i diferent, i potenciar-la; fruit, també, d'una cosa molt difícil en aquella època, com era el consens entre la Generalitat de Catalunya i els ajuntaments, naixia el Consorci per a la Normalització Lingüística. I naixia a partir de dues realitats, una que eren els serveis locals, els serveis municipals de català, que estaven funcionant en aquells moments, i una altra que era la política que ja estava fent la Direcció General de Política Lingüística, en molts casos, subvencionant aquests serveis que hem comentat anteriorment.

Per tant, si a això hi afegim les diputacions i els consells comarcals, que es van sumar a aquesta voluntat, en definitiva, les administracions públiques del nostre país, es va crear, es va fer una aposta forta i es va crear la que havia de ser la xarxa de foment de l'ús del català al Principat de Catalunya.

Evidentment que el naixement del Consorci no és gens senzill. Hi ha hagut un debat important en els inicis sobre qui havia de fer la normalització lingüística, sobre si els ajuntaments havien o no de pagar per fer normalització lingüística; en tot cas, si la seva aportació al Consorci havia de ser del 35%, com era, o inferior.

Jo crec que, a més a més, en un cert moment es produïx un fet curiós, un fet difícil d'entendre, fins i tot, per algú que ho va viure molt directament, i és que alguns ajuntaments, normalment tots governats pel Partit Socialista, doncs, fan un cert boicot de pagament al Consorci amb l'argument –amb l'argument– que aquesta no era la despesa que havien d'assumir els ajuntaments, sinó que ho havia d'assumir la Generalitat.

Finalment, el tema s'arregla, però el que és evident és que això, d'entrada, causa un greu problema econòmic al Consorci. En definitiva, el Consorci és una més de les víctimes del mal pagament de l'Administració, de les administracions en general, i, en aquest cas concret, sent administració, no deixa de ser paradigmàtic. A més a més, si hi afegim la crisi econòmica que es va produir

al final, arribarem a la conclusió que entre la crisi econòmica que es va produir i el mal funcionament econòmic del Consorci, les restriccions pressupostàries, en definitiva, van fer sentir que la política del Consorci per a la Normalització Lingüística quedés lluny de ser aquella xarxa de foment de l'ús del català que havia de ser.

Aquests dos fets, doncs, toquen la política econòmica del Consorci i, sobretot diria que toquen un altre apartat molt important, que és el personal del Consorci, al qual em referiré més endavant.

El Consorci, des del seu naixement, s'aguanta sobre tres potes: ensenyament, assessorament i dinamització. En aquests moments es parla –dic «es parla» perquè tampoc tinc certesa que aquesta sigui la realitat, ni tan sols tinc certesa que sigui un criteri– que un 65% dels recursos es destinen a ensenyament; un 25%, a assessorament, i un 10%, a dinamització. I em refereixo als recursos en termes generals.

Pel que fa a l'ensenyament, crec que en aquests moments hi ha un dubte existencial molt important, i és: fins on es fa normalització? El Consorci cobra uns preus –nosaltres entenem que uns preus excessius–: en aquests moments hi ha cursos que s'estan pagant a 33.000 pessetes, els més cars; 28.200 i 33.000 pessetes, cursos de noranta hores, però entenem que són cars. És clar, aquí és on hi ha la discussió: fins on es fa normalització?, fins on es deixa de fer normalització? I aquí és on començaríem a discutir si realment el foment del català només s'ha de fer per a aquelles persones que no el parlen o s'ha de fer en tot l'àmbit, en tota la societat catalana.

Després, en aquest àmbit, també una altra preocupació molt gran: de què serveixen els cursos que fa el Consorci? En aquests moments ens trobem que una persona que fa el curs S5 o S6, que seria el nivell C, que era conegut com a nivell C, el fet de fer aquests cursos no li serveix per optar a les oposicions de la Generalitat. És a dir, en aquests moments, puntualment, hi han acords amb alguns ajuntaments que sí que reconeixen l'S5 i l'S6 com a nivells vàlids, però és més vàlid un certificat de la universitat, en aquell mateix àmbit, o de la Junta Permanent de Català. Llavors és evident que aquí hi ha una infravaloració de l'eina de què ens hem dotat molt important. Per tant, d'alguna manera, podem afirmar sense cap risc d'equivocar-nos que els alumnes del Consorci estan en una clara inferioritat de condicions.

Per tant, cursos cars, poca utilitat, què passa? Automàticament comença a detectar-se iniciativa privada, oferta privada; no hi estem pas en contra, de l'oferta privada, home!, però és dolent que hi hagi oferta privada a causa de la incompetència de l'Administració, a causa que els diners públics no s'utilitzen com s'han d'utilitzar.

Entre altres coses, també ens preocupa molt la divulgació dels cursos, com es fa aquesta divulgació. Tenim la sensació que no es fa adequadament, no es va a buscar, en definitiva, aquells potencials usuaris d'aquests cursos.

Tema assessorament, l'altra pota important del Consorci, de la política del Consorci: el principal client, en aquests moments, de l'assessorament del Consorci són els propis ajuntaments, i, evidentment, aquesta és una contradicció molt important, perquè ja en fa d'anys que es fan cursos de català als ajuntaments!, ja en fa d'anys que els funcionaris municipals haurien de saber el català! El tercer trimestre de l'any 97, el Consorci per a la Normalització Lingüística ha atès 2.479 consultes de l'Administració local, la que més, amb diferència, de tots els àmbits que es poden relacionar, ha corregit 22.308 pàgines de l'Administració local, i, el que és més greu, ha fet traduccions, amb 316 pàgines, la qual cosa, evidentment, implica, d'alguna manera, que la política del Consorci en aquest sentit no va ben enfocada i, sobretot, que els ajuntaments no tenen clar, en aquest sentit, què vol dir fer política lingüística. L'aportació que els ajuntaments fan al Consorci no és el cobrament; en tot cas, no els la poden cobrar a partir de la utilització dels serveis, entre altres coses, perquè, si el Consorci ha de fer assessorament a nivell global, és evident que no ho pot fer als ajuntaments, sinó que l'ha de fer al conjunt de la població. Per tant, aquesta és una altra gran contradicció que en aquests moments hi ha. I, parlant de contradiccions, també hem sentit dir..., i en aquest aspecte ens preocupa, i, en tot cas, potser el conseller ens podrà aclarir si és cert que en aquests moments ja s'està plantejant el fet de cobrar per alguns d'aquests assessoraments o correccions.

Finalment, la tercera pota és la dinamització –que no deixa de ser la ventafocs del Consorci–; en aquest sentit, jo li diria tres afirmacions, que reconec que són dures, però que són evidents: no hi ha criteris generals quant a la dinamització en el conjunt del Consorci, no hi ha coordinació en el mateix Consorci i no hi ha coordinació amb la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat.

Per tant, en aquest sentit, és absolutament lamentable que la dinamització, que s'hauria de prioritzar en aquests moments d'una manera molt important, gairebé tant com l'assessorament i l'ensenyament, doncs, no deixa de ser, com he dit abans, la ventafocs, i en aquest sentit només cal repassar les memòries dels diversos centres de normalització per veure que aquesta dinamització es fa en condicions precàries, sense recursos, i, a més a més, d'una manera absolutament descoordinada. Allò que diuen, que cada terra fa sa guerra. D'alguna manera, és molt curiós com en la llei del català, que, en definitiva, d'aquí a poc es discutirà..., la gran paraula de la llei del català és el «foment», i, és clar, jo em pregunto: com vostès pretenen fomentar, si la principal eina que tenen per fer-ho, que és el Consorci, està rovellada, mal engraixada i sense combustible? És absolutament lamentable, sobretot tenint en compte la perspectiva de futur que es presenta. Jo crec que, en aquest sentit, vostès tenen una sort, una gran sort, que és que el personal del Consorci va fent sargits, com pot, i, d'alguna manera, si convé, empeny, doncs, aquest vehicle que costa tant d'empènyer.

I, és clar, parlant del personal, aquesta és l'altra gran contradicció. El Consorci neix com a voluntat expressa de l'Administració per resoldre situacions labo-

ralment anòmales. Quina és la realitat actual? La realitat actual és que, de prop de set-cents persones que treballen al Consorci, entre el 40 i el 50% ho fan a hores, i en alguns casos ho fan..., jo no m'atreveria a dir de manera anòma, però sí que voldria expressar dubtes, en aquest sentit, d'alguna mena de contractes que es fan al Consorci. És a dir, es contracta un curs de noranta hores, però només es fa un contracte per quaranta-cinc, i les altres quaranta-cinc que queden, ja ho farem. Home, és que no té cap mena de..., ni cap ni peus, en definitiva.

El que és més greu de tot això, de tota manera, no és la situació en si –que ho és–, sinó que la voluntat de regularitzar aquesta situació, d'acabar amb aquesta anomalia globalitzada, és evident que no hi és, per part del Govern, i, en aquest cas, per part del Consorci.

Hi ha un altre aspecte molt important: vostès, en aquests moments, tenen un personal extraordinàriament desmotivats. El personal del Consorci no està equiparat al personal laboral de la Generalitat de Catalunya; la reivindicació que fa el personal, en definitiva, és aquesta: «Escolti, apliqui'ns el conveni únic del personal laboral de la Generalitat de Catalunya.» Porten més de dos anys negociant, i laboralment no se'ls té cap mena de consideració. Escolti, hi ha una cosa que és evident: són llicenciats o no són llicenciats, els qui han de fer la feina? Han de saber català o no? Per tant, si han de tenir una formació universitària, això correspon a un nivell molt clar. Vostès s'imaginin un consorci d'urbanisme en el qual es contractessin arquitectes i, per dir-ho d'alguna manera, se'ls apliqués el nivell B? És impensable! Doncs, quan es tracta de llengua, quan es tracta de cultura, però quan es tracta de llengua especialment, no entenem com es pot, també, caure en aquest parany.

I un altre últim aspecte, molt ràpidament, i és la visió territorial que té el Consorci. En aquests moments nosaltres ho posem damunt de la taula, i tenim seriosos dubtes que s'estigui actuant realment com un tot. Hi ha una frase famosa –famosa per dissortada– d'un membre del Consell d'Administració del Consorci per a la Normalització Lingüística, en aquest cas de la part municipal, que va dir que és més important...

El president

Senyor diputat, s'ha passat...

El Sr. Benach i Pascual

Sí, acabo de seguida.

El president

Té torn de rèplica, per tant, li demano que acabi.

El Sr. Benach i Pascual

Acabo la frase, si em permet. En tot cas li demanaria la mateixa consideració que han tingut altres membres presents aquí fa uns minuts.

«Què és més important, fer un curs de nivell C a Figueres, Vic, o Reus, o fer un nivell A a l'Hospitalet, Sant Adrià o Cornellà?» Francament, una frase maliciosa,

perniciosa i, fins i tot, perillosa. I, en tot cas, és un dilema fals. Tot és prou important, i, evidentment, aquí vostès han caigut en un altre parany. Temps tindrem a la rèplica, espero, d'acabar-ho de comentar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, per a la resposta, té la paraula el conseller de Cultura, l'honorable senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Consorci per a la Normalització Lingüística va ser constituït el mes d'octubre de l'any 1988, amb la participació inicial de dinou ajuntaments, la Diputació de Girona i la Generalitat de Catalunya. La decisió de crear el Consorci va donar resposta a la voluntat de totes les administracions esmentades de donar compliment, d'una forma més efectiva i satisfactòria, a l'article 26 de la Llei 7/83, de normalització lingüística, que encomana al Consell Executiu de la Generalitat, d'acord amb les corporacions locals afectades, i allà on així ho exigeixi la situació sociolingüística, crear o subvencionar centres especialment dedicats a fomentar el coneixement, l'ús i la divulgació de la llengua catalana. Si bé poc després de la constitució dels ajuntaments democràtics algunes corporacions locals havien començat a organitzar cursos de català per a adults, i, un cop constituïda la Generalitat, el Departament de Cultura va establir mesures de foment i de suport a aquestes actuacions, com també aquelles altres dirigides a estendre i dinamitzar el coneixement i l'ús del català, el resultat global de totes aquestes accions va posar en evidència l'existència d'una gran diversitat en els nivells i els programes dels cursos impartits, en la titulació i en les condicions de contractació dels professors, i també dels projectes dels serveis lingüístics municipals. Per solucionar aquesta problemàtica es va constituir, com he dit abans, el Consorci per a la Normalització Lingüística. Entre els anys 1990 i 1994, el Consorci va créixer considerablement, i actualment en formen part vuitanta-dos ajuntaments, trenta-set consells comarcals, i la Diputació de Girona, a banda de la participació indirecta que hi tenen les diputacions de Lleida i de Tarragona, les quals subvencionen els serveis comarcals.

Aquesta positiva evolució ha facilitat l'extensió del Consorci per tot el territori de Catalunya, i ha anat acompanyada d'un increment de les aportacions que realitza la Generalitat de Catalunya, que l'any 1990 van ser de 751 milions de pessetes, i que l'any 1995 arribaren al màxim de 1.332 milions de pessetes. Els anys 96 i 97 les aportacions han estat, respectivament, d'un total de 1.263 i 1.226 milions de pessetes, dotacions que no es poden valorar al marge del marc pressupostari general de contenció de la despesa pública d'aquests dos anys.

En relació amb el finançament del Consorci, val a dir que, si bé inicialment es va acordar que la Generalitat participaria en un 65%, i que el 35% restant aniria a càrrec d'altres ens consorciats, l'any 94 aquestes proporcions van ser modificades de manera que, des

d'aleshores, l'aportació de la Generalitat oscil·la entre el 65 i el 73% segons els centres.

Els programes i els serveis del Consorci han experimentat un important creixement en el decurs dels darrers anys. Pel que fa a l'oferta de cursos de català per a adults, per exemple, s'ha passat d'organitzar-ne 854 el curs 90-91, a fer-ne 2.048 el 95-96. O bé 2.096 cursos el curs 96-97. Aquesta evolució ha fet possible un increment, del nombre actual d'alumnes, superior a 32.000 en relació amb el curs 90-91. Segons les dades més recents, a l'exercici corresponent a l'any 1996, el Consorci va dedicar un 59% dels seus recursos a Ensenyament; un 21% a assessorament, i un 20% a dinamització. Darrerament, ha estat iniciada una política tendent a equilibrar el pes de les diferents actuacions que porta a terme el Consorci, i a prioritzar les accions de dinamització, és a dir, aquelles actuacions, aquelles activitats adreçades a difondre, a fomentar l'ús del català en els diferents sectors.

Aquesta política, previsiblement, es mantindrà, però en cap cas afectarà negativament la funció d'ensenyament del català, sobretot en els cursos de nivells més baixos, d'acord amb criteris de racionalitat de la despesa pública que facin sostenible aquesta política.

D'altra banda, com sap el senyor Benach, mitjançant la resolució 13/V, aquest Parlament va instar el Govern perquè el Consell d'Administració del Consorci valorés la necessitat de revisar les seves funcions.

Els criteris de capteniment del Govern en relació amb el Consorci dependran en una molt bona part de les conclusions que formuli la Comissió d'Estudi que ha estat constituïda en compliment de la dita Resolució. Aquesta Comissió, que està formada per sis persones en representació de la Federació de Municipis de Catalunya, l'Associació Catalana de Municipis i de la Generalitat, està a punt de finalitzar la seva tasca, i per tant cal preveure que ben aviat disposarem dels resultats definitius del seu treball.

En qualsevol cas, però, vull manifestar la voluntat del Govern de la Generalitat de mantenir l'estructura del Consorci a tot el territori de Catalunya –llevat, naturalment, de la Vall d'Aran–, i de potenciar-lo adequadament com a instrument per aplicar territorialment la política lingüística, dissenyada i establerta pel Parlament i pel Govern de la manera més adequada a cada localitat. Cal tenir present, tanmateix, que existeixen altres eines mitjançant les quals es desenvolupa la política lingüística, i que les actuacions del Consorci són sempre territorials, i en cap cas generals o estrictament sectorials.

Finalment, el Govern valora també molt positivament el Consorci com a instància de coordinació amb les corporacions locals, atès que permet institucionalitzar el diàleg entre les diferents administracions territorials catalanes en matèria de política lingüística, i el Govern, que sempre s'ha esforçat a aconseguir el consens en aquesta matèria, no podem menystenir de cap manera les possibilitats que ofereix des d'aquest punt de vista.

Pels motius esmentats, és a dir, perquè el Govern comp- ta amb el Consorci com a instrument d'aplicació de la

política lingüística i com a instància de coordinació i diàleg entre les administracions, és per això que la Proposició de llei de política lingüística reconeix explícitament el seu paper, i que, en el marc pressupostari actual, el Govern li ha assignat una dotació de 1.300 milions de pessetes per a l'any vinent. Aquests són, doncs, els criteris de capteniment del Govern en relació amb el Consorci; uns criteris que permeten el seu reconeixement explícit i el seu manteniment com a instrument d'aplicació territorial de la política lingüística, sempre dins dels paràmetres de sostenibilitat econòmica i d'eficàcia en la seva gestió.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Bé, doncs ja està, ja ha llegit el seu discurs, i, en tot cas, tinc la sensació que potser no m'ha escoltat, perquè, francament, he plantejat tot un seguit de temes que són molt importants en aquests moments. Recursos econòmics insuficients, de fa temps: el pressupost del Consorci ha crescut, des de l'any 95, en números reals, un 1%, des de l'any 95 fins ara. Per tant, en aquest sentit, és evident que, si vostès volen fer foment del català, i volen fer una política de normalització lingüística com ha de ser, aquests recursos són clarament insuficients. Entre altres coses perquè, com hem dit abans, tot el tema de dinamització a què vostè, en el seu discurs llegit, ha donat una importància molt gran, en aquests moments no té recursos per tirar endavant, no té cap mena de recurs per tirar endavant.

Personal: desmotivats i mal pagats. Què pretén, el personal del Consorci? Home, es pretén una cosa tan senzilla com que se'ls homologui el sou amb el personal del conveni únic de la categoria corresponent de la Generalitat de Catalunya. Que les dietes, les indemnitzacions i els triennis que han de cobrar s'homologuin –no ara, en dos anys– amb el que marca el conveni, que hem comentat abans, de la Generalitat.

I hi ha altres aspectes que no val la pena entrar-hi, perquè aquests dos són prou importants, com són vals de menjador, fons social, reducció horària, etcètera. En qualsevol cas, és evident que vostès aquí tenen un problema greu, i si la gent que ha de fomentar l'ús del català en aquest país estan desmotivats, doncs, no sé pas com ho faran, sincerament, i, en tot cas, divendres hi ha una assemblea del personal del Consorci, i veurem quin n'és el resultat, i, en tot cas, ja m'ho explicarà, si vol vostè, passat festes.

A la pràctica, ensenyament: dubtes sobre l'eficàcia dels cursos. És a dir, en aquests moments, com he dit abans, passa una cosa gravíssima: l'eina amb la qual es dota l'Administració pública en aquest país no serveix per accedir a aquesta Administració pública. És a dir, els cursos del nivell C, S5 i S6, no serveixen per presentar-te a les oposicions a la Generalitat de Catalunya. Per

tant, escoltin, facin-s'ho mirar, facin-s'ho mirar, sincerament.

L'altre dubte: fins a on és normalització lingüística, i en aquest sentit és evident que la política de preus és, evidentment, dura, des del nostre punt de vista.

En el tema de les assessories –com hem dit abans–, els ajuntaments estan frenant qualsevol política d'assessorament que es pugui fer a la pràctica i a la realitat en el món del comerç que li fa..., és a dir, evidentment la normalització lingüística en aquest país ha avançat en tres àmbits molt clars: a les escoles, a les administracions públiques i als mitjans públics –a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió–, però hi ha tot un seguit d'altres mons on no ha avançat gens: el comerç, la sanitat, etcètera. En definitiva, aquí és on hauria d'actuar el Consorci, en l'assessorament, sobretot. I aquí, no hi actua, perquè està col·lapsat per les consultes que fan els mateixos ajuntaments que, en definitiva, diuen: «home, si faig una aportació econòmica al Consorci, com a mínim, me'n cobro els diners». Aquest consens no existeix. Això és absolutament una fallàcia.

La dinamització: inexistent, senyor conseller, inexistent en aquests moments. Vostè repassi els programes que fan els centres de normalització lingüística: bona voluntat a tot arreu. Grans dosis de voluntarisme, però res més. No responen a cap criteri més o menys professionalitzat, més o menys coordinat. I aquí es van fent coses puntualment –hi insisteixo–, la qual cosa em fa pensar en un altre tema important, que és el tema territorial. Vostè ha dit que el Consorci és un ens territorial –indubtablement que ho és–, però, és clar, això ens fa pensar que d'alguna manera aquí hi han riscos importants. Per què? Home, perquè podem entrar en uns regnes de taifes que no serien gens desitjables per al que és, en definitiva, un procés global de normalització del país. Com he dit abans, no podem caure en el parany de dir: «és més important, o menys important, un curs a l'Hospitalet que un curs a Figueres, a Vic, o on sigui». No, perdoni, una cosa va absolutament lligada a l'altra. I la política lingüística ha de ser global. I el Consorci, si ha tingut la virtut de lligar ajuntaments, igual que la Generalitat, precisament en aquest sentit hauria de treballar molt més directament.

Acabo amb una qüestió: vostè abans ha fet esment a la Resolució del Parlament de Catalunya. Home, déu n'hi do!, déu n'hi do! Resolució 13/V del Parlament de Catalunya, sobre la revisió i actualització de les funcions del Consorci per a la Normalització Lingüística. El Parlament de Catalunya aprova –eh?–, que el Consell d'Administració del Consorci –perquè vostès van presentar una esmena perquè fos el Consell d'Administració qui fes aquesta tasca–, que fes, amb caràcter d'urgència –i matiso la urgència– una proposta de revisió de les funcions del Consorci. I que formulin –atenció a les conclusions de la dita revisió– una proposta d'un nou sistema de finançament del Consorci. Home!, francament, del 7 de març del 96, en què hi ha hagut una certa urgència, doncs francament, estem a desembre del 97 i no hi ha hagut la revisió, com a mínim des del punt de vista formal, de les funcions del Consorci i de com havia de funcionar aquest. I vostès hi fan referència després, en diverses respostes, sempre

4334

diuen: «home, es té previst de constituir una comissió per estudiar les funcions»; és a dir, allò de «fem una comissió que, així, definitivament tindrem el problema resolt». Francament, en aquest cas, els ha funcionat.

Jo vull acabar amb una reflexió molt ràpida. Com he dit abans, la política lingüística, tindrem ocasió de debatre-la llargament en aquest Ple —espero—; en tot cas, sigui com sigui, el que és evident és que això és la pràctica, és el dia a dia, és la realitat. I si vostès s'emparen en la realitat del dia a dia, en el que han fet durant tots aquests anys, en com tenen muntat el Consorci, en els recursos econòmics de què disposa, en com està el personal del Consorci, és evident i claríssim que, si hem de confiar en això per pensar en el futur, doncs, evidentment, els ha sortit la llei que els ha sortit i, des del nostre punt de vista, no poden tenir cap mena de compllicitat de cara al futur. O canvien radicalment de manera de pensar i de manera de fer o anem malament, com es demostrarà d'aquí a uns quants dies.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria agrair les recomanacions i els bons consells del diputat senyor Ernest Benach, el qual, naturalment, amb molta més experiència que tots els altres diputats de la cambra, i que qualsevol altre membre del Govern, segurament ens podrà illuminar sobre com hem d'encaminar el futur de la política lingüística de Catalunya. En qualsevol cas, voldria aclarir algunes qüestions que han estat per ell plantejades.

Els cursos C5 i C6 del Consorci permeten preparar-se per superar el nivell C de la Junta Permanent de Català. El Consorci, senyor president, senyores i senyors diputats, ha d'ensenyar català. No ha d'emetre títols. Ha d'ensenyar català.

Cobrar per assessorament. El Consorci s'està plantejant —no ha pres encara una decisió— cobrar per determinats serveis a empreses privades. En tot cas, si ho decideix el Consorci, doncs, ja en parlarem. Però jo no puc anticipar el que en aquest moment és un debat que hi ha dins del Consorci: si s'han de cobrar, o no, determinats serveis —determinats serveis— només a empreses privades. En tot cas, quan el Consorci prengui una decisió, en podrem parlar en aquest Parlament.

Reivindicacions de personal del Consorci. En aquest moment, segons les meves informacions, les retribucions bàsiques ja són iguals que les del personal laboral de la Generalitat. L'any vinent és previst aproximar les quantitats que cobren per triennis. I la negociació és oberta. No anem aquí a través d'una interpellació, senyor Benach. Suposo que vostè no té el propòsit de demanar-me que, ara, aquí, fem una negociació d'aquestes característiques. Els recursos econòmics? Miri, jo no sé qui escolta i qui no escolta, en tot cas, jo he intentat informar de quins són els recursos que hi hem

dedicat, l'evolució que han tingut, l'evolució que ha tingut la despesa econòmica i la dels alumnes que han participat en aquests cursos promoguts pel Consorci.

I, finalment, sobre la urgència o no, escolti'm, són dades sempre subjectives. Es va crear una comissió. Aquesta Comissió està treballant; té previst finalitzar aviat el seu treball i, un cop el coneguem, podrem actuar en conseqüència. Nosaltres, en tot cas, serem respectuosos amb aquesta Comissió, i esperarem a conèixer els seus treballs per adoptar les decisions que considerem més convenients.

En qualsevol cas, senyor president, jo no voldria anticipar avui el debat del que ha de ser el debat propi d'una proposta de nova llei de política lingüística.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Es suspèn la sessió, fins a aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Correspon, d'acord amb l'ordre del dia, en primer lloc, les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat de Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a fomentar l'ocupació a Catalunya

La primera pregunta al president de la Generalitat és la formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre les mesures previstes per a fomentar l'ocupació a Catalunya. Per formular la pregunta té la paraula el diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, quines són les mesures que pensa endegar el Govern per tal de fomentar l'ocupació a Catalunya?

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

La Generalitat, de fet, ja de fa temps està tenint una sèrie de contactes i prenent una sèrie de mesures en aquest sentit, que es concreten en la proposta de Pla d'acció per l'ocupació, una sèrie de programes concrets –alguns ja engegats. En els pressupostos d'enguany, tot això, en bona part, es reflecteix. I, finalment, hi ha en aquests moments iniciada una negociació amb els agents socials i, d'una manera molt especial, amb els sindicats en quatre camps especials, que són: la formació, la seguretat laboral, l'habitatge, la immigració. A això s'han afegit, finalment, totes les propostes que ens vénen de la Conferència de Luxemburg, que, de fet –i és lògic que sigui així–, són molt encaixables en les orientacions que nosaltres havíem pres i que són les que ens serveixen, diguem-ne, de pauta per a les negociacions que actualment tenim amb els interlocutors socials.

El president

Moltes gràcies. Per pregar, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, el Pla d'ocupació presentat pel conseller de Treball fa poc és un simple embolcall de diverses partides pressupostàries ja existents. Però, des de fa cinc anys, vostès estan disminuint pressupostàriament el suport als àmbits productius, per exemple, Cidem, EPLICSA, Laboratori General de Qualitat perden 34, 50 i 19 per cent dels seus pressupostos. La Generalitat no participa suficientment en cap de les iniciatives o quasi en cap de les iniciatives locals de suport a la creació d'empreses, ni s'utilitza la capacitat normativa suficientment ni la competència sobre les caixes per legislar favorablement les pimes, perquè creïn ocupació. I en aquesta situació, un escenari posteuropi, on ja no serà possible utilitzar la variable d'avaluació i amb un percentatge del PIB destinat a recerca i desenvolupament dels més baixos d'Europa, l'atur –com diuen alguns analistes– pot disparar-se, d'aquí a poc temps, d'una forma perillosa.

Per altra part, amb una inversió pública que ha baixat, des del 1995, un 20%, s'està escanyant el que és un dels sectors motors de l'ocupació i que, en altres comunitats subsidiades amb els nostres diners, pràcticament és l'únic sector actiu. Afegim a això una manca de voluntat política d'engagar un servei català d'ocupació pública que incorpori plenament els traspassos de l'Inem, i tampoc es pren cap mesura eficaç per combatre les hores extres, començant per la mateixa Administració, i per la promoció al treball a temps parcial. Hi ha propostes inconcretes, de moment, per fer aflorar jaciments de treball en l'àmbit dels serveis. En l'àmbit de la formació ocupacional, per exemple, tampoc hi ha prou garanties sobre l'eficiència del servei, amb un control rutinari sobre el grau d'inserció laboral aconseguit, i s'incompleix, encara, la Resolució d'aquest Parlament sobre oferta de cursos de garantia social que només abasta un 40% de la demanda.

Finalment, un estadista com vostè, senyor Pujol, que se s'asseu habitualment amb els dignataris forasters, es diguin Kohl o Aznar, no troba mai el moment d'asseure's amb els sindicats i amb les patronals de Catalunya per concertar directament, implicant-s'hi vostè, un pla d'ocupació.

Es troba a faltar un govern que governi en aquest àmbit, senyor Pujol. Vostè reparteix i imparteix sermons *urbi et orbe*, però, en aquest tema, no s'hi ha implicat directament; ni dialoga directament, ni fa dialogar directament.

Amb un tema com l'ocupació, vostè, doncs, no governa. I, senyor Pujol, baixi en persona a l'arena de la negociació, baixi al diàleg entre empresaris i sindicats, vostè directament, no sigui que, com en altres casos recents, quan hi arriba, ja sigui massa tard.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la rèplica, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Com que suposo, pel que veig, que les preguntes seran molt repetitives, permetin-me que ordeni la meua resposta, per mirar que, en conjunt, tingui una certa lògica.

En primer lloc, li vull dir que aquest quadre que vostè ha pintat, que sembla molt catastròfic, i que, evidentment, té..., tenim una sèrie de coses que no van prou bé i que han de millorar, però, de tota manera, li vull dir quin és –ho dic per algunes comparances que vostè ha fet. Nosaltres, en aquest moment –ho vull recordar, només– tenim un atur del 9,08%, que és el més baix que en un mes de novembre havíem tingut d'ençà de l'any 79. I a Espanya l'atur és del 12,94. Li vull recordar que el febrer del 86 teníem un atur del 21,06, i Espanya el tenia del 20,60. Li vull fer notar que, de molt, és la més baixa d'Espanya, evidentment; i, finalment, també li vull fer notar –i no em vull allargar més, perquè crec que seria abusiós allargar-me amb aquestes dades que, si cal, ja completaré– que, per exemple, una de les coses que està passant és que on més contractes indefinits s'estan produint concretament és a Catalunya, amb el 24,24%, de tots els que es produeixen a nivell d'Estat.

Aleshores, dit això, i per dir-li quina és l'orientació que anem a prendre, ja li he dit que, bé, es dona l'estranya coincidència –no tan estranya, perquè és lògic que qui es preocupa d'uns mateixos problemes trobi més o menys, vagi més o menys pels mateixos camins– que el que la Generalitat, a través del Departament de Treball, però també en altres departaments –el d'Indústria, per exemple; el d'Economia, el de Benestar Social, etcètera–, doncs, està en la línia dels quatre temes, de les quatre orientacions bàsiques que ens dona Luxemburg; que són: primer, millorar la capacitat d'inserció professional; segon, desenvolupar l'esperit d'empresa; tercer, fomentar la capacitat d'adequació d'empreses i treballadors; i, quart, reforçar les polítiques d'igualtat d'oportunitats. Si tinguéssim temps, explicaria en detall

4336

el que es fa en cadascun d'aquests camps; de tota manera miraré de fer-ho.

Li he de dir, de tota manera, que, en realitat, les inversions que concretament la Generalitat aplicarà per a tots conceptes...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per a crear ocupació estable a Catalunya

La segona pregunta, al president de la Generalitat, a respondre oralment en el Ple, sobre les mesures previstes per a crear ocupació estable a Catalunya, formulada pel Grup Parlamentari Popular. Té la paraula per a formular-la la diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. Senyor president, en l'actual marc de creixement i d'estabilitat econòmica creat per la política duta a terme pel Govern del Partit Popular, i després del rebuig del Pla d'ocupació presentat pel seu Govern, quines mesures pensa prendre per tal de fomentar l'ocupació estable a casa nostra?

Gràcies.

El president de la Generalitat

Bé, en primer lloc, li vull dir –i m'agradaria que m'ho aclarís abans de continuar la conversa– que és que jo no sé que s'hagi rebutjat el nostre Pla d'ocupació. Estem discutint-ho, no? Per tant, li agrairé que, abans que jo li pugui contestar, doncs m'aclareixi això.

El president

Té la paraula per fer la clarificació, la senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, em semblava que la que preguntava era jo i el que responia era vostè. De tota manera, vint mil persones van estar als carrers de Barcelona diumenge. Em sembla que aquest és prou aclariment.

El president

Té la paraula. (*Remor de veus.*) (*Pausa.*) Perdó, senyor president?

El president de la Generalitat

Bé, com li deia, nosaltres el que pretenem és estar en aquesta línia que li dèiem, concretament de Luxemburg, que diu: primer, termini de cinc anys –mirarem de complir-ho. Amb això, potser, som més contundents que el que va ser en el seu primer moment el Govern del Partit Popular.

Segon. Això en quines línies ho volen fer? Bé, per començar en la dels joves –com se'ns recomana en el punt número 50 de Luxemburg–, després, en la dels aturats adults –punt 51–, i després en els aturats de llarga durada. Després, concretament, tindrà ocasió de parlar-ne, d'això, espero, a través d'alguna altra pregunta.

Com ho volem fer, això? Doncs a través del contacte personalitzat, per a la qual cosa ens serveixen tota una sèrie d'instruments que ja tenim: des del Servei Català de Col·locació, la nova oficina de col·locació que es produeix com a conseqüència del traspàs de l'Inem; també ens poden servir de cara a això les oficines de Benestar Social, etcètera. El cas és que hi pot haver un contacte personalitzat molt a fons, que es preveu que en el 98 ens permetrà arribar a dotze mil joves. I, concretament, en el 98 també, ens permetrà arribar a tota una sèrie de gent de més de quaranta-cinc anys, que és un dels sectors que més preocupa, concretament. El nostre projecte és arribar a trenta-una mil persones concretament. I això representarà que, durant l'any 98, se n'hauran pogut beneficiar unes quaranta-tres mil persones.

Durant l'any 99, concretament, se seguirà aquesta línia de contacte personalitzat, tant per als que tenen... Aquí hi ha per a tothom, no únicament per als de menys de vint-i-cinc anys i per als de més de quaranta-cinc, sinó, per a tothom. I el nostre programa és poder arribar a vint-i-cinc mil persones. I finalment, l'any 99 també es farà un tractament especialitzat, personalitzat, per als menors de vint-i-cinc anys, que esperem que puguin arribar a trenta-tres mil persones.

Bé, tot això li dóna una certa idea del que és la nostra orientació en aquest moment, ho repeteixo, a través del Servei Català de Col·locació, a través de les noves oficines de Treball de la Generalitat, que tindrem com a conseqüència del traspàs de l'Inem. I això –i altres mesures que, després, espero que amb altres preguntes tindrà ocasió d'anar contestant– fa que –després ho aniré detallant, ho repeteixo– la inversió que es pensa fer en aquesta línia durant els tres anys que van del 98 al 2000 –98, 99 i 2000–, és de 143.353 milions.

Bé, de moment, no li puc dir res més. En tot cas, suposo que altres preguntes em permetran donar una resposta més àmplia.

El president

La senyora Nadal vol replicar la pregunta?

La Sra. Nadal i Aymerich

No, senyor president, perquè em consta que el president de la Generalitat ha exhaurit el seu torn i, per tant, només voldria fer-li una molt petita reflexió...

El president

No, no. Té temps, encara, el president.

La Sra. Nadal i Aymerich

...i no podria contestar-me, no?

El president

Em penso que vostè, amb la seva pregunta, ha consumit el seu torn.

La Sra. Nadal i Aymerich

Ah! Com que vostè em donava la paraula, senyor president...

El president

Això és el que jo entenc.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. (*Remor de veus*). No és un problema de temps, sinó que és un problema d'intervenció. Continuem. La següent pregunta al president de la Generalitat... (*Remor de veus*.) (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar*.)

Senyor Curto, em demana la paraula? El senyor president em demana la paraula en primer lloc...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, perdoni...

El president de la Generalitat

No cal, no cal, Curto...

El Sr. Curto i Casadó

Havia cedit la paraula a este diputat, no, la paraula?

El president

Sí, té la paraula, perquè, efectivament, me l'ha demanada primer el...

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. A nosaltres nos sembla que la resposta de la presidència ha estat correcta. És a dir, la nostra diputada ha exhaurit lo seu torn, però no lo seu temps. Lo que passa, senyor president, és que a lo Grup Popular, amb l'objectiu de no deixar en una situació d'indefensió el president de la Generalitat, que ha consumit tot lo seu temps, nos sembla oportú no intentar reformular la pregunta i, en tot cas, nos sembla que (*remor de veus*), de ser així, de ser així, senyor president, se vulneraria l'esperit del Reglament en partir una pregunta en tres torns.

El president

El president de la Generalitat em demana la paraula, i, per descomptat...

El president de la Generalitat

Jo no sé el que diu el Reglament, i, per tant, que quedí clar que el que vostè decideixi, senyor president, està

ben decidit. Però, per part meua, no hi ha cap inconvenient que la senyora diputada reformuli la pregunta.

El president

El número 6, de l'article 133, demano al senyor secretari que el llegeixi, que és molt clar, però en fi, en tot cas, no vull fer prevaldre..., la generositat del president de la Generalitat, penso que dona...

El secretari primer

Gràcies, senyor president. «En el debat, el Consell Executiu contestarà un cop el diputat haurà formulat estrictament la pregunta. Aquest podrà intervenir a continuació per replicar o repreguntar, i el debat s'acabarà després d'una nova intervenció del Consell Executiu. El president fixarà el temps de les intervencions, però, en cap cas, la substanciació d'una pregunta no podrà durar més de cinc minuts.»

El president

Quant a temps, tenim la meua interpretació: és que ha consumit torn la senyora diputada en el moment que ha intervingut; la generositat del president em fa que, si la senyora diputada vol intervenir, jo li concediria de molt bon grat la paraula... No? (*Pausa*.)

Moltes gràcies. Continuem, doncs.

En definitiva, és una prova de gentilesa parlamentària per part de tots, eh? De cortesia parlamentària per part de tots.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la discussió del nou pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular

Pregunta al president de la Generalitat, a respondre oralment en el Ple, sobre la discussió del nou pacte entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Formulada pel Grup Mixt, té la paraula per a formular-la el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor president, segons s'ha vingut anunciant, el proper mes de gener vostè parlarà amb el senyor Aznar, per tal de renovar el pacte de Convergència i Unió amb el Partit Popular. En què consistirà aquesta renovació de pacte? Què li reclamarà vostè al senyor Aznar?

Gràcies, senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti'm, de fet ens reunirem no sé quin dia –en tot cas serà abans de la represa de les sessions parlamentàries del mes de febrer, això segur– per tal de no fer un nou pacte; el nou pacte, si de cas, sortirà de la conversa, però en realitat l'objectiu serà analitzar –cosa que em sembla que en aquests moments farà tothom– la situació política a Espanya. A nosaltres, d'una manera molt especial ens interessarà analitzar a veure quin ha

estat el resultat des del punt de vista de Catalunya, doncs, la política que ha fet durant l'últim any i mig, quins són els problemes, quins són els objectius, i aleshores es veurà si sí o no. Malgrat certes divergències que lògicament hi ha i haurà, podem seguir col·laborant de cara a uns determinats objectius de política econòmica, europea, social i, sobretot, des de la nostra perspectiva, de cara als objectius que entenem que són d'interès per a Catalunya.

(El president dóna la paraula al Sr. Tugues i Boliart.)

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Fa una setmana vostè comparava, en una mena de tertúlia radiofònica, Espanya amb un presseguer i Catalunya amb una prunera. Certament, aquesta és una comparació agafada pels pèls, però a vostè li va servir per parlar de la necessitat d'empeltar Catalunya a Espanya, empelt del qual sortiria un nou fruit.

Agafant-li l'exemple, senyor president, creu realment que Espanya es vol empeltar de Catalunya?, que volen deixar de ser el que són?, que permetran que els catalans els condicionem a deixar de ser el que són per ser una altra cosa? Tinc la sensació que el presseguer no només vol continuar fent préssecs, sinó que a més vol que tothom faci préssecs, fins i tot la prunera, o com a mínim que faci alguna cosa que se li assembla força. I si això no pot ser, carregar-se la prunera. La pregunta és si nosaltres volem deixar de ser prunera, si estem acomplexats de ser prunera i per això tenim necessitat d'empeltar-nos amb algú i fer un nou fruit diferent de l'actual, i per tant, si volem deixar de fer prunes, que és una fruita ni millor ni pitjor que l'altra, sinó diferent. Nosaltres, senyor president, volem defensar la prunera perquè és el nostre arbre, perquè és el que tenim i no en tenim d'altre, i respectem els presseguers i els cirerers i els perers i els meloners i el que vulgui i com més varietat hi haig millor.

Deia vostè, senyor president, que...

El president

Acabi, si us plau.

El Sr. Tugues i Boliart

...envejava el poder polític i econòmic, financer, de Madrid. Nosaltres també, més quan pensem que com a nació tenim dret a tenir tot el poder polític i econòmic que tenen altres nacions. Reclami-li, doncs, al senyor Aznar amb fermesa, amb convicció, amb força i, com vostè mateix diu, sense defugir si cal la confrontació, perquè sense canviar l'actual marc legal queden encara moltes desenes de competències que per estatut ens pertocuen i que encara no han estat traspassades. Reclami-les. Reclami també que afluixi l'espoliació fiscal bilionària a què estem sotmesos i faci una altra cosa encara: demani respecte, respecte a la diferència; si m'ho permet, senyor Pujol, respecte a la pruna i a la prunera, si no és que pensem que la prunera, per ser

important, ha de deixar de ser prunera per empeltar un presseguer.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Ja li diré al senyor Aznar de part seva i de part meua que volem seguir sent prunera (*rialles*), però a partir d'ara utilitzaré una altra comparança que fa riure menys a la gent, que és la de l'aliatge, que també serveix i que algunes vegades també faig servir, pròpia. En tot cas, estic absolutament d'acord amb vostè, senyor Tugues: nosaltres hem de seguir sent el que som i em sembla que, per exemple, ahir mateix es va posar de manifest que, quan passen segons quines coses, doncs, concretament, les forces que donen suport al Govern de la Generalitat aquí a Catalunya deixen molt i molt i molt clar que no volem de cap manera deixar de seguir sent el que som.

Bé, aleshores, dit això, doncs, de cara a poder seguir sent el que som i amb el màxim possible de poder i amb el màxim possible de possibilitats al servei de la nostra identitat, però també molt especialment al servei del nostre poble i de les persones del nostre poble, nosaltres hem de veure si d'ara endavant podem seguir, com hem pogut fer durant els últims divuit mesos, aconseguint determinades contrapartides importants per a Catalunya, i hem estat aquests últims mesos amb finançament, amb policia, amb ports, amb governadors, amb Inem, amb alguns traspassos nous, amb la creació com a conseqüència de petició nostra de l'ens gestor d'infraestructures ferroviàries, que és el que ens ha de permetre tenir el TGV, amb determinades..., tota una sèrie de temes lingüístics. Ahir mateix..., i he de dir que vull expressar el meu reconeixement al diputat senyor Saura perquè va fer aquesta..., va plantejar aquest tema en el Congrés de Diputats, però ahir mateix es va aconseguir una votació realment molt important; molt important perquè, encara que és d'aquelles que no té una traducció immediata en allò que en diem l'ús social de la nostra llengua, des d'un punt de vista polític i institucional, estructural, és important. Com ho és, per exemple, l'acord que un dia d'aquests s'ha de signar –l'ha de signar el conseller Trias– respecte a la publicació en català, doncs, de les lleis i dels decrets llei en el *Butlletí Oficial de l'Estat*.

Si nosaltres podem seguir, doncs, millorant el nostre finançament, els nostres traspassos, les nostres competències, el nostre poder, el reconeixement de la nostra llengua, de la nostra cultura, de la nostra identitat, si nosaltres podem seguir fent això i no hi ha cap inconvenient per part nostra a seguir contribuint a que el conjunt de l'Estat vagi endavant... Perdó? Molt bé.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Haig de fer constar que és el més disciplinat de tots els diputats. (*Rialles*.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les propostes i els recursos econòmics plantejats en el diàleg amb els agents socials

Pregunta al president de la Generalitat, formulada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, sobre les propostes i els recursos econòmics plantejats en el diàleg amb els agents socials. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, donat que estem enmig d'un debat pressupostari i alhora s'han encetat converses amb els sindicats, ens agradaria que ens expliqués quins recursos pensa aportar la Generalitat, ja que a nosaltres no ens surten els comptes. Hem aprovat un estat de despeses amb uns objectius i unes partides, i per altra part hi han uns compromisos que superen molt de llarg aquest estat de despeses. Si vostè pogués concretar d'on i com sortiran els recursos compromesos, crec que podria clarificar aquest debat pressupostari i alhora donar més credibilitat al diàleg social.

Gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, he dit abans precisament que, concretament..., per dir-li la xifra exacte, bé, són en aquests tres anys, concretament, 143.000 i escaig de milions de pessetes.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Bé, amb el seu document en principi són menys; el que comprovem per al 98 són 33.900 milions de pessetes. Però és que el problema és que vostè ha aprovat al Departament de Treball un capítol 4 de 18.000 milions de pessetes. Ja sé que cal aplicar els romanents i que cal aplicar la Unió Europea, el FIB, etcètera. Però això és després; el que és en aquests moments és el que avui estem aprovant.

I en segon lloc, vostè, amb aquest projecte de pressupost, ha marcat els mateixos objectius que a l'any 97, ha marcat les mateixes polítiques, ha disminuït un 20% les aportacions als fons d'ocupació a nivell de l'Estat en el que són els pressupostos generals de l'Estat...; és a dir, vostè es troba descollocat a partir del que ha estat l'acord de la cimera de Luxemburg, i vostès han de saber concretar en aquests moments, exactament, quines partides, quins recursos nous pensen proposar, perquè els vells és el que vénen fent des de fa molts anys, per poder fer front amb credibilitat al pacte per l'ocupació.

Miri, senyor Pujol, voldria acabar dient-li una cosa: com que vostè ha confiat únicament i exclusivament

que l'atur o l'ocupació depenen directament i exclusivament que l'economia vagi bé o malament, mai ha confiat en polítiques actives per a aquesta. És per això que es troba amb una negociació, amb un pressupost compromès al que havien sigut objectius i assignacions pressupostàries que any rere any s'han anat repetint quan no disminuint, i en aquests moments es fa molt difícil entendre, en primer lloc per a aquesta cambra i en segon lloc per als agents socials d'on vostè traurà aquests recursos, perquè crec que el que no valdria és fer aquella possible trampa del que avui poso amb un nom ho modifico i ho canvio de nom, però sempre són els mateixos recursos. Calen noves assignacions pressupostàries, calen nous objectius i cal creure's fermament que hi han polítiques actives per generar ocupació. Si no és així, l'únic que vostès estaran fent és, les actuals partides, modificar els conceptes d'aquestes i al cap i a la fi no confiar que hi pot haver una política activa per part del Govern, amb la qual cosa el diàleg social, d'entrada, sortiria malmès.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar a la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Si vostè llegeix el document que el Govern de la Generalitat va donar als agents socials per poder-ho discutir, i el dia 22 —el dia 22 em sembla que és— hi ha una nova reunió sobre això, veurà que les aportacions econòmiques no són només de Treball, sinó també d'altres departaments: Departament d'Indústria, Departament de Benestar Social, Departament d'Ensenyament, etcètera. Per tant, les xifres que li he donat són perfectament compatibles amb..., concretament, les xifres són compatibles amb el que s'aporta a través del pressupost.

Vostè diu: «Home, vostès només confien que l'economia vagi bé.» No, no només confiem en això, però en això també molt. La primera condició que el Govern francès, que passa per ser un model de govern progressista en qüestió d'hora de..., per exemple, social en aquest moment, diu: «La primera condició...», i si mira els diaris de diumenge passat les declaracions del senyor que ha fet aquest model, que és el senyor, el professor Taddei, diu: «primera condició, que l'economia vagi bé». Per tant, això és important.

Per altra banda, que els tipus d'interès hagin baixat del 13,25 al 4,75 té alguna cosa a veure no solament amb la represa econòmica, sinó també amb aquesta evolució, com vostè em diu: «Els mateixos objectius...», en part, sí. Que puguem ser els que baixem més d'atur a tota Espanya, que siguem no només als que no solament baixa més l'atur en general, sinó que baixa també més l'atur de les dones —12,12— o dels joves —9,65—, a Catalunya, i en canvi en el conjunt de l'Estat és 16,59; que nosaltres puguem continuar essent, com els he dit abans, els que tenim més contractes indefinits, els que tenim des de fa quinze mesos una baixa constant de la xifra d'atur pel que fa a la indústria, tot això segueixen essent els nostres objectius, no per quedar-nos en el

4340

9,08, evidentment –no per quedar-nos en el 9,08–, sinó per seguir baixant.

Ara bé, doncs, dit això, puc continuar evidentment dient-li que..., en fi, doncs, més aportacions que es fan. Per exemple, una que a més és al marge dels plantejaments que he fet fins ara –no?–, que és concretament, per exemple, com a través de l'Institut Català de Finances volem posar a disposició de les empreses 25.000 milions de pessetes a fi de fer un finançament que des del punt de vista dels interessos i des del punt de vista de les garanties no és diferent del que fan els altres bancs o les altres entitats financeres, però des del punt de vista de les carències i dels terminis ho és, i el que serveix per invertir i per crear llocs de treball és que l'empresari sàpiga que té un crèdit a set, vuit o deu anys, que és el que fa l'Institut Català de Finances i que no fan, en canvi, les altres institucions financeres. Consta que amb això el que fem –i contestant una mica una pregunta que se m'ha fet abans–, a més, és fer una invitació, obrir la porta per veure si hi han altres institucions financeres que concretament també es volen afegir a aquesta política nostra.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si ha previst de subscriure amb els agents socials i econòmics un pla d'ocupació

Pregunta també al president de la Generalitat sobre si ha previst de subscriure amb els agents socials i econòmics un pla d'ocupació, formulada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyor president, el pla d'ocupació que vostès han presentat als agents socials no aporta cap dada rellevant nova que el faci creïble, i aquest pla d'ocupació assolirà els objectius que la cimera de Luxemburg fixa per a un termini de cinc anys en vint anys si vostès no canvien les dades pressupostàries d'aquest pla d'ocupació, si no les justifiquen en el pressupost amb una ampliació de pressupost i si no canvien l'orientació de la seva política pel que fa a la creació de noves polítiques actives d'ocupació. Sumar totes les partides de tots els departaments, posar-les en el mateix sac i posar-hi l'etiqueta de pla d'ocupació no resol el problema. I vostès han tancat el pressupost abans de conèixer les conclusions de la cimera de Luxemburg, i en conseqüència, no hi ha res de nou que justifiqui aquest pla; per això hi ha hagut avui tantes preguntes aquí, i vostès durant un any s'han fet el ronso i s'han fet l'orni en el diàleg social, i els sindicats i el conjunt dels agents socials i els ajuntaments reclamen una presència activa en aquest diàleg que fins avui no se'ls ha reconegut prou. I per això li preguntem, senyor Pujol, moltes coses: per què no crea el Servei Català d'Ocupació? Per què no promou un debat i propostes

sobre la jornada laboral? Per què no es planteja un pla d'ocupació real amb recursos addicionals? Per què no planteja un pla d'ocupació per a joves que faci aflorar nous jaciments d'ocupació? Per què, en definitiva, no respon de veritat a allò que preveu la cimera de Luxemburg i que vostès no han sabut correspondre?

El president

Per contestar aquesta pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Si fos pedant, que no ho sóc, diria –i perdonin la mica...–, diria que el que passa és que abans que la cimera de Luxemburg ens fes conèixer les seves conclusions, nosaltres ja havíem anat per aquest camí. Però, bé, de tota manera..., no, no, de tota manera és així, perquè efectivament, si vostès repassen els quatre punts que nosaltres havíem posat sobre la taula ja en el nostre procés de concertació social abans de Luxemburg, veuran que realment és així. Aleshores, entrant ja en el debat de les coses, doncs, també s'aplica exactament aquesta línia.

Li he de dir que, a més, quant a algunes de les coses que nosaltres estem fent, com, per exemple, doncs, tota una sèrie de mesures per tal d'integrar gent marginada, aturats de llarga durada, etcètera, etcètera, som pioners –no diré a Europa, evidentment; de fet, moltes vegades les hem copiades d'altres països–, som pioners a nivell concret d'Estat. I, de cara a alguna de les coses que vostè m'ha dit, vostè ha d'entendre que, sense tenir –que no les tenim– les polítiques passives, les polítiques passives de l'Inem, estem bastant limitats, per exemple, pel que fa a segons quin tipus de política de creació de llocs de treball, al tipus, per exemple –si surt bé–, que en vol fer, concretament, el govern francès, que controla les dues regnes del cavall: les polítiques actives i les polítiques passives –nosaltres, les passives, com sap, no les tenim.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor diputat.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Vostè president, vostès, durant molt de temps, van dir: «Mercat, mercat, mercat» i el senyor conseller de Treball va dir: «Creixement econòmic, i ja ho resoldrem». I Luxemburg els ha vingut a esmenar la plana i ha dit: ni amb el mercat n'hi ha prou ni amb el creixement econòmic n'hi ha prou per crear ocupació; sigui quin sigui el nivell d'ocupació que hi ha a Catalunya en aquest moment; molt bé: 9,2; d'acord. Per abaixar aquest nivell de desocupació, calen noves mesures que vostès no han aplicat fins avui, i el problema és aquest. Allò que vostè diu –sense pedanteria– que ja fan, no ho fan; ho fan malament, ho fan tecnocràticament i, en realitat, no respon als problemes de la gent aturada. I els seus programes i tot allò que vostès fan respon o correspon més a una manera d'entendre la política, diguem-ne, de formació ocupacional, que no crea i no genera

nous mecanismes per crear ocupació. I, en el fons, avui, tot el seu programa no és de fiar. No és de fiar per als empresaris, no és de fiar per als sindicats, no és de fiar per als ajuntaments...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

No sabem com faran, perdoni, el nou Inem de Catalunya i com desenvoluparan les polítiques actives d'ocupació. Ja em sap greu no ser tan disciplinat com el president; ja m'ho perdonarà, senyor president.

El president

Per contestar la repregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, no és cert que nosaltres hàgim dit: «Mercat, mercat, mercat», si, de cas, el que hem dit és: «Creixement, creixement i creixement». Això, sí; això, sí que hom hem dit; això, ho diu tothom: ho diu Luxemburg, ho diu el Govern de Lionel Jospin, ho diu el Tony Blair; ho diuen tots els qui, en fi, m'imagino que vostè s'hi sent molt identificat, no?

I, quant a l'Inem, és veritat que estem una mica endarrerits, però sap per què estem endarrerits? Perquè el Govern socialista sempre es va negar a traspasar-lo... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

El va traspasar? Vet-ho aquí! El govern socialista es va negar a traspasar-lo i, per tant, ara, nosaltres, fins i tot pel que fa referència a les polítiques passives, doncs, tot just ara ens hem d'arremangar, concretament, i posar-nos-hi, i no dubti que farem, en aquest sentit, una bona política; una bona política que combinarem amb el Departament d'Ensenyament —és evident que hi ha coses..., per exemple, tots els programes de garantia social han de servir en aquest sentit—, amb el Departament de Benestar Social —per exemple, el tema del PIRMI; la «i» última del PIRMI vol dir «inserció»; per tant, vol dir anar a buscar aquella gent que està fora de joc, que està, en fi, marginada i fer un gran esforç per introduir-la dintre del treball—, amb el Departament d'Indústria, amb el Departament d'Economia. Vull dir que és una cosa interdepartamental, la qual cosa, potser, si vostès no han fet bé les sumes o no acaben, diguem-ne, de ficar-hi, a la suma, tots els factors que hi han de ficar explica que es quedin una mica curts a l'hora de fer el càlcul. Però és a través de tot això..., l'Institut Català de Finances; el nou impuls que volem donar, per exemple, al Copca. Per què? No és un problema de mercat, és un problema de producció: com més produïm, com més venem, més produïm, més llocs de treball tenim.

En darrer terme, el resultat de tot això ha estat...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions fetes pel Govern en els polígons d'habitatge dependents de l'empresa Adigsa

La darrera pregunta al president de la Generalitat, formulada pel Grup de Convergència i Unió, sobre les actuacions fetes pel Govern en els polígons d'habitatge dependents de l'empresa Adigsa..., per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en el context de la constant preocupació del Govern per les polítiques d'inserció i integració laborals de col·lectius, normalment, poc afavorits, existeix un programa, que es diu «Posa't a punt», en el qual col·laboren dos departaments —el Departament de Treball i el Departament de Benestar Social— i que, a través de tota una activitat als barris que dirigeix Adigsa, hi ha vuit empreses d'inserció que han estat col·laborant i estan col·laborant amb tasques que Adigsa els ha anat encomanant i han contractat tota una sèrie de treballadors que cap altre empresari, probablement, hauria contractat, i creiem que aquesta és l'activitat o una de les activitats importants a realitzar per aconseguir l'ocupació d'un sector de població que, d'altra manera, no seria fàcil que poguéssim trobar feina...

Aquestes accions, considero que són un factor important dintre d'aquest Pla d'ocupació que se'ns demana i crec que és just tenir-les en compte per veure quina projecció poden tenir d'aprofundiment i d'ampliació de cara al futur. I és en aquest context que li pregunto, senyor president, quina ha estat l'actuació del Govern de la Generalitat amb els polígons d'habitatge dependents de l'empresa pública Adigsa, referida, concretament, a inversions efectuades per les administracions, així com la inserció social i laboral que han representat fins a aquest moment i la intencionalitat de seguir en aquesta línia en el futur.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable senyor president...

El president de la Generalitat

Bé, aquest, concretament, és un exemple de l'esforç que, des de ja fa temps, doncs, s'està fent per tal de veure —de vegades, amb uns resultats que, estadísticament, són petits, però que, políticament, són importants, i, socialment, també ho són i, humanament, so-

4342

bretot, ho són molt—, per tal de mirar que la gent que queda, diguem-ne, al marge, pugui ser integrada.

En aquesta línia, la del PIRMI —torno a repetir que la «i» segona de PIRMI vol dir «inserció»—, també hi ha la nostra coincidència amb el punt 79, concretament, i també amb el punt 78 del document de Luxemburg respecte a les persones que es diu que «tenen especials dificultats d'entrada al mercat de treball». I, concretament, en aquest sentit, he de dir que, per al punt 78, hi ha una quantitat relativament petita, al 98, que són 169 milions, previstos, però, per al punt 79, que ja és, directament, les persones minusvàlides, concretament, hi ha una quantitat molt més considerable, que són —no en recordo ara bé la xifra— entre 3 i 4.000 milions de pessetes.

En tot cas, el que els vull dir és que aquesta política, que no ve d'ara sinó que ve de fa temps, concretament, ha permès la creació de llocs de treball —ocupats, concretament, per minusvàlids psíquics—, de 6.000 llocs de treball, la qual cosa vol dir que ja és una quantitat important, ja no és tan poca cosa —té una gran transcendència social—, i els he de dir que, en aquest sentit —per exemple, a través de les converses i d'alguns congressos que s'han iniciat aquí, a Catalunya, per iniciativa de la Generalitat i, algunes vegades, amb la col·laboració de la Unesco—, pel que fa al treball per a minusvàlids, Catalunya té, en aquest moment, un nivell que està considerat dintre del que podríem dir-ne la franja alta d'Europa. Això és, concretament, el resultat que hi ha hagut fins ara en això.

A això, s'hi ha afegit el que vostè deia, senyor Hinojosa, concretament, d'aquest programa, en col·laboració amb empreses que es diuen «d'inserció»: Can Ensenya, Can Xatarra, Fundació Engrunes, etcètera, que molts de vostès, segurament, coneixen i que han permès, concertadament amb Adigsa, concretament —concertadament amb Adigsa—, de donar feina a 247 persones durant aquest any, i, com veuran, la seva distribució percentual és molt significativa: 48 eren aturats de llarga durada, 23 eren joves amb primer treball i el 20% eren beneficiaris, concretament, del PIRMI. Ara, això fet amb Adigsa, que ha donat bon resultat i que és una bona experiència, ens permetrà estendre a altres departaments i institucions aquesta iniciativa.

Bé, en termes generals, el que li vull dir és que ens ocuparem especialment, també aprofitant l'oferta que se'ns fa des d'algunes institucions europees i d'alguns programes europeus, com són el Programa NOW i el Programa Horizon —em sembla que és—, o Integra, doncs... Perdó?

El president

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del president.) ...perquè ha consumit tot el seu temps; si vostè vol repreguntar està en la seva llibertat de fer-ho.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Moltes gràcies.

El president

En aquest cas, passariem a les preguntes al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre la diferència que es té entre les previsions pressupostàries inicials i la suma final del Pla únic d'obres i serveis a Catalunya

La primera de les preguntes al Consell Executiu és sobre la diferència existent entre les previsions pressupostàries inicials i la suma final del Pla únic d'obres i serveis a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Mir.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci per respecte a l'orador.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, si prenem les dades dels pressupostos de la Generalitat i les diputacions —i de l'Estat, també—, de l'any 96 i sumem les partides destinades al Pla únic d'obres i serveis per part de la Generalitat i de les diputacions i a cooperació local a Catalunya per part dels pressupostos generals de l'Estat, ens donen unes perspectives de dotació del Pla únic d'obres i serveis de l'any 96 de, probablement, a l'entorn dels 7.300 i escaig milions de pessetes.

Més endavant, a l'inici de la formació del Pla quadriennal, el Departament de Governació va comentar que, probablement, la dotació del Pla estaria sobre els 6.000 milions. La dotació aprovada inicialment per a aquell any va acabar sent 5.400 milions i escaig i, a finals d'aquest any —ara fa poques setmanes—, ens assabentem que, a la vista de les obres adjudicades, les subvencions en base al Pla únic d'obres i serveis de l'any 96 acabaran sent, acabaran sumant 4.886 milions de pessetes.

Entre els 7.300 milions possibles inicials i els finalment adjudicats —4.800 i escaig—, s'han perdut pel camí uns 2.400 milions de pessetes, prop del 30% de les expectatives de subvenció d'aquest Pla. Què ha passat, senyor conseller, amb aquests diners? On han anat a parar?

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Miri, les seves xifres i les meves no quadren. Primer: no s'havien previst mai aportacions al Pla únic d'obres i serveis per a l'any 1996 —només 1996— de 7.324 milions, és a dir, les aportacions que s'havien previst eren de 6.046 milions —primera xifra amb què ja no ens posem d'acord.

On està aquesta primera diferència? La primera diferència està en el fet que vostè ha d'entendre que, d'aquests 7.324, hi hauria una consignació pressupos-

tària per import de 4.121, que formarien part d'aquest global i que, en realitat, no finança en la seva totalitat el Pla d'obres i serveis del 96, sinó que, atesa la temporalitat de la despesa, serveix per a finançar conceptes de segona anualitat del 95: 2.820 milions i, primera anualitat del 96, 1.301 milió; tot plegat, 4.121.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

De tota manera, senyor conseller, prenent com a bona la seva xifra dels 6.046 milions de pessetes de dotació inicial, ens trobem que, al final, el que s'acaba adjudicant són obres per subvencions de 4.886 milions de pessetes, 1.200 milions de pessetes menys que el previst.

Hi insisteixo: donant per bona la seva xifra –i no tinc cap inconvenient a fer-ho, perquè la meua sortia més d'estimacions possibles que no pas del Pla aprovat–, hi segueix havent un desfasament de més de 1.000 milions de pessetes.

Nosaltres pensem que les necessitats dels ajuntaments, els dèficits estructurals, les necessitats en inversió d'obra municipal i l'escadusseria dels recursos que hi estan destinats en els pressupostos de la Generalitat justificarien una administració més acurada d'aquests recursos, amb la possibilitat de destinar-los tots, efectivament, a aquesta finalitat.

Entre el Pla aprovat inicialment i les subvencions finalment tramitades, hi segueix havent un desfasament molt elevat, de més de 1.000 milions de pessetes, que, en aquest ordre de magnituds de què estem parlant, segueixen sent prop d'un 20% de desfasament.

El president

Té la paraula, per contestar la repregunta, l'honorable senyor conseller de Governació.

El conseller de Governació

Sí, gràcies, senyor president. Tinc la sensació que estem tornant a discutir el mateix que discutíem el dia 5 de març en aquest mateix Parlament, en què vostè em tornava a donar aquestes xifres i em deia que nosaltres el que estàvem era desviant subvencions que són als ens locals a altres finalitats de la Generalitat. I jo, si vol, li llegeixo el *Diari de Sessions* i li torno a dir que, en absolut, en absolut, no hi ha, ni molt menys, la possibilitat que el Govern de la Generalitat hagi estat utilitzant per a altres funcions que no siguin les pròpiament de finalitats municipals aquests diners. I vull tornar-li a recordar l'aspecte aquell de totes les qüestions de finançament a què, entre altres coses, es va haver de fer front després del 94 i el 95, en aspecte d'aiguats, que també es va haver d'aportar. És a dir, en cap cas, en cap cas, nosaltres destinem..., o desviem, millor dit, recursos econòmics que no siguin en l'àmbit municipal.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els projectes previstos pel que fa a la creació de noves seccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya

La pregunta següent és la pregunta sobre els projectes previstos pel que fa a la creació de noves seccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya, formulada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per formular-la, la diputada senyora Vinyet Panyella.

La Sra. Panyella i Balcells

De l'escó estant, senyor president, moltes gràcies. Honorable conseller, com vostè molt bé sap, la tradició museística moderna de Catalunya sorgeix al segle XIX, des del doble vessant de les institucions públiques i del colleccionisme privat, molt d'ell vinculat directament a l'activitat dels artistes, que, havent iniciat i mantingut l'adquisició i la difusió de col·leccions i obres d'art que més admiraven i més apreciaven, molts acabaven per llegar-les a les institucions, amb la confiança que els fos atorgada la garantia de continuïtat i de conservació, en base sobretot a l'obra realitzada i a la qualitat artística.

Des d'aquestes vessants, no solament es va consolidar el conjunt de col·leccions de l'antic Museu d'Art de Catalunya, constituït gràcies al catalanisme polític amb la vocació i la voluntat d'esdevenir el que ara ja és, Museu Nacional d'Art de Catalunya, sinó que també des d'altres instàncies la confluència de voluntats públiques i privades van originar les tres col·leccions d'art modern més importants de Catalunya i, com a tals, del conjunt artístic de l'art modern europeu, com són el Museu Comarcal de la Garrotxa, a Olot, el Museu Víctor Balaguer, a Vilanova i la Geltrú, i el Museu del Cau Ferrat, a Sitges.

La tradició museística catalana, d'altra banda, ha culminat el seu procés de modernització, d'organització i d'ordenació en la Llei de museus de Catalunya, que aquest mateix Parlament va aprovar el 1990, i en base a aquesta Llei s'han constituït seccions d'altres museus nacionals, com són el Museu Nacional de la Ciència i de la Tècnica i el Museu d'Arqueologia de Catalunya, i és per això que el nostre Grup Parlamentari volia saber quin és el capteniment del Govern de la Generalitat respecte, ara, aquesta vegada, a la possibilitat de creació de seccions al Museu Nacional d'Art de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Joan Maria Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Panyella, tot i que, efectivament, correspon al Govern de la Generalitat de Catalunya, d'acord amb el que preveu la Llei 17/90, declarar que un museu o una part de museu sigui considerada secció d'un museu nacional, de fet, aquesta Llei estableix que una declaració com aquesta ha d'anar precedida, en tot cas, de la proposta de la Junta de Museus de Catalunya. La Junta, que actua amb plena independència en l'exercici de les seves funcions, va acordar crear una comissió d'estudi amb l'objectiu de definir quins museus catalans poden ser considerats seccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya i quins altres haurien de ser declarats museus d'interès nacional.

Aquesta comissió d'estudi, integrada pels senyors Frederic Pau Verrié, Jordi Bonet, Francesc Fontbona i Josep Maria Trullent, ha visitat, fins ara, gairebé tots els museus de Catalunya que disposen de col·leccions d'art importants. Amb els resultats d'aquestes visites o inspeccions *in situ*, l'esmentada comissió elaborarà un document que establirà, amb caràcter general, els criteris i els paràmetres que haurien de ser observats per tal de definir de la forma més adequada les futures seccions del Museu Nacional d'Art.

Paral·lelament, els membres de la comissió s'han reunit amb els representants del MNAC i han acordat que la direcció d'aquest Museu elaboraria un document sobre aquells museus que podrien esdevenir seccions del Museu Nacional d'Art, en funció de la forma en què complementin les col·leccions d'aquest Museu. Un cop la Junta de Museus disposi d'aquesta proposta, procedirà a determinar aquells museus que reuneixen les condicions per esdevenir seccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya, tot tenint present que algunes institucions han manifestat el seu interès en aquest sentit, com per exemple el Museu del Cau Ferrat, de Sitges, el Museu Víctor Balaguer, de Vilanova i la Geltrú, i el Museu Comarcal de la Garrotxa, d'Olot.

Esperem, per tant, poder declarar ben aviat aquelles seccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya que la Junta consideri pertinents, les quals s'afegirien a les seccions de museu nacional que avui ja existeixen, com ara –de fet, vostè ja ho sap– el Museu Molí Paperer, de Capellades, o bé el Museu Comarcal de l'Anoia, a Igualada, o el Museu del Suro, de Palafrugell, tots ells seccions del Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya.

Amb tot, com he dit abans, es tracta d'un procés que avui encara no ha finalitzat i en el marc del qual ahir mateix es va realitzar una nova reunió de la comissió d'estudi de la Junta de Museus, i ben aviat ha de tenir lloc encara una altra trobada entre els integrants d'aquesta i els representants del MNAC. Però, en darrer terme, queda clar que la voluntat del Govern de Catalunya és que el Museu Nacional d'Art de Catalunya pugui tenir seccions a diversos indrets del territori.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyora Vinyet Panyella, si repregunta, el conseller no la pot contestar. Vol repreguntar?

La Sra. Panyella i Balcells

Sí, senyor president. Més que repreguntar, fer una darrera constatació, per manifestar l'agraïment al senyor conseller per la seva resposta, i el fet que aquests tres museus, que van sorgir respectivament de la voluntat municipal de la ciutat d'Olot i dels caràcters únics i irrepetibles dels seus fundadors, el polític i escriptor *Don* Víctor Balaguer i l'artista Santiago Rusiñol, configuren el trajecte artístic més complet que transcorre entre el romanticisme, el naturalisme, el modernisme i el noucentisme, i que és complementari, tant pel que fa a la qualitat com a la quantitat, a les col·leccions del Museu Nacional d'Art de Catalunya. I que, per tant, la per a tots desitjable i hipotèticament possible –en base sempre als criteris de la Junta de Museus– constitució d'aquests museus com a secció de museu nacional, constituïria, al nostre entendre, un fet altament rellevant, no solament...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Panyella i Balcells

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'evolució de la dotació del Fons de cooperació municipal

La següent pregunta és sobre l'evolució de la dotació del Fons de cooperació municipal, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. De fet, hi ha un cert divorci entre l'enunciat de la pregunta i el seu text real: el títol parla del Fons municipal, quan el contingut de la pregunta, i em penso que així ho deu haver interpretat també el conseller, es refereix al Fons comarcal.

De fet, el que ens interessa precisament a nosaltres és l'evolució tant de la dotació com, sobretot, dels criteris de distribució dels Fons de cooperació local de Catalunya destinat als consells comarcals. Tots vostès recordaran que en el marc del pressupost d'enguany, que estem esgotant ara, precisament, exhaustint aquests dies, el Fons de cooperació local de Catalunya destinat als consells comarcals va pujar una xifra important, el

20%, en el pressupost del 97, i se segueix preveient el seu increment de cara a l'any vinent.

La quantitat important que ha acabat assolint aconsella, al nostre entendre, extremer els criteris –que han de ser objectius– de distribució del Fons entre els diversos consells comarcals. Els criteris vigents han estat objecte d'alguns contenciosos, i fins i tot d'alguna sentència condemnatòria, i a nosaltres ens interessaria saber què pensa fer el Govern sobre la determinació futura d'aquests criteris de distribució del Fons entre els consells comarcals.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller de Governació.

El conseller de Governació

Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a la pregunta concreta, doncs, dels criteris de distribució de cara al futur, jo crec que s'ha assolit un nivell de consens, en la distribució del 97, que pot continuar, i, per tant, s'ha consolidat un esquema de distribució, on –partint d'una base, evidentment, d'entrada, força linealitzada, perquè les despeses mínimes de funcionament dels consells més petits suposen un pes en pessetes *per capita* dels seus ciutadans molt més elevat–, s'accepta que els nous increments –els nous increments com l'experimentat en aquest exercici, o els que puguin vindre: les previsions per a l'exercici 98 no són de la magnitud del 97, com vostè molt bé sap–, doncs, s'han de distribuir majoritàriament en funció de la població.

Això vol dir que la part distribuïda en funció directa a la població –població absoluta i població ponderada per la inversa de la renda comarcal– ha passat l'any 97 del 15,4% al 20,02%, amb un increment global d'un 57%, i amb l'objectiu d'arribar a un pes en la distribució del 25%, que era l'existent abans de la distribució de l'any 92, en la qual es va linealitzar molt considerablement, entre altres coses, en haver d'incrementar la dotació per la desaparició del personal de la Generalitat que en comissió de serveis estava en els consells comarcals.

Gràcies, senyor president.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Sí, moltes gràcies. Bé, tinc entès que el consens assolit aquest any, pel que fa a la distribució del fons entre els consells comarcals és un consens, en part, condicionat..., o provisional, millor dit, i condicionat al fet que hi hagi, per part del Departament de Governació, un estudi aprofundit que permeti una distribució més objectiva i més rigorosa, de cara al futur d'aquests recursos.

Nosaltres seguim pensant que amb les magnituds que ha donat vostè, de l'ordre del 15, del 20%, en base a la població, segueix essent una distribució molt esbiaixada, quan la població hauria de ser el factor absolutament determinant per distribuir els recursos entre les diverses administracions públiques.

Creiem... –i penso que en el marc de l'acord al qual vostè ha fet referència–, creiem que hi hauria d'haver un treball d'anàlisi sobre les funcions que realment realitzen els consells comarcals, sobre quines són, realment, les seves necessitats i quines haurien de ser, en conseqüència, les aportacions del Fons. Nosaltres no sabem si aquests estudis es fan, no sabem quines previsions té el Departament en relació amb això, i és el que ens agradaria saber, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Sí, com vostè m'haurà sentit ja en diverses ocasions, sempre manifesto que parlar de consells comarcals no és parlar d'una administració homogènia, perquè té poc a veure el que seria el Consell Comarcal del Baix Llobregat, per posar un exemple, amb el Consell Comarcal de l'Alta Ribagorça, per posar un altre extrem. I és evident, i és evident que una aplicació rigorosa del seu principi –exclusivament linealitat, en aquest cas per nivell de població–, doncs, no té massa sentit, perquè vol dir que llavors l'Alta Ribagorça desapareix, pràcticament, i, per tant, hi ha d'haver necessàriament un exercici de ponderació i de reequilibrament.

D'entrada, la primera fase que dèiem era d'arribar fins al 25% en l'aspecte població, que nosaltres voldrem anar complimentant. En segon terme, nosaltres sí que estem en aquests moments fent uns estudis, en què, d'entrada, ens apareixerien tres agrupacions diferents de consells comarcals, en base a un seguit d'especificitats, no únicament geogràfiques, sinó fins i tot també de consideració, entre altres, d'aquesta qüestió que vostè diu de població i de serveis.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. (Pausa.)

— Preguntes relatives al dèficit acumulat de la sanitat (tram. 310-00307/05 i 310-00308/05) i al cobrament de receptes farmacèutiques als pensionistes (tram. 310-309/05)

La pregunta número 10 ha sigut retirada, i també ho han sigut l'11 i la 12.

4346

Pregunta al Consell Executiu sobre el cost de les actuacions per a restablir les obres i els serveis de competència municipal danyats pels aiguats dels mesos d'octubre i novembre de 1994

Per tant, anem a substanciar la pregunta número 13: sobre el cost de les actuacions per restablir les obres i els serveis de competència municipal danyats pels aiguats dels mesos d'octubre i novembre del 94, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Bé, moltes gràcies, senyor president. Em temo que el senyor conseller de Governació i jo mateix acabarem monopolitzant aquest tràmit.

Bé, tots recordaran –i abans el conseller s'hi ha referit de passada, a l'hora de justificar la destinació d'alguns dels recursos inclosos en el PUOSC–, doncs, el tema dels aiguats de l'any 94. Aquells aiguats varen malmetre molts equipaments municipals i, arran d'allò, hi va haver, doncs, un acord entre l'Administració de l'Estat, la Generalitat i els ajuntaments afectats, en virtut del qual l'Estat i la Generalitat finançarien el 85% d'aquells equipaments, i els ajuntaments afectats la resta.

Pel que fa a l'aportació de la part que li tocava a la Generalitat, que és el que ara ens interessa, que era una quantitat de 1.358 milions de pessetes, la previsió era que el 70% d'aquesta subvenció, és a dir, 951 milions de pessetes, els ajuntaments l'obtidrien en base a crèdits del Banc de Crèdit Local, que la Generalitat avala i dels quals es faria càrrec.

La nostra pregunta és: qui paga el cost financer d'aquests crèdits? És a dir, la Generalitat..., i, si ho paga la Generalitat, amb quines partides es paga aquest cost financer?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Governació

Sí, gràcies, senyor president. Ara sí que coincidim amb les xifres: exactament són 1.358,6 milions de pessetes, que això, el 70% d'aquesta subvenció, 951 milions, és el volum global de préstecs sol·licitats al Banc de Crèdit Local, entre altres raons, per millorar la tresoreria dels mateixos ajuntaments, que poguessin tindre amb una rapidesa més elevada aquests crèdits, i llavors ja poguessin escometre les obres, sense esperar la subvenció finalista definitiva de la Generalitat.

Això, la base 26 de l'execució del Pla únic d'obres i serveis preveu que, en el cas de romanents produïts en les subvencions assignades, és a dir, entre l'assignació i el cost real de l'obra, doncs, podran destinar-se, entre d'altres, a atendre actuacions urgents i incidències imprevisibles, i és dins d'aquest supòsit on figuren els ajuts atorgats per atendre les actuacions destinades.

Li puc informar, per tant, també que, de conformitat amb el conveni signat entre el Banc de Crèdit Local i el Departament de Governació el 28 de novembre del 95, els préstecs formalitzats han reportat, fins al mes d'abril d'enguany –fins al mes d'abril d'enguany, que és l'última dada de què dispenso–, un import total, quant a interessos, de 17 milions de pessetes, que han estat carregats en aquesta base de romanents.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Mir i Bagó

És a dir, senyor conseller, si la Generalitat pogués pagar puntualment, aquests diners que ara es carreguen en les subvencions que haurien de rebre els ajuntaments, els ajuntaments, en definitiva, se'ls haurien estalviat. És a dir, la mala situació del pagament per part de la Generalitat castiga una vegada més –ens diu que només en 17 milions de pessetes, però bé, alguna cosa és– els ajuntaments, perquè, en definitiva, aquests diners per pagar costos financers no es carreguen a altres partides de serveis de la Generalitat o de finalitats de la Generalitat, sinó que són diners que es detreuen de subvencions que, d'altra forma, anirien a pagar els ajuntaments. És a dir que, en el fons, els ajuts per a les obres malmeses pels aiguats, els acaben pagant, encara que sigui per passiva, els mateixos ajuntaments; no únicament el seu 15%, sinó també la part de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la repregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Ja em suposava que em donaria vostè aquesta contesta. Miri, jo crec que els ajuntaments, tots els ajuntaments, van agrair disposar immediatament d'aquesta quantitat –primer punt. Segon punt, disposar immediatament d'aquesta quantitat significava també que les obres s'abaratien, perquè, entre altres coses, les empreses no carregaven costos financers. Tercer, els serveis es reposaven amb més celeritat. Si això té un cost, fins a l'1 d'abril d'aquest any, de 17 milions, jo no crec que això sigui, en absolut, cap mala praxi; entre altres coses, com vostè sap, a nivell de les empreses, hi ha el que se'n diuen «les pòlisses de tresoreria», que, entre altres coses, ajuden a fer això, i a més també amb un estalvi –també amb un estalvi.

Per tant, jo, si em torno a trobar –espero que no, que no tornem a tindre una desgràcia d'aquestes–, però si ens tornem a trobar en una situació semblant, miraré de buscar fórmules operatives perquè als ajuntaments els arribi el diner aviat i amb aquest diner, primer, puguin fer les obres de forma immediata i, a més, amb un cost inferior –amb un cost inferior. Perquè potser, en no haver fet, això les obres s'endarrereixen, nosaltres paguem la subvenció, ens estalviem teòricament aquests interessos, però el còmput global dels costos financers, sumats, de tots els ajuntaments, podria ser molt supe-

rior. I a vegades, allò que diuen: «Els estalvis es mengen les estovalles.»

Gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a assegurar la cobertura de les vacants de places reservades a funcionaris municipals amb habilitació de caràcter estatal existents a Catalunya

El president

Pregunta número 14, sobre les mesures previstes per a assegurar la cobertura de les vacants de places reservades a funcionaris municipals amb habilitació de caràcter estatal existents a Catalunya, formulada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

No se'n vagi conseller, no. (*Veus de fons.*) Ah!, si vol la posposem per a un altre Ple... (*Veus de fons.*) A veure, estic segur que me la podrà contestar molt bé. Fa poques setmanes, o pocs mesos, el seu Departament ens va donar dades, arran d'unes preguntes del nostre Grup amb resposta escrita, sobre l'elevadíssim nombre de vacants de membres de cossos..., dels anomenats «cossos d'habilitació amb caràcter estatal» que hi ha a Catalunya, és a dir, secretaris, interventors d'ajuntaments. Hi ha moltíssimes vacants; el nombre de vacants de les diverses categories és elevadíssim. Això implica, en moltes ocasions, una desatenció greu de necessitats de molts ajuntaments, que normalment són els ajuntaments més petits, que és on hi ha primer les vacants.

Al costat d'això, tenim que hi han molts titulats universitaris, sobrerament capacitats per desenvolupar aquestes tasques, que no tenen feina. Des d'un punt de vista d'un elemental sentit comú, semblaria que una bona gestió administrativa –i la Generalitat té competències per portar-la a terme– hauria de passar per prendre mesures per, facilitant la cobertura d'aquestes vacants, atendre unes evidents necessitats municipals i, de passada, oferir perspectives laborals a noves generacions de persones motivades per treballar a la funció pública.

Quins plans té el Departament de Governació per atendre aquestes finalitats?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El conseller té la paraula per contestar.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Bé, com vostè també molt bé sap, la causa fonamental de la manca de funcionaris d'habilitació estatal en totes les escales i subescales es deu, entre d'altres, a una, jo diria, sistemàtica o insuficient, en qualsevol cas –i en alguns casos potser nulla–,

convocatòria de proves selectives els darrers anys. Tenint en compte que la selecció, formació i habilitació dels funcionaris d'habilitació estatal correspon només al Govern de l'Estat –aquesta és la doctrina sostinguda en la Sentència del Tribunal Constitucional–, doncs, el capteniment del Govern de la Generalitat en això ha estat –i en aquests moments és el que tirem endavant–, és instar el Ministeri de les Administracions Públiques perquè convoqui proves selectives amb una oferta de places, no únicament per reposar les baixes –no únicament per reposar les baixes–, sinó també per anar eixugant el gran dèficit de funcionaris d'habilitació estatal, bo i mantenint el nivell de preparació dels esmentats funcionaris, en benefici dels ens locals.

Aquest sistema, en principi, de l'Estat, des de la perspectiva catalana l'estàvem modulant incrementant la possibilitat que tenim de descentralitzar territorialment la realització de proves selectives per a l'accés al corresponent curs de formació, mitjançant l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Només per insistir que, arran de les darreres modificacions legislatives en aquest àmbit, les competències de la Generalitat són importants; no desconec les sentències anteriors, i el fet bàsic que es tracta de cossos estatals, i, per tant, que hi ha un protagonisme estatal, però que, en canvi, s'han reconegut els últims anys, arran de la modificació de la legislació de règim local, importants competències perquè la Generalitat pugui fer una política molt més activa, en aquest àmbit, que la que ha fet fins ara.

Jo vull prendre, doncs, amb la millor de les intencions les paraules que acaba de dir el conseller, i animar-lo perquè, efectivament, hi hagi a Catalunya un cos sobrat de funcionaris i que, per tant, s'acabi amb aquesta manca tradicional.

Res més; moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor conseller vol contestar la repregunta? (*Pausa.*) No cal? Molt bé.

La pregunta número 15 ha sigut posposada.

Preguntes al Consell Executiu (tram. 310-00324/05, 310-00325/05, 310-00326/05, 310-00328/05 i 310-00338/05)

La número 16, la número 17 i la número 18 han sigut retirades, com ho han sigut també la número 20, la número 22, la número 23 i la número 24.

Pregunta al Consell Executiu sobre el complex educatiu de Tarragona

Substanciarem, com a última pregunta de la sessió d'aquesta tarda, la pregunta número 19: pregunta al Consell Executiu sobre el complex educatiu de Tarragona, formulada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'antiga Universidad Laboral Francisco Franco, després Universitat Laboral, després Complex Educatiu de Tarragona, i abans Centre d'Ensenyaments Integrats, és un complex que sempre té damunt seu l'espasa de Dàmocles de si la ubicació on es troba és la ubicació definitiva, o n'és previst un trasllat.

Alguns mitjans d'informació de Tarragona ciutat han donat a conèixer els darrers mesos l'interès de l'Ajuntament de Tarragona i de l'Autoritat Portuària per aquest trasllat dels ensenyaments i les ofertes educatives que són en aquest moment en aquell indret cap a un altre lloc. Quin capteniment té el Departament d'Ensenyament pel que fa a la futura ubicació del complex educatiu de Tarragona?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Josep Xavier Hernández Moreno.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Bargalló, com ja hem explicat per escrit, en la resposta a diverses preguntes parlamentàries formulades pel seu Grup, el capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb l'actualment anomenat «complex educatiu de Tarragona» és, ara per ara, el de mantenir l'oferta educativa existent en les condicions actuals, ja que aquestes –les actuals– garanteixen la qualitat de l'oferta pública educativa en aquest complex.

Per tant, li asseguro que no s'ha previst el trasllat dels serveis educatius del complex, ni es contempla cap revisió del Mapa escolar relativa al trasllat i redistribució dels centres i dels serveis educatius del Departament d'Ensenyament actualment instal·lats en aquest complex educatiu de la ciutat de Tarragona.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, per repreguntar, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, és cert que des del Departament s'ha mantingut sempre la postura que vostè ens acaba de donar, i és cert també que el

futur té diversos estadis, que el port de Tarragona s'anirà engrandint cada vegada més, però que, ara per ara, el Departament diu que opta per mantenir el complex al mateix lloc. Aleshores, si això és cert, nosaltres no entenem com és que el Departament ni pressuposta des de fa anys, ni fa efectiva des de fa anys, cap partida econòmica per al manteniment dels edificis del complex educatiu de Tarragona, ja sigui per als internats, per als centres de secundària o per a altres elements comuns, com poden ser el menjador, les cuines... I el fet que el Departament tingui aquesta partida dotada amb mil pessetes de fa anys, i el fet que el Departament no faci efectiva cap partida concreta per al manteniment d'un complex molt gran en extensió de terrenys i que té edificis, alguns d'ells, realment antics, ens pot fer pensar una cosa pitjor: no és que vostès pensin que a la llarga ha de canviar, sinó que vostès desatenen les necessitats d'aquest complex. Com que nosaltres, això, sabem que és impossible que el Departament ho faci, aleshores li demanem que la millor manera de demostrar a la comunitat educativa que vostès creuen que allò no es mourà d'allí és que donin diners perquè allò que està allí estigui en bones condicions de manteniment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor conseller, per contestar la repregunta del diputat...

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat. El Departament d'Ensenyament fa front, dintre de les seves possibilitats, que són àmplies, a tot el que és el manteniment de la multiplicitat d'edificis educatius que en depenen; exactament, per una xifra aproximada de 5 milions de metres quadrats d'edificació. I, com és evident, no en tots els centres, ni cada any, es fan obres de reposició que comportin una partida especial en el pressupost.

La veritat és que el senyor diputat segurament sap, perquè és un diputat perfectament assabentat d'aquests temes, que ja en l'època anterior i, en concret, en l'època meua es va produir un canvi del gerent d'aquest complex. Ell sap, perfectament, l'esforç que s'ha fet, la cohesió de l'equip i sap com de cap manera hi ha signes reals, palpables d'un pretès abandonament ni en les característiques i condicions d'operativitat del complex ni tampoc en les seves funcionalitats. Per tant, li asseguro que aquestes pors que ell posa de manifest, i que està bé que es posin, perquè en la mesura que em permetin desmentir-les aporten tranquil·litat, tingui la confiança que aquestes pors –ho repeteixo– no estan basades en cap tipus d'intencionalitat ni motivació real. I, per tant, la gent que hi treballa, els alumnes que hi assisteixen, el senyor diputat i jo mateix podem estar tranquils.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller.

A efectes del *Diari de Sessions*, aquesta presidència vol fer constar que les preguntes 16 i 17 no han estat retirades, sinó posposades.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em pertoca la funció de presentar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de les finances de la Generalitat, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Nosaltres presentem una moció que, en línies bàsiques, manté el següent: en primer lloc, cal un procés de negociació amb participació de totes les forces polítiques amb representació parlamentària en aquest Parlament, cap a un nou sistema de finançament. Entenem que portem ja molts anys d'autonomia; entenem que la negociació partidista està esgotada i que cal un nou plantejament de negociació i un nou sistema de finançament; que per nosaltres hauria de partir dels principis de suficiència, autonomia financera, responsabilitat i solidaritat.

En una primera fase, entenem que s'hauria de complir allò que estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en els seus articles 44 i 45, és a dir que la participació de Catalunya en els ingressos de l'Estat estigui a la mitjana del coeficient de població, que és el 16%, i del coeficient de recaptació de l'IRPF, que és el 22; és a dir, Catalunya recaptaria..., o tindria participació en el 19% dels ingressos de l'Estat. I per últim, entenem que hauríem de resoldre tots els dèficits, insuficiències o mancances històriques del finançament. Van estar reconegudes aquí mateix per l'honorable conseller.

El segon punt de la nostra Moció estableix que, en la línia d'aquest procés de negociació, també entenem que haurien de fer tota una sèrie de reformes internes en el finançament de la Generalitat. I en el termini de tres mesos hauríem de veure una anàlisi consolidada de la situació de la Generalitat, organismes autònoms i empreses públiques, per veure, entre altres, el nivell d'endeutament, a curt i a llarg, la situació de morositat en els pagaments, i la previsió de l'any 98 al 2000, amb horitzó de quatre anys. I un tercer apartat, per la seva importància, està en la sanitat: hem de veure quina és la situació del dèficit sanitari de la sanitat a Catalunya, fer un pla de sanejament per a la sanitat a Catalunya, i veure, en aquest camí, quines mesures hauria de fer la Generalitat.

Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres presentem aquesta Moció basant-nos en els següents fets. Per nosaltres, la situació de les finances de la Generalitat està en un moment crític, i ho estarà molt més d'aquí a sis anys. No som alarmistes, perquè donem números, xifres i raonaments; no hem creat cap alarma. Simplement fem una avaluació i intentem evitar situacions financeres que es poden agreujar.

Per nosaltres –ho varem dir l'altre dia–, el Govern de Convergència i Unió no té credibilitat en les seves xifres ni en la seva política econòmica financera. I vam donar suficients arguments. Cal un canvi de rumb. I, senyors de la majoria, els hem de dir que no tenen la confiança política d'aquest Grup per fer aquest canvi de rumb. Això és així perquè –ja els ho vam explicar– tenim un alt nivell d'endeutament –1 bilió 300.000 milions de pessetes, reconeguts pel Banc d'Espanya; segons els nostres estudis, 2 bilions, o prop de 2 bilions, si entrem en el tema de les empreses públiques, retard de pagaments, etcètera. Però, si això és preocupant, que vol dir que Catalunya amb el 16% de la població i el 20% del PIB espanyol té el 26% de l'endeutament, si això és preocupant, el que al nostre Grup el preocupa, i ha volgut deixar patent en aquesta cambra, és que els darrers tres anys i mig l'endeutament de la Generalitat ha crescut amb un ritme del 30%, i els ingressos creixen el 6; 30% d'endeutament, ingressos per 6, això, a la llarga, crea una situació molt complicada per a les finances.

Suposem i nosaltres analitzem que en sis anys, l'any 2003, hauríem arribat, si segueix aquest ritme, a superar el límit del 25%, que estableix la LOFCA. Haurien de pagar, amb càrrega financera, més del 25% que estableix la LOFCA. Però és que, ara mateix, la Generalitat ja té uns problemes: morositat, prop de 200.000 milions; factures als calaixos; increment progressiu dels avals; crèdits als ajuntaments per poder cobrar el PUOSC, que es paga amb retard; acord amb els proveïdors per pagaments fraccionats. És a dir, la Generalitat està mostrant problemes per fer efectius els seus deures quant a pagador. I, a més, senyores diputades, senyors diputats, ja ho varem dir, l'endeutament en aquests moments, la càrrega per endeutament, supera les inversions. I si això passa vol dir que demanen deute, en gran part, per fer front el deute. Això és el que en termes d'economies normals es diria «el cercle no sa financerament» o, si vostès volen, «la pilota financera». Entrar en aquest camp és realment greu; aquest any és greu. 140.000, càrrega del deute al 96; 108.000, inversions, considerant també les transferències de capital a corporacions locals i empreses públiques.

Se'ns deia l'altre dia que el deute ha estat per les inversions. Doncs, mirin vostès, els comptes no surten. Perquè, si diuen que les inversions que ha fet la Generalitat en els darrers cinc anys s'han pagat amb un 50% per l'endeutament, a aquest diputat li surt que l'endeutament és més que el que han pagat vostès per aquest 50% d'inversions. Per tant, hi ha hagut endeutament que no ha anat a inversions; ha hagut d'anar a la despesa corrent. I això és preocupant. I nosaltres ho hem dit també aquí. Se'ns va dir que els inversors ho veuen bé, perquè, escolti, sembla que els inversors tenen ganes de

comprar deute de la Generalitat. Doncs bé, ens alegrem que els inversors ho vegin bé, però ens preocupa que algunes agències..., com ja ho han dit aquí, l'agència Moody's ens abaixi en la categoria que ens situa en el tema de solvència i responsabilitat davant del nostre endeutament. Moody's ha dit que nosaltres estem pitjor del que estàvem fa uns anys.

I això, nosaltres entenem que té dues causes –ja ho vàrem denunciar–: causes internes d'una gestió deficient, una incapacitat política per al control de la despesa, amb desviacions pressupostàries que van del 6 al 28%, per la qual cosa el dèficit real és superior al dèficit liquidat, i això es pot comprovar només aquest any. Miri, el dèficit d'aquest any, que és de 24, el mes de juny ja estava a 28. El mateix conseller ha previst que serà del 26, és a dir que serà superior. Nosaltres pensem que estarà al voltant del 30. És a dir, ens trobem amb xifres que superen sempre les previsions.

I també volem remarcar aquí causes externes. Convergència i Unió ha determinat una negociació de tipus partidista: «nosaltres sols podem». Aquest model de negociació amb Madrid, de «nosaltres sols podem», està limitat. Vostès tenen un límit polític molt important. Sempre seran vostès la força que donarà les majories absolutes al Govern de Madrid? El dia que vostès no donin majories absolutes al Govern de Madrid, aquest «nosaltres sols podem» manifestarà la seva més gran insuficiència política. I això, no ho oblidin, pot passar; a l'aritmètica política pot passar.

Segona qüestió. Vostès ens van dir que, a partir de l'acord amb el PP, tindríem uns increments de 267.000 milions de pessetes, respecte al que havien pactat amb PSOE. Les xifres ho desmenteixen. Castells i Bosch ens diu que la situació nostra s'empitjorarà respecte a les comunitats del 151. Vostès han pactat amb el PP, per nosaltres, per fer una política de dretes, no tant per defensar Catalunya –i aquesta és l'anàlisi que nosaltres fem, no volem judicar les seves intencions; sí, els fets; els judiquem, els fets–, no tant per defensar Catalunya, sinó, per realitzar una política conservadora. Bàsicament dues coses, senyors i senyores diputades de la majoria: desfiscalització –s'ha vist amb l'IRPF, treure impostos als que tenen més– i privatització dels serveis i de les empreses públiques. Aquestes dues característiques de les polítiques conservadores, vostès les han defensat amb el Partit Popular a Madrid; per això vostès han realitzat fonamentalment aquest pacte. Però el fet és que Catalunya té un dèficit fiscal de 784.000 milions de pessetes. I un altre fet és que Catalunya només té el 10% del capital públic de tot l'Estat espanyol. I això és un fet greu.

Nosaltres, en aquest sentit, llancem aquesta Moció amb dues propostes concretes. Primera, volem conèixer la realitat dels comptes públics del nostre país: consolidació de comptes, situació de morositat, realitat del dèficit sanitari. Aquest diputat –ja ho vaig dir l'altra vegada– va presentar unes preguntes sobre el dèficit sanitari; les havien de contestar a la Comissió d'Economia. Se'm va dir que no, que havia de ser a la Comissió de Sanitat. I aquest matí el conseller d'Economia, lògicament, ha contestat unes preguntes que hi havia aquí sobre sanitat. Entenem que, segons el fòrum, ho pot

contestar una persona o una altra. Volem conèixer si realment el dèficit sanitari són 300.000 milions de pessetes, o no, a Catalunya. Són, o no, 300.000 milions el dèficit sanitari al nostre país?

En segon lloc, volem un pla de sanejament de les finances de la Generalitat i de les entitats. I per últim, senyores diputades, senyors diputats, s'ha acabat la negociació unipartidista. És hora d'entrar en una altra fase. Hem de fer tots balanç i posar davant de tot l'interès de Catalunya. Això només es podrà defensar si totes les forces polítiques del Parlament de Catalunya arribem a un acord i ho defensem a Madrid. Perquè, senyores diputades i...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Novella i Izquierdo

Acabo, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, això es pot portar amb un tema clar: la reforma de l'Estatut en el tema del finançament. I per això necessitem realment el consens. I no ho oblidin: vostès no seran sempre la força que donarà les majories polítiques al Parlament de Madrid. Aquesta tàctica està esgotada i pensem que, per aquestes raons, podran votar la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Novella. A aquesta Moció hi han presentat esmenes els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i Socialista. Per defensar les d'Esquerra Republicana té la paraula el diputat senyor Joan Huguet..., Josep Huguet –els serveis de la cambra m'havien apuntat «Joan», malgrat que sé perfectament que és el senyor Josep Huguet. Excusi'm, eh? Té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes a la Moció presentada pel diputat Joaquim Novella.

De fet, la nostra proposta va en la línia d'accentuar i consolidar més aquesta proposició i complementar-la. El Grup d'Esquerra Republicana està completament d'acord, evidentment, amb el contingut, i, per nosaltres, encara podríem tirar més fort, més enllà, en el contingut de la Moció. De fet, en aquest sentit, n'hem presentat d'altres en aquesta cambra –algunes, aprovades; d'altres, lamentablement, rebutjades–, en el sentit que cal urgentment un nou sistema de finançament. Els criteris de suficiència, d'autonomia financera, de responsabilitat i de solidaritat són compartits. I entenem que, precisament, la referència als articles 44 i 45, que sembla ser que al final decaurà per una transacció, entenem que és una de les claus que hauria de permetre retornar a la concepció de bilateralitat en les relacions Catalunya - Estat, en relació amb el tema de finançament, tal com estava previst a l'Estatut inicialment, i per això no és casualitat que Catalunya sigui l'única

comunitat autònoma no foral que tingui comissió de valoracions diferenciada de la de transferències. I, per tant, doncs, crec que desplegant aquests articles és per allà on, amb una visió possibilista, es podria avançar en una línia de bilateralitat que fes front a una gravetat cada cop més creixent, i denunciada cada cop –i ens n’hem d’alegrar– pels diversos agents socials i econòmics del país. Una situació totalment de dèficit fiscal, d’espoliació fiscal, on 1 bilió anual de pessetes surt de Catalunya i no hi torna. Amb uns percentatges que no ens cansarem de repetir des d’aquesta cambra: 7% de la inversió pública de l’Estat; 10% del capital públic, només de l’Estat; tenint el 16% de la població, el 19% de la riquesa, el 23% dels ingressos de l’Estat i el 33% de les exportacions. És absolutament injusta i absolutament inaguantable, aquesta situació. I, per tant, entenem que aquesta Moció reforça, un cop més, algunes d’altres que s’han fet en aquesta direcció. Per tant, ple suport al primer punt de la Moció.

En segon lloc, el tema de la situació, precisament, de les finances de la Generalitat. El fet que es presenti aviat una concreció del nivell i causes de l’endeutament, a curt i llarg termini, la situació de morositat que està afectant precisament l’economia productiva d’aquest país; empreses subministradores de la Generalitat que, a vegades, es veuen obligades a tancar perquè l’Administració no paga en el moment que ha de pagar. Per tant, és un tema greu, no solucionat i que hem denunciat sistemàticament en aquesta cambra, i seria bo que ens planteessin una mica de programa per veure si fan front a aquesta qüestió.

En tercer lloc, el Pla de mesures de control i reducció del dèficit, totalment d’acord que es faci immediatament per al període 98-2001 i que hi hagi un pla quadriennal i de fases en el qual hi hagi una voluntat explícita, consensuada per aquest Parlament, de fer front a aquests grans temes no abordats i que han fet una pilota en aquests moments absolutament immenjable per part del Govern de la Generalitat, i en l’apartat *b* és quan hem introduït alguna esmena complementària. És l’apartat del finançament de la sanitat. En aquest sentit, doncs, hem precisat que un dels grans forats que vostès es neguen, els governants i el Govern de Convergència, a afrontar és el de la despesa farmacèutica. Estem en una situació on, per exemple, medicaments genèrics estem en unes xifres de consum absolutament ridícules, comparada amb la mitjana europea que es mou en el 33% dels medicaments, i si parlem dels països més avançats que quan convé ens posem a la boca, com Dinamarca, estaríem, hauríem d’arribar al 50% de genèrics.

Aquí s’ha d’entendre que hi ha la pressió dels *lobbies* de la indústria farmacèutica, perquè aquest tema és intocable en aquesta cambra. Per tant, nosaltres hem fet un afegit aquí dient que es faci front al tema del finançament sanitari, especialment pel que fa a l’estalvi de la despesa farmacèutica i també a les despeses burocràtiques, cada cop més creixents en l’àmbit de l’Administració, de la Seguretat Social, la sanitat a Catalunya. I l’última aportació que fem és l’apartat, afegir-hi un apartat nou que seria el punt *e*, en el qual també es de-

mana un pla de simplificació i racionalització de l’estructura de l’Administració de la Generalitat.

L’any passat en el debat de pressupostos hi havia un compromís verbal del conseller Macià Alavedra per estudiar possibles simplificacions de l’organigrama de la Generalitat. Tot el calent és a l’aigüera; per tant un any després em sembla que és hora de posar sobre la taula la necessitat d’abordar un pla de simplificació i racionalització i de predicar amb l’exemple en el tema, precisament, d’estalviar despesa corrent. I, en aquest sentit, encara que siguin potser en el conjunt dels pressupostos temes menors, començar donant exemple, com han donat algunes institucions locals, en el sentit d’abordar un pla d’estalvi energètic, com han fet diversos ajuntaments en els edificis públics, i el tema, també, d’un pla de reducció progressiva del tema de lloguers en edificis públics que està molt per sobre de la mitjana del que són edificis habituals en aquest país.

Per tant, encara que siguin globalment temes menors, són temes que serien indicatius que hi ha una voluntat de rigor, una voluntat d’estalvi i on la Generalitat predica amb l’exemple en una situació francament difícil en les finances de l’Administració pública catalana.

Per tot això, nosaltres donarem suport a aquesta Moció si se’ns accepten aquestes esmenes que hem presentat, perquè entenem que també seria incoherent que el Grup de la majoria, que alguna altra vegada ha votat a favor d’esmenes similars o de mocions similars, avui hi voti en contra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. El Grup Socialista també ha presentat una esmena. Té la paraula per defensar-la el senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Començaré –com que també és un torn de posicionament– per analitzar la Moció que ens presenta el Grup d’Iniciativa i, en tot cas, en ordre invers, perquè jo entenc que, tant en la intervenció de l’altre dia com en la mateixa Moció com en la intervenció que ha fet avui el senyor Novella, hi ha dues parts. Una primera part d’anàlisi de la situació econòmica i financera de la Generalitat i la presentació d’algunes propostes que volen anar en el camí de resoldre els plantejaments o els problemes d’aquesta anàlisi financera, i, per tant, doncs, es demana un anàlisi de la situació econòmica, de la consolidació i així mateix com un horitzó a quatre anys, o també es demanen mesures de control i reducció del dèficit per al període 98-2001, o també es demana un pla de sanejament financer del sector sanitari.

Per tant, tot un conjunt de mesures en què el nostre Grup ja està d’acord, que, de fet, també formen part de diferents iniciatives que hem tingut en compte en altres moments, i, així mateix, també, segurament, en el debat pressupostari que tot seguit encetarem, doncs, serà un tema redundant i un tema en què tornarem a incidir.

Per tant, des del nostre punt de vista, el total suport a aquestes propostes, i em sembla que el Govern seria bo que es plantegés la necessitat de donar-hi suport i, per tant, la necessitat de fer participativa aquesta cambra de la resolució d'aquests problemes; problemes que avui dia ja no són solament els problemes del Govern, són els problemes del conjunt de la Generalitat i són els problemes del país. I, per tant, també, hauríem d'iniciar tots plegats un procés que ens portés a resoldre aquests problemes.

En l'apartat primer, que és en el que tenim presentada una esmena, el Grup d'Iniciativa ens proposa iniciar un procés de negociació amb totes les forces polítiques parlamentàries per avançar cap a un nou sistema de finançament de Catalunya, amb un conjunt de característiques que tot seguit el Grup d'Iniciativa descriu.

És clar, aquí el tema –estant d'acord, des del nostre punt de vista, amb l'esperit d'aquesta proposta–, el tema que a nosaltres ens sembla complex és el tema que es digui que volem iniciar un procés de negociació i que les característiques de la resultant d'aquest procés de negociació ja les estem tancant amb excessiu. És a dir, les estem qualificant, estem dient, estem dissenyant massa, segurament, el model final que ha de sortir d'aquest procés de negociació.

Nosaltres estem d'acord que ha d'haver-hi un procés de negociació, estem d'acord que aquest procés s'ha de produir entre les forces parlamentàries, però no voldríem tancar-lo excessivament. I, de fet, la nostra proposta d'esmena és una esmena en aquest sentit molt més oberta que la que proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per tal que la resultant d'aquest procés fos una resultant molt més oberta.

És cert que hem estat parlant amb el Grup d'Iniciativa i aprofito ja aquest torn, senyor president, per comentar una transaccional que el Grup d'Iniciativa, suposo, presentarà a la Mesa, en la forma de buscar, de trobar una fórmula que ens permetés que tingués el màxim recolzament parlamentari, el fet de la voluntat d'iniciar aquest procés de negociació. Aquesta fórmula, diríem, com totes les fórmules de transacció, no ens satisfà totalment. Hi ha algun element, diríem, que compartim en major mesura que altre, però en qualsevol cas és el resultat d'una transacció i, com a tal, doncs, l'acceptarem.

És una, diríem, proposta política important, perquè és una proposta adreçada a la majoria on espero que la major part dels grups –si no tots els grups de la cambra– diguin que estan d'acord a iniciar un procés de negociació per tal de definir un nou model de finançament per a Catalunya, que serà pel 2001 o serà abans; jo crec que..., nosaltres ja sabem els senyors diputats que pensem que haurà de ser abans, que les característiques del model que han dissenyat entre Convergència i Unió i el Partit Popular no aguantaran, no aguantaran els cinc anys que estan previstes, i de fet, les primeres dades de l'any 1997 ens estan demostrant a bastament que no ja les previsions que vam fer en el seu moment eren excessivament optimistes, sinó que, fins i tot, doncs, eren superlativament optimistes, i que els creixements es

quedaran molt, molt, molt per sota del que el Govern va preveure en el seu moment. Per tant, això donarà peu a incrementar els problemes financers, donarà peu a incrementar els problemes econòmics i, per tant, ens haurérem de replantejar aquest tema. Afanyem-nos, asseiem-nos, discutim-ho i seria bo que la proposta que fòssim capaços de definir fos una proposta conjunta de tots els grups de la cambra.

En aquest sentit va, senyor president, la nostra Moció, la nostra esmena, així com també l'esmena transaccional.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Ara és el moment que poden intervenir els grups que no han presentat esmenes, si ho desitgen. El Grup Mixt vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula, doncs, el senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Intervindrem amb molt de gust. Bé, per explicar molt ràpidament que la nostra intenció és votar favorablement pràcticament tots els punts o tots els punts, vaja, de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, si bé hem de deixar clar d'entrada que alguns amb més, podríem dir, amb més entusiasme que no pas d'altres. Jo diria que el nostre entusiasme, si es vol dir d'aquesta manera, el té pràcticament tot el primer punt, amb el benentès que el que es proposa aquí és començar a parlar i, per tant, començar a negociar un nou sistema de finançament per a Catalunya que tingui les característiques de suficiència i autonomia, i responsabilitat i solidaritat. Bàsicament nosaltres ens centràrem en les dues primeres característiques, les altres dues probablement amb no tant entusiasme, però sí que, diguem, que la nostra adhesió a aquests postulats, malgrat tinguem aquesta petita divergència en aquests últims punts, hi és pràcticament total, i més tenint en compte que el que es pretén és retornar als principis que ja estaven marcats des del 79 a l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que, malauradament, les diverses i successives negociacions del finançament de la Generalitat amb el temps ha fet que ens allunyéssim d'aquells principis que ja estaven establerts en l'Estatut d'autonomia.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tant, vagi per endavant el nostre vot favorable a aquest primer punt i, a més a més, com he dit anteriorment, i malgrat aquestes objeccions, aquestes dues paraules en concret, si més no la idea amb absolut entusiasme.

Pel que fa referència als altres punts de la Moció, punts b, c i d, nosaltres no compartim, probablement, la visió una mica –si se'm permet– catastrofista que fa sovint el senyor Novella de l'endeutament i del dèficit pressupostari acumulat de la Generalitat. Jo diria que aquest és un problema que, malauradament, abasta la pràctica

totalitat d'administracions públiques al que podríem dir l'Europa occidental i que, si bé en el cas de Catalunya està per sobre de la mitjana amb grans excepcions, doncs, probablement una de les causes precisament faci referència a aquest primer punt, que és la falta d'un finançament adequat i just pel que fa a les necessitats de Catalunya, si bé també estant d'acord que probablement el que ha provocat el dèficit no s'explica només amb la falta de finançament sinó amb d'altres qüestions que això sí que estariem d'acord amb el senyor Novella, no probablement amb els mots o amb les expressions que sol utilitzar ell, però sí que, en tot cas, estariem d'acord en la necessitat no sabem si exactament d'elaborar, doncs, diversos plans com es proposa aquí, però sí de començar a pensar, doncs, que fóra convenient i necessari, doncs, començar a marcar mesures de control pel que fa a la reducció del dèficit; intentar de vertebrar plans de sanejament per finançar la sanitat i el sector públic sanitari català, i també pel que fa a la consolidació, en tot cas, dels dèficits que presenta la consolidació dels pressupostos de la Generalitat i, en concret, alguns organismes o empreses públiques.

Nosaltres en tot això hi estem d'acord, com he dit, i en tot cas això sí que voldria deixar-ho molt clar, no probablement en les expressions mateixes que utilitza el proponent, però sí, en tot cas, en la idea, però nosaltres el que sí que creiem absolutament oportú i interessant és el primer punt, que, com he dit, doncs, creiem que és la base i el fonament d'aquesta Moció, el compartim al cent per cent, i el que sí que no compartim al cent per cent, senyor president, si m'ho permet, tot i que no és gaire normal que en posicionaments, doncs, es faci referència (*per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de l'orador*)..., que s'han presentat, doncs, a la Moció, el que no estariem tant d'acord és si s'acceptés fil per randa l'esmena que presenta el Grup Socialista, perquè, tot i que –i he escoltat amb molta atenció el senyor Camicer– sembla que sigui una qüestió de matís, nosaltres diríem que és una qüestió de gran calat, perquè allà on es parla de sistema de finançament, el Grup Socialista parla de proposta de finançament.

Nosaltres estem d'acord amb el Grup Socialista que probablement caldrà modificar algun aspecte de l'actual sistema de finançament 97-2001, però que probablement el que i el que vol el Grup d'Iniciativa –i en aquest cas ho compartim exactament– és que és necessari començar a parlar no de fer modificacions puntuals, importants, però que no deixarien de ser puntuals, sinó començar a parlar d'un nou sistema de finançament per a Catalunya.

És en aquest sentit, senyor president, que el nostre Grup votarà favorablement la Moció que presenta Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Morera. Ara correspon la intervenció del Grup Parlamentari Popular. Per fer-ho té la paraula el senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres, en un principi..., jo també m'apuntaria al que ha dit l'illustre diputat Salvador Morera en el sentit que el discurs de l'illustre diputat, també, senyor Joaquim Novella ens sembla una mica catastrofista. Aquesta és la realitat.

Bé, nosaltres, a obrir un procés de negociació per a un nou sistema de finançament, no hi estem d'acord, donat, entre altres raons, que hi ha una comissió específica en aquest moment que està estudiant aquest nou sistema de finançament, a la qual aquest diputat que els parla, doncs, pertany, no? Lògicament, nosaltres volem arribar al període de conclusions abans de parlar de negociacions i d'un nou sistema de finançament sempre de forma abstracta.

Per altra banda, deixant a part la qüestió de l'ampliació del sistema vigent en matèria tributària i que el Govern adoptarà l'orientació que políticament cregui oportuna, s'ha de constatar que l'actual sistema de finançament dóna compliment als articles 44 i 45 de l'Estatut d'autonomia, sense perdre, lògicament, la perspectiva de les competències financeres reconegudes als esmentats articles ajustades a la Llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes.

En el punt segon de la Moció demana també una anàlisi i unes dades concretes sobre la situació financera de la hisenda de la Generalitat en un termini temporal, a més, concret; demanda a la qual nosaltres no donarem suport, donat que entenem que des d'aquest Parlament tenim procediments adequats per obtenir dades suficients per conèixer el nivell de les dades i xifres que ara es pregunten. I per continuar amb aquest raonament, constatar que el Parlament té coneixement de la situació d'endeutament de la Generalitat mitjançant els estats trimestrals d'execució pressupostària, informes de la Sindicatura de Comptes i, en últim terme, les intervencions parlamentàries.

Pel que fa a adoptar unes mesures de control per a la reducció del dèficit, endeutament, etcètera, el nostre vot serà també negatiu, donat que en els pressupostos de 1998 ja s'explicitaven objectius que van en aquesta direcció, és a dir, reducció del dèficit i de l'endeutament, amb la constatació –dit amb tota satisfacció– que els objectius que en aquest sentit es van traçar per a l'any 1997 s'han complert.

En allò referent al pla de sanejament proposat per la reducció del dèficit en el sector sanitari, hem de dir que, en aquest moment, s'està fent i s'està negociant un sistema de sanitat per al període 1998-2001; per tant, ja s'està fent.

Jo, de totes formes –ho dic amb tot el «carinyo», si se'm permet l'expressió–, als que fan futurologia en aquest sentit que les coses tampoc no poden anar bé i que no poden arribar a un nivell acceptable d'aquí a un temps determinat, jo també voldria dir-los que hi ha una dita que diu que «en borsa i en política, al més astut li surten cabells blancs».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president –des de l'escó, si m'ho permet. Senyor Novella, avui ens trobem en un debat que provoca Iniciativa per Catalunya a partir de la interpellació que es va substanciar fa uns dies i, tot plegat, entrem d'un debat pressupostari.

Jo crec que vostè avui ha fet una intervenció gairebé més de debat a la totalitat del que són les finances de la Generalitat que no pas, concretament, del que vostè després explica i, també, d'alguna manera, intenta reflectir en les seves propostes.

Jo he observat en aquest debat que s'ha produït aquesta tarda, senyor Novella, que hi ha hagut unes diferències importants que vostès haurien també de tenir en compte i de reflexionar-hi, hi ha una esmena del Grup Socialista que matisa força la seva proposta, i, després, escoltant també alguns dels grups que hi han intervingut, vostè hauria de veure que el que ha fet avui ha sigut un exercici agosarat del que segurament seria la seva voluntat, la seva proposta jo diria que maximalista, però, en el fons, ha de ser conscient que al que vostè demana avui serà molt difícil que nosaltres li puguem donar suport. I per què serà difícil? Algú dels que hi han intervingut fins ara ha qualificat la seva intervenció de catastrofista. Jo no m'atreveixo a arribar a aquest extrem. Vostè és una persona, és un diputat que li he de dir –i li ho he dit ja alguna altra vegada– que la seva forma d'expressió m'agrada, i em resulta agradable poder ser un dels seus contradictors, encara que sovint, en el fons, no puguem estar d'acord.

Jo crec que vostè avui fa algunes propostes oblidant el que és la realitat i el que és ja la realitat, en aquests moments, de casa nostra –i concretament, en aquest cas, amb «de cada nostra» vull dir del mateix Parlament. Vostè m'ha dit avui –i m'ho ha dit a mi personalment, i és un tema que n'hem parlat vostè i jo fora d'aquest hemicicle– la voluntat que tindria Iniciativa per Catalunya que en un període de negociació fos tota la cambra la que participés en aquesta negociació d'un nou finançament.

Jo li vull recordar –vostè ja ho sap, però jo li ho vull recordar– que en aquesta cambra està funcionant una comissió d'estudi, que, òbviament, el que pretén –va ser una proposta, també vull recordar-ho, del Grup d'Esquerra Republicana, del diputat senyor Huguet–, que el que es pretén..., el que s'ha fet fins ara han estat compareixences de gent que ens ha vingut a donar la seva opinió en relació amb el que és el que podria passar en el futur, i en aquesta Comissió tots hi estem implicats, i esperem que els resultats, que les conclusions a les quals aquesta Comissió d'estudi arribi puguin ser les que ens permetin negociar conjuntament amb l'Estat.

Senyor Novella, aquesta voluntat que vostè expressa sovint que siguem tots els que negociem, jo crec que

s'ha d'interpretar des del punt de vista que aquells acords a què s'arribi a través, per exemple, de la Comissió, després el Govern els pugui negociar. Per tant, aquesta garantia, que l'hauríem de presumir, donat que entusiàsticament tots els grups estem treballant en aquesta Comissió d'estudi, hauríem de pensar que quan s'arribi a les conclusions, les que siguin, qui negociï –sigui el Govern...– ho faci amb el recolzament de les conclusions que s'hagin obtingut en aquesta Comissió. Per tant, això, jo crec, senyor Novella, que l'hauria de tranquil·litzar.

Pel que fa referència al finançament sanitari, al sistema sanitari, vostè sap també, senyor Novella, que en aquests moments està obert tot el que és la negociació del nou finançament; s'ha tancat, en part, el que ha estat la negociació del deute, però en aquests moments s'està negociant tot el que és el nou finançament i, per tant, jutjar o voler, a través d'una moció, forçar la màquina..., que jo ho entenc des del punt de vista d'un grup com Iniciativa per Catalunya, que vulgui pressionar i portar la iniciativa o intentar portar la iniciativa en alguns temes, ho puc entendre, però això segur que no li farà perdre de vista que el que s'està fent justament en aquests moments va pel camí que vostè desitja.

Per altra banda, dues qüestions purament puntuals, però vostè, senyor Novella, ho ha utilitzat més d'una vegada des d'aquesta tribuna i vull deixar-li-ho clar. Vostè diu: «Jo vaig intentar portar al debat unes preguntes a la Comissió d'Economia i Finances, i això no va ser possible», i no va ser possible perquè es va presentar, entre altres raons, en el moment que la mateixa Mesa estava reunida i, per altra banda, hi havia el conseller contestant preguntes, precisament... I tant, senyor Novella, revisi el moment que es va produir, i feia pràcticament impossible, sobretot des del punt de vista del que podia representar d'indefensió del conseller en unes preguntes que el conseller no coneixia i que es presentaven en el mateix moment.

Però, dit això, l'endemà, exactament l'endemà, una proposició no de llei d'Esquerra Republicana sobre el finançament sanitari es veia a la Comissió de Política Social. Per tant, aquest argument que vostè utilitza que ha volgut fer-ho en una comissió i no ha pogut, i diu també que avui ha contestat el conseller d'Economia i Finances quan havia d'haver contestat, o suposadament havia d'haver contestat, el conseller de Sanitat. Escolti, les interpellacions es fan al Govern, el Govern és solidari i contesta el conseller que en aquell moment està amb més predisposició o físicament es troba més a prop del preguntant.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el proponent de la Moció, el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del nostre Grup Parlamentari, vaig a pronunciar-me sobre les esmenes que

han presentat el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En primer lloc, agraïm el posicionament que han fet els grups, i manifestar-li que el nostre Grup l'únic que ha fet ha sigut fer parlar les xifres. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres l'únic que hem fet és donar veu a les xifres que darrerament hi han sobre endeutament; ho vull deixar clar: no hem fet cap altra qüestió.

Segona qüestió. Nosaltres entenem que és bona una l'agrupació de les forces polítiques i entenem que estem davant d'una situació política nova; ho hem dit: cal trencar amb el passat. El sistema de negociació parcial sobre acords concrets: «avui una mica, demà una altra, demà passat una altra», que vostès han fet des de fa temps, és un tema esgotat. Per solucionar els problemes financers calen acords més amplis i ens posem cap a una reforma de l'Estatut. I això no ho podrà fer cap partit sol, cal agrupar forces. No sé si tothom estem en aquesta línia política —no sé si tothom estem en aquesta línia política. La Comissió de l'Estudi del Concert està acabant —està acabant—, i haurem de prendre decisions ja. No és un moment intermedi, és un moment final respecte a la Comissió del Concert.

Des d'aquest punt de vista el nostre Grup entén interessants les proposicions que fa el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que les acceptem, ja que complementen el que nosaltres plantejem, i, en línia també amb aquest acord, hem realitzat una transaccional —que té la Mesa— amb el Grup Socialista, intentant agrupar forces amb la idea d'una nova negociació pluripartidista amb les característiques de suficiència, autonomia, corresponsabilitat i solidaritat i amb la resolució de les mancances històriques del finançament de Catalunya.

I lamentem també des d'aquí que en aquest consens no s'hi sumin altres forces polítiques, si realment tenen vostès voluntat de solucionar el problema. Esperem, però, que hi haurà més ocasions, i esperem que les paraules que avui el Grup de la majoria ens ha dirigit donin fruits concrets. A nosaltres, si és amb un acord pluripartidista amb aquestes característiques per solucionar els problemes de Catalunya, vostès ens hi trobaran al costat; si no és així, nosaltres no ho veurem.

I vull insistir en dos aspectes, per acabar. Aquest diputat que els parla va presentar aquestes preguntes el divendres, dos dies abans de realitzar-se, tal com les vaig donar al president de la Comissió; per tant, d'indefensió del conseller, res; per nosaltres, interès polític de la majoria, de, en un moment que vostès estaven negociant, no donar les xifres que després els reclamarem, i vostès hauran de contestar. És aquesta, la interpretació. Va haver-se de votar a la Mesa del Parlament i per una decisió de Mesa —lògicament, l'òrgan que li pertocava— no va passar així.

Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres entenem que aquestes xifres podien haver estat contestades pel conseller Mas. Tenia les xifres, tenia les dades i té capacitat sobrada i reconeguda, com avui ha demostrat en aquesta tribuna.

I per últim, desitjar, per al futur de Catalunya, que el Grup de la majoria miri el futur, no el passat, i enten-

gui que la decisió a Madrid pot ser avui, pot ser demà, però potser no la tindran, i en aquesta negociació partidista cal un canvi, perquè les xifres que tenim ho refereixen. No estem parlant de 100.000 milions, no estem parlant de 200.000 milions, estem parlant de dèficits que arriben a 300.000 milions en la sanitat i que arriben a molts més en d'altres qüestions.

Senyores diputades, senyors diputats, el problema no és l'endeutament que tenim, el problema és el ritme d'endeutament d'aquests tres darrers anys i mig.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Senyor diputat, em vol aclarir les esmenes...? Senyor Novella, les esmenes d'Esquerra...

El Sr. Novella i Izquierdo

He manifestat que les esmenes d'Esquerra les acceptàvem i en les del Grup Socialista...

El president

...hi ha una transaccional. D'acord.

Moltes gràcies.

El diputat senyor Martí Carnicer se m'ha de pronunciar sobre si accepta la transaccional sobre l'esmena socialista.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, l'acceptem.

El president

L'accepten, d'acord. Aleshores, per part del secretari primer de la Mesa es procedirà a donar la lectura a l'esmena transaccional.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. El text que el senyor Novella desitja que sigui posat a votació pel que fa a l'apartat a, amb el benentès que el senyor Martí Carnicer ha manifestat que no s'hi oposava, diria així: «Iniciar un procés de negociació, amb participació de totes les forces polítiques amb representació al Parlament de Catalunya, que comporti un nou sistema de finançament per a Catalunya amb suficiència, autonomia financera, corresponsabilitat i solidaritat, així com la resolució de les mancances històriques del finançament.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per tant, si no hi ha objecció per part dels senyors portaveus, passariem a votar conjuntament tots els punts de la Moció, havent-hi incorporat l'esmena d'Esquerra Republicana i l'esmena transaccional acceptada pel Grup proposant de la Moció i acceptada també pel

4356

Grup esmentant. Amb una sola votació, per tant, aprovaríem aquesta Moció.

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Declaració institucional sobre el Dia Mundial de la Sida

Sí, senyores i senyors diputats, iniciarem seguidament el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 1998, però abans, d'acord amb la Mesa d'aquest Parlament, vull donar lectura a una declaració institucional sobre el Dia Mundial de la Sida. Diu així:

«El dia primer de desembre es commemorà el Dia Mundial de la Sida, dia marcat tant per la inquietud com per l'esperança arreu del món; inquietud, per l'abast mundial d'aquesta epidèmia, i esperança, tant pels avenços medicofarmacològics per trobar una vacuna, com per l'actitud de les persones i de les institucions mitjançant plans d'informació i prevenció de la malaltia.

»Més de 20 milions de persones arreu del món viuen sota la síndrome de la immunodeficiència adquirida, epidèmia que podria afectar, l'any 2000, prop de 40 milions de persones. A Catalunya, la incidència de la sida, sobretot entre els adults joves, entre vint i trenta-cinc anys, és d'efectes devastadors per les morts que ja ha provocat i per les distorsions socials i personals que comporta. D'acord amb les dades del sistema de vigilància epidemiològica, les persones afectades a Catalunya passen de trenta-cinc mil.

»La sida és un problema de salut greu i que pot afectar a tothom, amb independència de les diferències racials, ideològiques i socials. Per tant, cal treballar de forma coordinada en la lluita contra aquesta epidèmia amb la finalitat de reduir al màxim el nombre de persones que s'infecten, garantir els drets dels afectats a ser tractats sense cap discriminació i evitar que aflorin episodis de rebuig social. Tots ens hem d'esforçar a lluitar units per aconseguir que l'esperança mundial de vèncer la sida es faci realitat al més aviat possible.»

Moltes gràcies.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 1998

Procedirem seguidament a debatre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 1998. Començarà el debat amb la discussió de les esmenes a l'articulat reservades per defensar davant del Ple. El debat es farà d'acord amb l'agrupació d'esmenes acordada per la Mesa. El primer bloc és el de política pressupostària, crèdits inicials i modificacions de crèdits. Tindrà, en primer lloc, la paraula el Grup Socialista. Per un temps màxim de quinze minuts, el diputat senyor Martí Carnicer.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ha recordat la Presidència, iniciem el tràmit, el tercer tràmit del debat pressupostari, el que correspon a les esmenes a l'articulat, amb la nova metodologia d'agrupació d'esmenes que va acordar la Mesa. I, en aquest primer grup d'esmenes –que, pel que fa referència al Grup Socialista, corresponen les que van del número 1 fins al número 23–, anem a parlar de la política pressupostària.

Podria en aquests moments, senyores i senyors diputats, reproduir una bona part del discurs que jo mateix vaig fer quan l'esmena de retorn, l'esmena a la totalitat, quan parlàvem dels problemes, dels defectes del pressupost, més enllà de les línies econòmiques que el mateix pressupost representava, sinó des del punt de vista del seu contingut. Però els ho estalviaré, els ho estalviaré; en tot cas, sí que em permetran que reproduïxi l'opinió d'uns altres experts sobre el tema del pressupost de la Generalitat, uns experts que diuen que, per tal de fer efectiva la contenció de la despesa, a més a més dels acords de reducció de crèdits inicials, s'han d'acompanyar d'altres mesures que limitin l'augment o la incorporació de crèdits a l'exercici següent; uns experts que diuen que, encara que la Llei de pressupostos autoritza a aplicar els crèdits de l'exercici vigent –despeses generades en l'exercici anterior–, s'ha de procurar reduir la seva aplicació per tal que el pressupost reculli la totalitat de les despeses compromeses; uns experts que segueixen dient que es continuen produint modificacions de crèdit de despeses en conceptes totalment previsibles inicialment, en especial, en algunes partides que tenen la naturalesa d'ampliables, i, més endavant, tornen a dir que s'han generat crèdits per ingressos que s'han rebut durant l'exercici anterior i l'exercici posterior i que, per tant, les dades que ofereix la comptabilitat no són dades fiables; uns experts que redueixen el resultat que ofereix el pressupost de la Generalitat, l'any 95, en més de 17.000 milions de pessetes. Això no ho diem nosaltres, senyors diputats, ho diu la Sindicatura de Comptes, *Informe del Compte General de l'any 1995*, recentment entrat en aquesta cambra. Per tant, una mica, quan parlem de la política pressupostària, segurament, del que hem de parlar és de quina és la fiabilitat que ens ofereixen les dades que el Govern ens proposa –una fiabilitat que és totalment nul·la des del nostre punt de vista.

Deixem les dades del 95 i anem a mirar, si volen, les del 96: saben els senyors diputats quina és la diferència que hi ha entre els crèdits inicials i els crèdits finals, l'any 1996? Més de 300.000 milions de pessetes. És a dir, el Govern va estar distribuint, movent, retocant, ampliant, reduint les partides del pressupost per import de 300.000 milions de pessetes. Aquí vam discutir un pressupost d'1 bilió 600.000 milions i vam acabar amb un pressupost de més d'1 bilió 900.000 milions: una diferència de prop del 20%. I aquests diputats n'han sabut res? Escolti, més enllà del que diuen els informes

d'execució trimestral que envia el Govern, que els envia en el trimestre següent de la seva execució; és a dir, per dir-ho d'alguna manera, en aquest moment, les últimes dades que tenim d'informació són del mes de juny –dades que, simplement, consten de les anàlisis numèriques però que no hi ha cap tipus d'informació complementària que permeti deduir per què s'han produït aquestes modificacions o quins canvis aquestes modificacions suposen en el conjunt del pressupost de la Generalitat.

Quin sentit té, senyores i senyors diputats, que aquí ens esgargamellem tots discutint algunes partides pressupostàries? Per exemple, en el pressupost del 96, es van preveure, en el capítol 7, transferències de capital: 74.000 milions de pessetes. Saben quin era el pressupost definitiu, el crèdit definitiu en tancar l'any? 180.000 milions. S'havia, pràcticament, multiplicat per tres –gairebé per tres– el pressupost final en relació amb el pressupost inicial. I, d'això, n'havíem dit res en aquest Parlament, del que s'havia de fer amb aquests diners? No. Havíem dit res dels 30 o 40.000 milions de pessetes que van posar de més en la inversió? No. I així podríem, senyores i senyors diputats, anar seguint parlant dels 100.000 milions de pessetes que hi ha en les transferències corrents, o dels 10.000 més que hi ha d'interessos, o dels 10.000 més que hi ha en el capítol 2.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor Codina –perquè suposo que em contestarà vostè–, què estem discutint? Estem discutint un pressupost del qual, després, el Govern farà el que li semblarà. És aquesta la visió que vostès tenen del que ha de ser un pressupost? No és que nosaltres demanem un pressupost totalment tancat, en què no hi hagi cap possibilitat... No, hi ha d'haver la flexibilitat necessària, però, primer, ens hem de creure les xifres. Inicialment, nosaltres no ens creiem les xifres que ens planteja el Govern; les xifres que ens dona el Govern no són xifres reals, no són xifres que representin –diríem– el que nosaltres considerem que necessita el país en aquest moment, però no ja solament des del punt de vista polític, sinó des del punt de vista de les mateixes necessitats que després es veuran reclamades i que serà necessari tirar endavant. Per tant, les nostres esmenes en aquest grup –no totes, però sí la majoria d'elles, la majoria d'elles– van encaminades a intentar pal·liar aquests efectes i intentar canviar, si vostès volen, l'arbitrarietat del Govern en el moment de designar, d'ampliar determinades partides sense que aquesta cambra ho pugui fer. I això ho fem d'una manera molt simple i molt senzilla. Escolti: no toquem la Llei de finances; ja està bé com està. Vostès tenen, sistemàticament, en tots els pressupostos uns articles que modifiquen la Llei de finances, i la modifiquen en un sentit molt clar: *manga ancha*; sí, farem el que voldrem. Escolti, no, sense cap tipus de control, sense cap tipus de límit. No. Crec que són, concretament, les modificacions de l'article 42 de la Llei de finances. Per tant, nosaltres el que proposem és suprimir, suprimir aquestes modificacions; deixem la Llei de finances tal com estava; això ens permetrà un major control, això ens permetrà un major efecte.

I després els diem: escolti'm, si, a més a més, vostès no ens volen fer cas, com a mínim, com a mínim, conservin els grans equilibris del pressupost; com a mínim, el que treguin de despeses corrents, posin-ho a ingressos corrents, i el que posin de capital, treguin-ho de capital; no em desequilibrin el pressupost perquè vostès presenten un pressupost aquí amb uns equilibris determinats, i, les modificacions que facin, que no desequilibrin aquest pressupost. Perquè, miri, tornant a l'exemple –que, a més a més, és l'últim que tenim, el del 96, que és l'últim exercici tancat–: les modificacions que vostès van efectuar durant l'any 1996 són modificacions que en el total –aquestes que són increments i baixes a la vegada–, en el total, evidentment, s'equilibren, però van suposar 4.000 milions més en despeses corrents i 17.000 milions menys en inversions –com sempre. Quan se li acaben els diners, no hi ha cap més solució que tirar de la caixa de les inversions: reduïm les inversions perquè és el que és més reduïble. Incapacitos... Una nova mostra de la seva incapacitat de controlar les despeses de funcionament, de controlar les despeses burocràtiques com, any rere any, els ho venim dient.

I miri, senyor Codina, si tot això encara ens ho haguéssim cregut, si de tot això encara haguéssim vist, bé, allò, una força de bona voluntat..., vostès mateixos ens han obert els ulls; vostès mateixos amb les esmenes que han presentat al pressupost. Com es pot qualificar una esmena del Grup de la majoria que va a reduir en 9.000 milions els ingressos i en 9.000 milions les despeses, sense donar cap explicació? Jo tenia el senyor Rull..., estava assegut al costat del senyor Rull, quan estava defensant l'esmena de la reducció de 9.000 milions de pessetes dels diners que vostès diuen..., o sigui que vostès es pensaven que aconseguirien amb la seva negociació amb el Partit Popular i que anaven destinades a actuacions de sanejament i la reducció, i el senyor Rull feia una cara que no sabia com defensar-ho perquè és indefensible, perquè són vostès mateixos que ens donen la mostra de la incapacitat per fer un pressupost i per presentar en aquesta cambra un pressupost que sigui relativament creïble. 9.000 milions de pessetes que constaten el fracàs polític de la seva coalició en la negociació amb Madrid. Segurament, aquesta és la constatació política més important. Vostès pensaven que en la negociació dels pressupostos de l'Estat traurien 9.000 milions addicionals, que no van aconseguir, que no van treure. I, com que no ho van aconseguir, van haver de venir aquí i rectificar vostès mateixos, vostès mateixos, les seves previsions d'ingressos. I, aquestes rectificacions, on van anar a parar? Doncs, miri, van anar a parar a dues grans partides: a la depuradora del Delta, que ja no podran fer, perquè amb 1.000 milions de pessetes que hi han deixat no n'hi ha per a res, no la podran fer –per tant, un compromís polític important que no compliran–, i 7.000 milions de pessetes en altres infraestructures de sanejament sense dir-nos quines. És clar, com que, miri, una de les previsions és que en la riera de la Bisbal, que passa molt a prop del meu poble, passa molt a prop del Vendrell, doncs, era previst, aquest any, començar a fer la depuradora, ara jo em quedo amb l'angoixa de dir als meus ciutadans si la depuradora de la riera de la Bisbal es farà o no es farà,

perquè, aquests 7.000 milions, per on els «escabetxinarem», d'on els traurem? No és creïble, ens han presentat vostès un pressupost que no té credibilitat, que, després, amb l'execució del dia a dia, vostès el deformen i el transformen i el porten cap allà on els convé i, per tant, no és, des del punt de vista de la credibilitat del mateix document pressupostari, un bon exercici el que han fet vostès.

Però, bé, un s'ha de conformar a tot perquè les majories són les que són i les minories són les que són, i vostès, finalment, l'aprovaran i tal. Llavors, diuen: «Doncs, com a mínim, que m'informin, no?»; com a mínim que ens expliquin què passa amb l'evolució econòmica del conjunt de dades que conformen aquest pressupost i les seves liquidacions; que ens expliquin les liquidacions de les empreses; que el Govern ens enviï el Compte General...» És a dir, acabem de rebre les informacions del Compte General del 95; dos anys aquesta cambra ha trigat a saber què va passar l'any 95. És just, quan tots sabem que, per llei, al cap de mig any vostès ja tenien aquestes dades?

Els fem un reguitzell –crec que és l'esmena número 20–, un reguitzell de peticions d'informació que són redundants, en el sentit que són les mateixes que venim fent sempre, que no ens pensem coses noves; però és que, és clar, aquesta cambra està molt necessitada d'informació. Faci vostè un balanç de les esmenes, no ja del Grup Socialista, sinó del conjunt de grups de la cambra i veurà la necessitat, les ganes d'estar informats i, com a mínim, vostès tindran la majoria; com a mínim, no faran les coses ben fetes tal com nosaltres creiem que s'han de fer, però, almenys, expliqui'ns-ho, expliqui'ns el que fan perquè la nostra responsabilitat és controlar-los; és un dels aspectes –no l'únic–, un dels aspectes pels quals els ciutadans ens han votat i estem en aquesta cambra. Però per controlar-los necessitem la informació; si no, és que hem d'explicar als ciutadans que vostès no ens diuen el que fan i ens hem de trobar, doncs, de tant en tant, amb sorpreses i ens hem de trobar de tant en tant amb elements d'informació –diríem– addicionals que ens permeten deduir determinades qüestions.

I els fem un conjunt de propostes, doncs, que van des de propostes clarament polítiques –com que nosaltres entenem que hi hauria d'haver un criteri de distribució proporcional quan es parli dels consells d'administració de les empreses públiques; aquesta és una proposta que venim fent també els darrers anys–, o propostes simplement tècniques. Escolti, un element que vam repetir moltes vegades, que ja comença a ser una cosa relativament habitual en aquesta cambra: facin un pla de reducció de les despeses corrents, controlin les despeses corrents, facin un pla, i discutim-lo, de com es poden controlar les despeses de funcionament.

I acabo, senyor president, amb un altre subgrup, diríem, dintre d'aquest entorn, que és el de les subvencions; el de les subvencions, on, bé, no m'estendré molt, per manca de temps, però, en qualsevol cas, sí per dir-los dues coses. Primer, que és necessari incrementar la transparència; la major part de les nostres esmenes van en el sentit d'incrementar la transparència: s'han de fer més transparents, les subvencions han de ser menys

digitals, més obertes, que hi pugui acudir tot aquell que hi hagi d'acudir i que la gent ho sàpiga, que es convoquen les subvencions –que el problema de les subvencions, a vegades, és que la gent no ho sap. I també –per acabar– un mal ús en el tema de les subvencions. Miri, com que van justos de diners, ja comencem a veure massa vegades que, quan no tenen diners per donar una subvenció, se li diu a l'entitat «Escolta, vés a l'Institut Català de Finances, o a l'Institut Català del Crèdit Agrari, et donaran un crèdit, el Departament te l'avaluarà, i després, mira, si no el pots pagar, ja el pagarà el Departament.» Aquesta no és una via correcta per donar subvencions, i vostès l'estan emprant; i si en vol proves, senyor Codina, li'n passaré la llista. Però, en tot cas, demanem que rectifiquin en aquesta política.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per presentar el primer bloc d'esmenes d'Esquerra Republicana a l'articulat dels pressupostos de la Generalitat, agrupant-ho en quatre apartats: l'un destinat al control, un altre destinat al rigor, un altre a la informació i un capítol de diversos.

Primera qüestió: el tema de control. Una sèrie d'esmenes presentades per Esquerra Republicana van destinades a millorar els comptes que el Govern ha de donar en aquest Parlament, a la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Parlament, ja sigui en l'apartat de modificació dels crèdits del Servei Català de la Salut i les entitats gestores de la Seguretat Social; ja sigui en l'apartat de transferències de crèdit entre organismes autònoms superiors al 10% del crèdit inicial –on nosaltres demanem un informe previ favorable de la Comissió d'Economia i Finances del Parlament–; també totes aquelles transferències de crèdit al Servei Català de la Salut i Seguretat Social demanem que siguin autoritzades pel Consell Executiu, no simplement per la Conselleria d'Economia; es proposen limitacions a la discrecionalitat de la concessió de subvencions, precisament per evitar, com deia fa poc el senyor Martí Carnicer, els perills d'opacitat en cas que no sigui possible promoure la concurrència pública per obtenir aquestes subvencions –aquí hi ha un gran forat on es pot donar el típic clientelisme que, per desgràcia, abunda en alguns departaments–, i un altre element de control que proposem és demanar informes anuals a la Sindicatura de Comptes sobre organismes autònoms, comercials, industrials i financers, que superin els 25.000 milions de pessetes de pressupost. Entenem que no hi ha un control suficient sobre, precisament, aquests organismes autònoms, que cada cop més obtenen més partida pressupostària en el global dels pressupostos de la Generalitat, i, per tant, en tant que entitats, d'alguna forma, públiques, necessitarien que aquesta cambra hi pogués també tenir una transparència de tota la gestió que s'està portant en aquestes entitats. Això seria,

doncs, el primer bloc destinat al control, millor control pressupostari de la Generalitat.

En un segon bloc també hem presentat una sèrie d'esmenes intentant millorar el rigor en el compliment del pressupost. No repetiré aquí el discurs que vam fer en el debat a l'esmena a la totalitat, pel qual, any rere any, les liquidacions dels pressupostos de la Generalitat mostren una desviació total, que sol anar en la línia de superar les despeses previstes, les despeses corrents previstes, i, en canvi, queda molt per sota en allò que és inversió, inversió pública i transferències de capital, és a dir, tot allò que afectaria el ciutadà; és a dir, sempre queda per sobre allò que significa burocràcia, administració, i queda per sota allò que ajuda els ciutadans a funcionar. Això, com que ja és una constant, és una tradició, ha estat denunciat sistemàticament en aquesta cambra, però de moment no hi ha manera, sembla, d'arreglar-ho.

És per això que una sèrie d'esmenes presentades en aquest articulat van destinades, per exemple, a evitar desviacions d'aquest tipus. Per exemple, es proposa que els increments en el conjunt de despeses corrents es compensin amb minoracions de despeses corrents; el mateix en les transferències de crèdit; el mateix en les despeses de capital, que siguin minoracions les despeses de capital. Per exemple, en l'esmena 28, on es fa referència que les transferències no poden significar augment de subconceptes com «Lloguers», «Despeses diverses» i «Treballs realitzats per altres empreses» —una contenció de capítols en els quals es pot estirar més el braç que la màniga, habitualment. L'esmena 34, on es proposa que els crèdits corresponents a interessos o amortitzacions d'entitats autònomes no haurien de ser ampliables, precisament perquè és allà on hi ha menys control parlamentari. A l'esmena 35, on es diu que no a les aportacions de capital a compensació de pèrdues anteriors. L'esmena 41, on fem referència al tema de la recurrència de les despeses. I l'esmena 50, on es demana un informe previ per al lloguer de nous locals; un tema en què hem anat insistint, des d'Esquerra Republicana, en el sentit que seria bo que comencéssim a practicar una política de contenció, tenint en compte que s'estan pagant uns lloguers per sobre de la mitjana del que són els lloguers habituals a Barcelona.

Hi hauria un tercer capítol, on Esquerra presenta una sèrie d'esmenes que van destinades a la transparència, a la informació. I, de fet, es demana que aquest Parlament, aquesta cambra, o a vegades el mateix Govern, en ple, tinguin accés a informacions a les quals fins ara no es té accés. En aquest sentit, doncs, hi ha les esmenes 30, 33, 36, 37, 40, 46, i de la 55 a la 59, que van una mica en aquesta direcció de demanar que s'informi el Parlament de les autoritzacions de modificacions de crèdit, trimestralment. Es demana que s'expliquin no només les xifres, sinó els motius de l'ampliació de crèdits, perquè si no això és un..., en fi, és una selva. Es demana que, en les subvencions a administracions locals, també s'informi aquestes administracions d'aquestes subvencions, d'una forma trimestral, i també de les obligacions reconegudes en exercicis anteriors per part de la Generalitat, i la informació en general de tot el capítol de subvencions. També es demana que es

presentin al Parlament les liquidacions de les entitats autònomes —cosa que abans ja també ha citat el diputat Martí Carnicer—; és evident que aquest tema també ens interessa que arribi, i no només les liquidacions pròpiament de la Generalitat. I, finalment, també es demana que el Parlament rebi un informe sobre les inversions del capítol d'assistència sanitària. I, finalment, hi ha una llista, també en el capítol aquest d'informació i transparència, en la qual hi ha una sèrie de qüestions complementàries: dels romanents de crèdit, del grau d'execució del programa d'inversions, de la informació sobre operacions d'emissió de deute, de forma trimestral, i, mensualment, sobre la informació del grau d'execució de capítols pressupostaris, de les modificacions aprovades per adoptar el funcionament de noves inversions i de les contractacions realitzades a l'empara de l'article novè d'aquesta Llei.

I finalment, hi ha una proposta que seria, simplement, recollir i ampliar una mica una moció ja aprovada en aquest Ple —per tant, allò lògic seria que fos incorporada per part del Partit del Govern com a esmena a acceptar—, que seria l'ampliació de la informació dels pressupostos i el suport informàtic d'aquesta. Parcialment, aquesta esmena d'Esquerra Republicana ha estat, d'alguna manera, aprovada en moció anterior; per tant, allò lògic seria poder-la incorporar en llei i que no quedés en una pura moció, ja que vostès ho han acceptat com a moció. En aquesta esmena es demana que el Projecte de llei de pressupostos inclogui l'estudi sobre avaluació anual de la balança fiscal, la programació quadriennal d'ingressos i despeses previstes —cosa que ja, ho repeteixo, havia estat assumida en una moció—, les dades numèriques del l'Informe econòmic i financer, de la Memòria i de l'annex de la Memòria en suport informàtic..., és a dir, desplegar conseqüentment una moció presentada per Esquerra fa un temps i aprovada també per la Comissió d'Economia i Finances, desplegar-la, perquè ara ens hem quedat aturats amb el suport informàtic, estrictament, de les xifres, de les inversions reals i de les xifres dels departaments, però no entrem en els altres aspectes: les dades numèriques, els quadres numèrics de l'Informe econòmic no són facilitats en suport informàtic, i, per tant, és important també que la Memòria i l'annex, on hi ha una sèrie de dades on es poden comparar sistemàticament les despeses i els ingressos de les diverses conselleries, puguin compararse informàticament, ja que, en fi, em sembla que és un element al servei dels diputats que caldria, doncs, facilitar. I finalment, també, la relació de llocs de treball de la Generalitat sobre suport informàtic, precisament per fer una anàlisi més fàcil de l'estructura de la piràmide laboral que en algun altre moment hem criticat adequadament en aquest Ple.

Finalment, hi ha altres qüestions, un bloc de diverses qüestions, d'esmenes en què..., per exemple, presentem una esmena de cara a estalviar a les administracions públiques les acreditacions d'obligacions tributàries a l'hora de rebre subvencions. Una altra en què es faci esment que dintre les empreses subvencionades hi hagi sempre, en els treballs que subministren aquestes empreses, reserva per a minusvàlids. Un altre tema és que nosaltres proposem que les subvencions es tendeixin, diguem-ne, a reconduir en forma de concerts de coope-

ració; o sigui, que no sigui una subvenció sense finalitat, sinó que sigui a canvi d'un concert de col·laboració amb l'entitat sense ànim de lucre que rep aquesta subvenció –ens agrada més el format concert que el format subvenció sense contrapartida. I finalment, doncs, totes unes esmenes on es demana que, si hi ha demora en el pagament d'aquestes subvencions, hi hagi..., en fi, hi hagi els interessos de demora, no? També una cosa que afecta les corporacions locals: que, quan aquestes financen obres partint de l'article que permet que la corporació local avanci el finançament d'obres que corresponen a la Generalitat, doncs, home, que si ho cobren amb retard, almenys hi hagi assegurada la recepció dels interessos corresponents al retard. Per tant, d'alguna manera, són esmenes destinades a combatre un dels vicis d'aquesta Administració, que és la demora, la morositat en el pagament de subvencions, tant a proveïdors, com a institucions locals, com a entitats sense ànim de lucre.

Per tant, doncs, aquests serien, una mica, els quatre grans blocs d'esmenes que formen part del primer apartat d'aquest capítol del debat de pressupostos, en l'apartat de l'articulat, en què Esquerra Republicana, el Grup d'Esquerra Republicana defensa –ho repeteixo– una línia de major control –que no hi és–, una línia de major rigor –que eviti totes aquestes desviacions sistemàtiques i repetides dels pressupostos quan es presenta la liquidació–, una major informació al Ple del Parlament, i també a la Comissió d'Economia, i finalment, una atenció a les entitats receptores de subvencions per part de la Generalitat, que tingui present, doncs, els retards i totes les qüestions que facilitarien una fluïdesa en el cobrament d'aquests subvencions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré les esmenes números 60, 61, 62, 63, del grup 1. Dono per defensades la 64, 65 i 66. I, si m'ho permet, senyor president, del grup temàtic número 7, defensaria la 498, 499, 500, 501 i 502.

Bé, amb la brevetat que em caracteritza, doncs, diré que la número 60 és una modificació en l'estat de les despeses de les entitats autònomes; la 61 és una esmena d'addició; la 63, de modificació al crèdit del Servei Català de la Salut, i la 62 és una supressió. La resta d'esmenes que defensaré són disposicions addicionals en temes de gran sensibilitat, que han portat el nostre Grup Parlamentari a incloure-les en aquests pressupostos.

Contemplem iniciar l'estudi pertinent per a la construcció d'un casal d'avis a Matadepera, i endegar la construcció d'una residència geriàtrica al municipi de Sant Feliu de Llobregat. Al poble de Sant Sadurní d'Anoia demanem la reconversió de l'hospital Ferrer i Sallés en un centre de dia per a la tercera edat. Recordem aquí

que aquesta reconversió ja va ser aprovada en el seu dia en una proposició no de llei. Tanmateix demanem la construcció d'una nova àrea bàsica de salut per al barri de Cerdanyola Nord, al municipi de Mataró; àrea bàsica necessària per a aquest municipi. La darrera, és potenciar els serveis mèdics al municipi de Palafolls, tema parlat i ja conegut pel mateix conseller de Sanitat.

Acabo demanant, senyores diputades i senyors diputats, el vot favorable de tots els grups de la cambra per a aquestes esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat a aquest bloc de política pressupostària una sèrie d'esmenes que intenten posar en evidència alguns dels problemes que hi ha quant al control pressupostari i la transparència en les finances de la Generalitat. Bàsicament doncs, les esmenes nostres van en el sentit de dotar de més transparència tots els temes de gestió del pressupost i, amb aquesta mesura, donar més informació al públic en general, a través de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat* i a la Comissió d'Economia i Pressupostos d'aquest Parlament en particular. En definitiva, doncs, senyores diputades, senyors diputats, un increment de la transparència, i en segon lloc, facilitar la tasca que ha de fer l'oposició, que és el control polític de la gestió de les finances, en la mesura en què es demana aquesta informació al Parlament i, en algun cas, fins i tot l'autorització de la Comissió d'Economia i Pressupostos de la Generalitat.

Ho fem –no em repetiré– examinant set anys de gestió pressupostària, per tant, des del 90 fins l'any 97, en què les desviacions pressupostàries han estat moltes i en què la mateixa Sindicatura de Comptes té una sèrie de recomanacions, a disposició de qualsevol diputat que les vulgui consultar, quant a modificacions pressupostàries, transferències de crèdit, que podrien limitar-se, que haurien de limitar-se a tota una sèrie de plantejaments o de millora i d'eficàcia i d'eficiència de la Generalitat que podrien realitzar-se.

Bé, anant concretament a les esmenes que nosaltres presentem, presentem unes esmenes –com he dit abans– a fi i efecte que la Comissió d'Economia i Finances del Parlament tingui notícia trimestral de tota una sèrie de qüestions: evolució del dèficit de la Generalitat i organismes autònoms, aportacions de capital a les empreses públiques i als organismes públics, retencions per part dels departaments, grau d'execució del programa d'inversions, contractacions, subvencions, hores extres, préstecs de l'Institut Català de Finances i Institut de Crèdit Agrari, operacions sobre avals i grau d'endeutament de la Generalitat, organismes autònoms

i empreses públiques; i anualment, a aquesta Comissió, se li faciliti la consolidació, important per a nosaltres, la consolidació de la liquidació de tot un seguit d'organismes, a més de la Generalitat.

Senyor Codina, ens agradaria que, si vostè pot i ho creu convenient, ens digués alguna cosa al respecte. Nosaltres voldríem tenir consolidada la liquidació de la Generalitat, dels seus organismes autònoms, de les empreses públiques, del Servei Català de la Salut, de l'ICASS i de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Qualsevol indicació de si això és possible seria rebuda amb molt d'interès per part del nostre grup.

En un segon nivell d'esmenes, nosaltres intentem veure si es pot limitar els pagament amb un terme màxim i, a més, pagar interessos quan aquests termes màxims siguin superats. La morositat de la Generalitat, de prop de 200.000 milions de pessetes, així ho indica. Es veuen afectades famílies, es veuen afectades corporacions locals, es veuen afectats proveïdors, és a dir, empreses, en definitiva. També, qualsevol indicació al respecte ens seria de molt d'interès.

Per altra banda, hi ha una sèrie d'esmenes que limiten la discrecionalitat de la Generalitat. Per exemple, no estem d'acord amb les subvencions innominades. Per exemple, quan les transferències de crèdit superin el 10% del que estava pressupostat, demanem l'informe favorable de la Comissió d'Economia i Pressupostos d'aquest Parlament. I per últim, dues qüestions més: no hi estem d'acord, i fem l'esmena número 75 amb una proposició que es fa en aquest text articulat en el sentit que, de venir nous ingressos sanitaris –i també ens agradaria algun aclariment al respecte–, de venir nous ingressos sanitaris, aquests podrien ser aplicats amb tota discrecionalitat per part del Govern. Vostès citen departaments, Servei Català de la Salut, Institut Català de la Salut; nosaltres creiem que això hauria d'estar ja discutit en aquest Parlament i ja decidit en aquest Parlament, com hem discutit i decidit d'altres partides. Bé, també suprimim algunes qüestions d'aportacions de capital o relatives a les subvencions que creiem que no són de l'interès de la gestió pressupostària.

En definitiva, doncs, les nostres esmenes intenten més transparència pública, més informació al Parlament i més possibilitat de control polític de la gestió pressupostària, amb una idea clara –amb una idea clara–: l'increment de l'eficàcia i l'eficiència de la Generalitat, seguint simplement les indicacions de la Sindicatura de Comptes en els seus repetits informes.

I aprofito, senyor president, per anunciar la retirada de les esmenes 71, 76, 77, 89 i 92, de les que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Els dos grups que no han esmenat, tenen la possibilitat d'un torn en contra. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com deia el senyor Martí Carnicer, gairebé encetem aquest any una modalitat diferent d'aquest debat pressupostari a l'articulat, i no només encetem un model diferent, sinó que, per part del nostre Grup, també encetem un nou portaveu en aquest tema, que sóc jo mateix, i que vull referir-me a la persona del senyor Raimon Escudé, que durant molts i molts anys ha fet el posicionament del nostre Grup, ho ha fet d'una forma excepcional i extraordinària, i reconec que per a mi serà difícil poder arribar a la seva alçada.

Bé, jo m'havia preparat aquest debat, de totes maneres, pensant que parlariem de les esmenes, i hem tornat una mica a debats de totalitat, parcials, per sectors, cosa que em sembla que està gens malament, però que, en tot cas, això em permetrà tornar una mica al meu estil parlamentari habitual, que és el d'intentar, en lloc de fer un discurs que, suposadament, podria estar previst en funció del que vostès dirien, intentaré donar resposta a allò que vostès diuen. I d'alguna manera, també em sembla que ho agrairan i, fins i tot, segurament, es podrà entendre millor. De tota manera, i abans que la mateixa intervenció portés algun tipus de confusió, voldria, senyor president, si em permet, poder anunciar ja quines són les esmenes d'aquest grup, d'aquest primer grup temàtic, que el Grup de Convergència i Unió o votarà favorablement o hi proposa transaccions.

Vull referir-me, senyor president, primer i per aquest ordre, a les esmenes 60, 61, 62, 63, 64, 65 i 66, del Grup Popular, que confio que una vegada que hagin escoltat la resposta que, per part d'aquest diputat, se li donarà en el conjunt de les esmenes que han presentat, puguin reconsiderar la seva conveniència o no de retirar-les. Si aquest no fos el cas, ja anuncio, senyor president, que nosaltres votarem favorablement. Així mateix, votarem també a favor l'esmena d'Esquerra Republicana, número 45; la número 67, d'Iniciativa per Catalunya, senyor Novella –moment que aprofito, també per agrair-li la retirada de les esmenes que ha fet el seu Grup en aquest mateix grup temàtic–, i anunciar dues esmenes transaccionals amb el Grup Socialista, que són les números 13 i 21, que, en aquest moment, senyor president, lliuro a la Mesa perquè en el moment oportú puguin ser llegides.

Bé, i entrant concretament ja en el debat, jo crec que hi han hagut qüestions absolutament coincidents per part de tots els intervinents, com ha estat la qüestió de la informació, com ha estat la qüestió de les subvencions, com ha estat el control, el rigor –parlava el senyor Martí Carnicer: «Bé, si més no, donem-los informació»–; també, per part d'Iniciativa per Catalunya, reincideix en la qüestió de la transferència, i em demana qüestions puntuals que és la consolidació de deutes de les empreses i el retard, així com es referia Esquerra Republicana al que hauria de ser compromís per part del Govern del que siguin retards de cobrament, tant a les empreses com a les associacions i a les subvencions. Aquesta preocupació que em mostrava ell i altres grups en la línia que, si hi ha retard, es puguin cobrar els interessos.

En relació amb tota la qüestió de la informació, que, a més, penso que, tot i que surt en aquest moment i en

aquest primer bloc, també sortirà al llarg del debat, crec, senyores i senyors diputats, que les garanties que tenim en tant que parlamentaris, tant pel que fa a la tramesa trimestral de l'Informe del Departament d'Economia i Finances explicant quin és l'estat del pressupost, com els informes de la Sindicatura de Comptes, com tot el que fa referència a interpellacions que sovint es donen en aquesta cambra, o preguntes al Govern, i concretament al conseller d'Economia i Finances, hauria de tranquil·litzar absolutament, perquè, després del seu discurs, es pot crear una certa ombra de dubte de si són capaços els diputats i les diputades d'aquesta cambra de tenir la informació suficient de tot allò que fa referència al pressupost de la Generalitat. I això ens sembla que, en rigor, no ens hauríem de permetre que hi haguessin aquests dubtes, perquè, en haver-hi els dubtes, el que estem dient és que les diputades i els diputats no som capaços d'utilitzar els mecanismes que el mateix Reglament de la cambra ens dóna. És a dir, si nosaltres som capaços d'utilitzar el nostre propi Reglament, som capaços de tenir la informació que vostès avui reclamen i que al llarg, no només d'aquest debat, sinó jo diria que és una constant, que intenten que vagi apareixent com una constant per tal de trametre una sensació de poca claredat per part del Govern pel que fa referència a la informació. Jo crec que això es pot entendre des d'un punt de vista d'oposició, però en el fons de cadascú de nosaltres sabem que tenim tots els mecanismes per poder tenir la informació que vulguem, absolutament tota.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Pel que fa referència a una altra qüestió que s'ha plantejat, és a la demora i a la possibilitat de cobrar o no cobrar interessos. Saben les senyores i senyors diputats que, per la Llei de contractes de les administracions públiques, per una banda, i per la Llei de finances de la Generalitat, està garantit que, a partir dels tres mesos, qualsevol proveïdor, qualsevol –en definitiva– factura que estigui en el calaix i que estigui per pagar, pot començar a generar interessos sempre que aquesta ho demani. És a dir, qualsevol persona física o jurídica que es senti perjudicada pel fet del retard en un pagament de la Generalitat saben que tenen dues lleis, una d'àmbit estatal i l'altra d'àmbit català, que poden recórrer perquè a partir del tercer mes es cobrin els interessos; i d'aquesta mateixa manera, també tot el que són concertacions, ja sigui amb hospitals o residències o qualsevol empresa que tingui un nivell de concertació amb el Govern de la Generalitat. Per tant, aquesta petició em sembla que, tot i que es lògic i potser fins i tot és comprensible que per part dels grups de l'oposició es vagi manifestant, també els puc dir que la tranquil·litat que se'ls ha de transmetre des del Govern els ho hauria de garantir absolutament.

Recordava el senyor Hugué, d'Esquerra Republicana, que una moció aprovada per aquesta mateixa cambra –i que per això, pel fet d'estar aprovada, no tindríem inconvenient que s'incorporés en una llei– garanteix els mecanismes pels quals el Govern informi el Parlament, fins al punt, doncs, de poder portar, no només amb documentació escrita, sinó amb disquet..., és a dir, hi ha tota una moció, que ara no m'entretindré a tomar-la a

llegir, que, precisament, la garantia d'aquesta Moció..., deia el senyor Hugué: «Home, és que m'és més garantia que estigui en la Llei, que no pas que estigui en un acord de moció.» Vostè sap que el seguiment dels acords de les mocions és una qüestió que està contemplada en el Reglament i que, sovint, totes les diputades i els diputats podem emprar, i, en canvi, també convindrà amb mi, senyor Hugué, que si en la mateixa Llei de pressupostos anéssim afegint-hi tots aquells acords que, a través de mocions o a través d'altres tipus de resolucions del Parlament de Catalunya..., les haguéssim d'anar incorporant en la Llei de pressupostos, segurament faríem una llei que seria poc comprensible, quan la garantia, amb l'aprovació de la Moció, doncs, està suficientment..., vaja –i permeti'm que ho repeteixi–, doncs, garantida en qualsevol dels casos.

Finalment –per anar acabant, senyor president–, em demanava el senyor Novella si li podia donar en aquest moment la consolidació dels deutes de les empreses i els retards en el pagament. Senyor Novella, jo en aquest moment sóc absolutament incapaç de poder-li oferir aquesta dada. El que sí que li puc dir, senyor Novella... –i sap que en altres oportunitats hem discutit temes similars, i quan hem dit que faria el que podria per intentar-li, doncs, poder donar aquesta informació...–, no sé si és possible que això sigui viable des del punt de vista tècnic, però el que sí que li garanteixo és que, en el supòsit que ho sigui, el nostre Grup agafarà el compromís, a través del mecanisme que sigui, perquè vostè i tots els diputats puguem tenir tota la informació.

Senyor president, senyores i senyors diputats, recordant-los les esmenes que he anunciat que votariem favorablement, amb les reserves del Grup Popular, i les dues transaccionals, acabo la meua intervenció en aquest primer grup de pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat procedirem... *(Remor de veus.)* Demana la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat?

La Sra. Montserrat i Culleré

Sí, senyor president. Una vegada escoltat el senyor ponent de Convergència, el senyor Codina, és per anunciar la retirada de les esmenes 64, 65 i 66, del Grup Popular.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyora diputada. El senyor Codina em demana la paraula; la té.

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, només és per matisar, per si no ho he entès bé... Retiren la 64, la 65 i 66, i mantenen la 60, 61, 62 i 63? *(Pausa.)* Mantenen aquestes.

Per tant, demanem votació separada d'aquest grup d'esmenes; de la 45, d'Esquerra Republicana, i de la 67, d'Iniciativa per Catalunya.

I a la vegada, si el Grup Socialista accepta les transaccions que els hem ofert amb la 13 i la 21, lògicament desapareixerien les esmenes que feien referència a aquestes transaccions.

Gràcies, senyor president.

(Veus de fons. Pausa.)

El president

En primer lloc, haig de preguntar al Grup Socialista si les transaccionals substitutives de la 13 i 21 són acceptades o no són acceptades.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president, són acceptades.

El president

Per tant, senyor secretari primer, vol donar lectura a aquestes dues esmenes transaccionals?

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. L'esmena transaccional entre l'esmena número 13 i el text del Dictamen, que és l'article 12, apartat 3, punt b, tindria el següent text: «o, en el seu cas, el cost sobre el qual ha estat calculat el percentatge a subvencionar».

I l'esmena transaccional entre l'esmena 21, del Grup Socialista, i el text del Dictamen, que correspondria ser la disposició addicional vint-i-setena, diria: «D'acord amb l'article 44 del Decret legislatiu 9/94, de 13 de juliol, del text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya, generarà crèdits en els capítols d'operacions de capital del pressupost del Departament de Política Territorial i Obres Públiques els ingressos derivats dels expedients d'alineació i cessió d'ús a títol oneros de béns adquirits mitjançant expropiació forçosa. Aquests ingressos quedaran afectats a l'adquisició de terrenys necessaris per a l'execució d'infraestructures de l'esmentat Departament.» Això és el que diu el text. *(Veus de fons.)*

«Alienació»? És que, és clar, aquí diu «alineació». I suposo que ha de ser en plural, perquè els que «generaran» són els recursos. *(Veus de fons.)*

El president

El senyor Novella m'ha demanat la paraula. La té.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Simplement per anunciar que, en la lectura que he fet de les esmenes que retiràvem, em sembla que m'he descuidat la número 78.

El president

D'acord. *(Pausa llarga.)*

M'adreço molt concretament a tots els portaveus, però, sobretot al portaveu de Convergència. La proposta de votació..., pregunto si mereixeria la seva conformitat

votar conjuntament les esmenes 60, 61, 62 i 63, del Grup Popular; 45, d'Esquerra; 67, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i les transaccionals 13 i 21, del Grup Socialista, totes conjuntament. I, després, totes les esmenes... No. El senyor Martí Carnicer em demana...

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, separar les quatre esmenes del Partit Popular de les de la resta en aquesta votació.

El president

Molt bé. El senyor Huguet..., el mateix, diu el mateix. D'acord.

Per tant, votariem en primer lloc les esmenes 60, 61, 62 i 63, del Grup Popular; després, la 45, d'Esquerra Republicana, i la 67, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i les transaccionals 13 i 21, socialistes; i després la resta d'esmenes. És d'acord de votació? *(Pausa.)*

Doncs, iniciem la votació de les esmenes 60, 61 i 62, del Grup Popular.

S'inicia la votació. *(Veus de: «i 63, també».)* 60, 61, 62 i 63.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 63 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Votariem seguidament les esmenes 45, d'Esquerra Republicana; 67, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i les transaccionals 13 i 21, del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 86 vots a favor, cap en contra i 13 abstencions.

I a continuació votariem la resta d'esmenes a aquest grup.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 36 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem seguidament al segon punt del debat de pressupostos, que és la política financera d'aval i deutes.

Té, en primer lloc, la paraula, per presentar les seves esmenes, el Grup Socialista, per un temps màxim de set minuts. *(Veus de fons.)* Perdó, el Grup Socialista amb les esmenes d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, que són conjunts, que espero que defensarà conjuntament amb les del seu Grup.

El Sr. Carnicer i Vidal

Per tant, són més de set minuts...

El president

Seran quinze, quinze.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Evidentment, conjuntament també, en aquest tom aprofitaré per fer la defensa de les esmenes o de la part que em pertoca de les esmenes conjunts amb altres grups de la cambra.

En aquest apartat, que va de les esmenes 93 fins a la 120, en el nostre cas, fem referència al tema de política financera. Bé, jo crec que un dels temes clau sobre el qual ha girat el debat pressupostari, i hi ha girat no solament aquest any, sinó també d'altres anys, és el tema de l'endeutament, l'endeutament de la Generalitat, que a tots ens preocupa a bastament i del qual tots, en diferents moments, ja hem esmentat les xifres. Un endeutament que, si es compleixen les previsions pressupostàries, estarà entre 1,8 i 1,9 bilions de pessetes en acabar l'any 98, el pressupost del qual estem aprovant ara. Un endeutament que se'n intenta, des de diferents punts de vista, de camuflar. És a dir, el Govern, quan ens parla de les dades d'endeutament, ens diu que el seu endeutament només serà..., l'increment d'endeutament només serà de 30.000 milions. A la realitat no serà de 30.000, sinó que serà de 115, 120.000 milions de pessetes, segons es confirmen diferents operacions que ja estan concretades en el pressupost.

Per tant, segueix una mica, el Govern, en aquesta política, en la política d'anar-nos endeutant, quan fan el pressupost, diuen: «per poder fer les inversions que tenim previstes en el pressupost». Després, la realitat ens mostra que aquest endeutament no és solament per fer les inversions —que algunes en fan, amb aquest endeutament—, sinó també per pagar les despeses de funcionament. I entrem en aquell mecanisme que el senyor Novella, en la Moció que hem vist abans d'entrar al debat pressupostari, qualificava de «la pilota», la pilota aquesta que va rodolant, o que jo, en alguns altres moments, nosaltres hem qualificat com la «bola de neu», perquè no és solament la pilota que roda, sinó que cada vegada es va fent més gran, eh? Per tant, segurament s'assembla, cada cop més, a una bola de neu.

Mirin, el que és cert és que en quatre anys vostès han doblat l'endeutament; en quatre anys, en els últims quatre anys, vostès han doblat l'endeutament. A finals del 93 estaven..., no arribaven al bilió —0,8, 0,9 bilions de pessetes—, i acabaran el 98..., o, si ho volen, situem-nos al 97, a 1,7, 1,8 bilions de pessetes. En quatre anys, doblar l'endeutament, doncs, miri, «oidà!», que dèiem l'altre dia, eh? És un nivell d'endeutament prou elevat com perquè ens mostrem preocupats, no solament pel nivell, que ja ho és... Perquè recordem que el nivell d'endeutament és, en termes absoluts, el més alt, diguem, del conjunt de comunitats autònomes de l'Estat espanyol, i en termes relatius és el segon o el tercer, segons si agafem com a indicador els habitants o agafem el PIB, no? —que es poden fer amb una o altra mesura. Però el més preocupant és que, encara que si guem el segon o el tercer, els altres, els que estan per damunt nostre..., notòriament en el cas de Navarra, que és la comunitat que està més endeutada de l'Estat en termes relatius, està reduint el seu endeutament, està disminuint l'endeutament i està entrant en un nivell d'endeutament..., diguem-ne, amb una política de rigor i de gestió molt més racional. I vostès no estan en aquesta situació. Vostès estan en la banda alta i, a més a més, incrementant l'endeutament amb uns percentatges del 20 i el 30% cada any. Per tant, des d'aquest punt de vista, amb un creixement totalment desaforat i totalment fora de tot control.

I un endeutament que, a més a més, no el fan solament en termes bancaris. És clar, hi ha una part de l'endeutament que ens l'intenten camuflar. Jo li citaré, per exemple, tres figures que vostès fan servir per camuflar aquest endeutament. Per una banda, fan servir el cens emfitèutic. Aquest és un cens, és una modalitat per la qual vostès compren un edifici, i llavors, aquest edifici, en lloc de pagar-lo tot de cop, doncs, fan una mena de *leasing*, una figura semblant al *leasing*; no és idèntica, però és una figura semblant, perquè el dret de la propietat canvia. En un cas, la propietat..., en el *leasing* la propietat és del que ven, i en el cens emfitèutic és del que compra —segurament aquesta és la diferència essencial—, però, amb tot, el que és cert és que vostès deuen uns diners a l'anterior propietari en virtut d'aquest cens i que no hi figuren quan parlem d'endeutament. O, per exemple, doncs, quan van i es venen els tributs dels propers anys. Això el passat any ho van fer amb la Junta de Sanejament, i enguany, el 98, ens proposen fer-ho amb la Junta d'Aigües, eh? Algú haurà de pagar-ho, això. I quan se'n acabin aquests recursos, què farem? Quan ja no puguem comprar més amb cens emfitèutic, quan ja no tinguem més recursos financers perquè ens els expropiïn, o perquè en els cedim, diguem-ne —la paraula «expropiar» no és correcta—, perquè per cedir més recursos a tercers..., o quan ja no trobem proveïdors que ens financin les obres, com és el cas de GISA...

Vostè sap que entre GISA i Regsa, en aquest moment, devem estar al voltant dels 100.000 milions de pessetes d'obra finançada per proveïdors, i que tampoc està en endeutament? Tot plegat va fent una pilota, eh?, una bola de neu que va creixent, va creixent, i vostès no hi posen límit i vostès no hi posen control. Perquè, és clar, els vicis, els problemes estan —i vicis en el sentit de funcionament, no en cap sentit moral, en aquest cas— en els mateixos mecanismes que vostès ens proposen en la Llei, i, segurament, el més clar, el més evident, és el tema del refinançament. Vostès, en la Llei, diuen: qual-sevol crèdit podrà ser refinançat amb una altra operació de crèdit, diguem-ne, en les condicions que fixi el Govern.

És clar, això, a què ens condueix? Ens condueix al mecanisme que ja hem descrit en altres moments però que no puc resistir tornar a descriure, perquè, en qual-sevol cas, és un element prou evident perquè ens adonem i ens en fem cabal del problema que suposa.

El Govern, dintre dels límits pressupostaris, doncs, fa una operació de tresoreria; dintre d'aquest 12% del pressupost que pot avaluar l'operació de tresoreria fa una operació, doncs, de 40, 50, 60.000 milions de pessetes, el que consideri adient en un moment determinat. Com que se li acaben els diners i necessita fer una altra operació de tresoreria..., no la pot fer perquè es passaria del límit que el pressupost preveu; llavors, què fa? Reconverteix aquella operació de tresoreria a curt termini en una operació a llarg i, aleshores, torna a tenir capacitat per a l'endeutament a curt termini. Però, és clar, aquella operació a llarg no ha estat autoritzada per aquest Parlament. Fent aquella operació a llarg, vostès superen el límit que programen en aquesta cambra. Hi ha anys en què l'han superat entre 100 i 150.000 mili-

ons de pessetes més del que s'ha aprovat en aquesta cambra. És clar, això ha portat a aquells mecanismes que també ja hem descrit, i hi ha molts anys –concretament, 95 i 96, de què tenim dades–, en què l'endeutament és superior a la inversió que fan. I, llavors, què passa? Vol dir que una part d'aquest endeutament no va a parar a inversions sinó que va a parar al finançament de les despeses corrents; va a parar a fer la pilota més grossa, simplement.

I, amb això, què pretenen? També ho han descrit. Amb això, el que pretenen és anar tapant el forat, un forat que havia arribat a ser d'unes dimensions considerables –d'unes dimensions considerables–, properes al mig bilió de pessetes, és a dir, i entenc «forat» en el sentit del que tinc, més el que em deuen, menys el que dec; és allò, el compte de la vella molt senzill: el romanent de tresoreria, com es diu en termes més tecnocràtics.

És clar, aquest forat se'ls havia anat fent gros i els estava impossibilitant el funcionament, de manera que han hagut de reduir-lo. Doncs, miri, anem-nos passant en l'endeutament, anem-nos endeutant, però, és clar, això ha portat a una corba totalment disparada de l'endeutament –bancari–, perquè –ho repeteixo– totes aquestes dades, si hi afegim censos emfitèutics, si hi afegim cessió de drets, si hi afegim endeutament en proveïdors via GISA o via Regsa, és clar, llavors, ja, la figura es va fent grossa, es va fent grossa i arribem a aquest bilió 800.000 milions de pessetes.

Les nostres esmenes, senyor Codina, senyores i senyors diputats, van relacionades, totes elles, amb aquest aspecte: intentar reconduir aquests mecanismes, intentar que no es pugui –allò– passar endeutament d'un any cap a l'altre, com vostès possibiliten, o que no es puguin fer determinades operacions de refinançament, o que no es puguin cedir els drets de la Junta d'Aigües –així de clar. No ens podem vendre avui a la recaptació dels dos, tres, quatre propers anys; no ens sembla correcte; ho vam fer l'any passat amb la Junta de Sanejament i ho volen fer ara amb la Junta d'Aigües; això es pa per a avui, però és fam per a demà –i tots ho sabem. Perquè, d'alguna manera, haurem de cobrir les despeses a què van destinades –al seu moment, al camp de sanejament o, ara, al cànon d'infraestructures hidràuliques.

I un dels exemples patents d'això –deixin-m'ho dir– és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ho dic perquè vostè sé que li té, a més a més, una estimació especial; és una de les entitats que a vostè li agrada conèixer profundament.

Miri: motivat per aquesta preocupació, hem demanat els comptes de la Corporació Catalana del darrer trimestre, del tercer trimestre i s'ha de dir que ens els han enviat. Miri: l'actiu de la Corporació Catalana, el 30 de setembre, són 66.000 milions de pessetes; el passiu són 68.000; és a dir que la Corporació Catalana té un passiu de 2.000 milions superiors a l'actiu; dit en altres termes, està totalment descapitalitzada; torna a estar, la Corporació Catalana, igual com estava el 92 Se'n recorda, que, el 92, la Corporació Catalana va quedar totalment descapitalitzada –només amb 70 milions negatius en aquell moment; en aquest moment, amb més de

2.000 milions negatius. No me'ls invento; són números de la Corporació que els hi hem fet arribar. I, això, fan res per resoldre aquests problemes? Fan res per encarilar aquesta situació? Fan alguna proposta perquè la Corporació no entri en aquesta disbaixa –que, si volen, podríem comentar– del capítol de despeses, però que no comentarem perquè ja es va fer en l'esmena a la totalitat. Ara, centrem-nos en el tema financer, estrictament. La Corporació Catalana està en bancarrota, està en situació de fallida –totalment–, i fan res per arranjat aquesta situació? Nosaltres no ho hem sabut veure; en tot cas, si ho fan, ens ho expliquen i ho podrem discutir, però nosaltres, la veritat, és que no ho hem sabut veure.

I, finalment, en aquell grup, també hi entra una esmena tradicional nostra, que és la que fa referència al caràcter dels avals. Quant als avals, havia estat aquí una discussió –en diríem– important, històricament, en aquesta cambra; segurament aquesta és una discussió que ho ha perdut to, però, en qualsevol cas i tornant a fer referència al que els deia en la primera intervenció sobre l'ús que el Govern està fent dels avals per fer determinades operacions, com pugui ser donar subvencions allà on no en pot donar, perquè se li acaben els diners i tot plegat, ens preocupa, ens continua preocupant i, per tant, reclamem altra vegada una reflexió del Govern sobre el caràcter solidari dels avals. I hi ha una proposta que no pot ser més *light*. Escolti: demanar al Govern que estableixi unes normes de com, de quina manera i quan han de ser solidaris els avals o no ho han de ser. Facin una norma, ens l'envien a aquesta cambra i mirarem la forma de discutir-la: no pot ser una llei o, si es considera que ha de ser una llei, i, si no ha de ser una llei, doncs, ja buscarem la fórmula en aquesta cambra, que puguem comentar, de si els criteris que fa servir el Govern són correctes o no, però, és clar, vostès es neguen a això. Per què? Perquè, així, d'aquesta manera, l'absència de normes, senyores i senyors diputats, senyors membres de la majoria, el que propicia són les arbitrietats.

Quan no hi ha una norma, el que propicia és que llavors el Govern fa el que considera adient en cada cas, i això és entrar en el regne de les arbitrietats. No és que hàgim de tenir-ho tot normativitzat, perquè, segurament, llavors, entrariem en el problema de la burocràcia i tampoc seria bo; hem de trobar, segurament, un equilibri entre les dues situacions, però les qüestions financeres –i ho saben vostès millor que jo–, les qüestions financeres són aquelles qüestions que requereixen una certa normativa, perquè és millor tenir-ho normativitzat. I vostès no ho volen normativitzar, perquè, bé, d'aquesta manera, doncs, mira, qui dies passa anys empeny, i, mentre puguem anar fent, doncs, aquest, l'hi dono, per no sé quina raó. És a dir, no vull entrar en la discussió del tipus de raons que vostès poden fer servir: de si amistat, de si conveniència –no vull entrar-hi, en aquesta discussió, però el que no pot ser és: a aquest li dono i a un altre no li dono, i les circumstàncies objectives són les mateixes, i, amb la formulació que tenen avui, vostès, això, ho poden fer i nosaltres hem de manifestar, com hem fet en altres moments, ja, també la nostra disconformitat en aquest tema.

I un únic punt, un últim tema que els vaig dir en el debat a la totalitat: que els posaríem una esmena per si vostès, realment, es creien les seves previsions d'ingressos, per donar-los una solució fàcil dient: escolti, miri, tot allò que ingressin vostès de més ho farem servir per reduir el deute. Si vostès es creuen els ingressos que hem programat en aquests pressupost, doncs, la solució es fàcil. Si vostès han programat 10.000 milions per un concepte d'ingressos i n'obtenen 15.000, els 5.000 addicionals no ens els gastem, anem a reduir el deute. Votin aquesta esmena, senyores i senyors diputats de la majoria, i nosaltres ens creurem que vostès es creuen una mica els seus pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet. Per al torn de les esmenes, deu minuts, senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Entrem a discutir el bloc segon de política financera d'aval i deute i, en aquest bloc, per no repetir tampoc el debat de l'esmena a la totalitat, em limitaré a fer algun recordatori, un recordatori també en la línia del senyor Martí Carnicer, que ja m'ha precedit: el tema de l'endeutament, cada cop més alt, segon o tercer de l'Estat per habitant –tant es considera per habitant o per PIB–, i, una mica, la sensació que estem davant –l'endeutament n'és la prova, l'evidència, la punta de l'iceberg–, davant una autonomia de ficció; un endeutament que ha amagat dues coses: ha amagat un mal model de finançament, un model de finançament que sostreu a Catalunya 1 bilió anual –que ens aniria molt bé per fer front a una sèrie d'inversions necessàries, tant per al benestar social de la gent com per la competitivitat–; per tant, doncs, un model de finançament que, simplement, s'ha pogut decorar a base d'endeutament, d'endeutament destinat a inversió –no sempre; molts cops, despesa corrent– i que ha pogut donar l'aparença que la Generalitat tenia capacitat d'intervenir més per sobre del que, en realitat, té. Per tant, primera ficció: donar la sensació de capacitat d'intervenció a base d'endeutar-se; no a base de denunciar i de posar en evidència el mal model de finançament.

Però, en segon lloc, una autonomia de ficció, perquè també, potser, s'ha arribat a creure que aquesta Generalitat tenia uns àmbits de sobirania que, de fet, a l'hora de comptar els ingressos, no corresponien, i, per tant, ha fet un model d'Administració, un organigrama d'Administració, amb una sèrie de serveis, d'instituts, d'institucions que, en un marc de semisobirania, seria absolutament legítima de mantenir, però, en un marc de simple descentralització administrativa, com el que, de fet –passat el balanç dels disset, vint anys–, estem vivint, no té sentit i, per tant, la Generalitat està mantenint una sèrie d'organismes que aparenten sobirania quan, en la pràctica, no n'exerceixen; és a dir, una sèrie d'organismes prescindibles; prescindibles, sobretot, perquè són inoperants, perquè, de fet, la caixa que tenen cada

cop està més buida i l'única despesa d'aquests organismes és una despesa corrent: funcionaris i locals. I això és el que explica l'endeutament i que ara hagi esclatat aquesta bombolla. El que dèiem l'altre dia de l'allau que ha provocat la bola de neu de l'endeutament, i ara, a finals dels anys 90, és l'hora de la veritat, i, per això, en aquests pressupostos i a l'articulat d'aquests pressupostos, a l'apartat endeutament, no hi ha prou garanties de control, precisament, d'aquest aspecte tan clau que afecta les finances de la Generalitat.

I aquesta Direcció és la direcció a la qual hem presentat una sèrie d'esmenes de contenció, esmenes, també, que, en algun cas, redundant en la intervenció anterior –concretament, les esmenes 93, 94 i 95–, presentàvem els altres grups de l'oposició i en què es demana que en les transferències a corporacions locals es paguin els interessos de demora –també, en el cas de les subvencions; també en el cas dels proveïdors–; algunes esmenes puntuals sobre assegurar l'amortització dels crèdits contrets a la Universitat. Quant al tema de la liquidació, si volem controlar, precisament, una liquidació que cada cop es desvia, com dèiem abans, a l'alça, en el que són despeses corrents i que, per tant, ajuden a incrementar el dèficit i, per tant, el deute, és bo que l'oposició i que el Parlament tinguin una liquidació presentada en suport informàtic, més controlable i, per tant, més transparent –és una forma, també, d'ajudar la contenció, si tenim més capacitat de control. Nosaltres estem en desacord amb els avals que es donen en les esmenes 120, 121 i 122 –avals de crèdits; per principi, hi estem en desacord– a les empreses Tabasa, al Túnel del Cadí i a Autema; entenem que és una vergonya, diguem-ne, que aquestes empreses privades en aquests moments encara controlin una bona part d'infraestructures que haurien de ser lliures de peatge i que, a sobre, la Generalitat les hagi d'avaluar amb crèdits.

Una esmena, també, sobre el caràcter solidari dels avals autoritzats; una altra esmena –la 124–, reclamant més informació sobre els avals de l'Institut Català de Finances, sobre el qual hem tingut algunes polèmiques en altres ocasions en aquesta cambra. Les esmenes 125 i 126 –precisament, centrades en la contenció de l'endeutament– i les esmenes 127 i 128, en la qual Esquerra es pronuncia a favor de no autoritzar el Govern a alienar títols i a no perdre la posició majoritària en les empreses on participi.

Nosaltres estem en contra d'un model de privatització a ultrança, entenem que hi ha una sèrie d'empreses participades per la Generalitat que és bo salvar-hi, almenys, la participació, ni que sigui amb posició minoritària, i, per tant, doncs, que l'autorització d'alienar títols s'hagi de controlar i hagi de passar per aquest Parlament, precisament per evitar-ne una eliminació, d'aquestes participacions, d'una forma, diguem-ne, incontrolada.

I finalment hi ha un element, a l'esmena 129, que fa referència a la concessió de subvencions a entitats sense afany de lucre i a corporacions locals, amb la qual es que es demana és que aquesta concessió actuï d'una forma automàtica per la via del silenci administratiu quan no es digui res al contrari.

Per tant, una sèrie d'esmenes –ho repeteixo–, en algun cas, destinades al tema de les subvencions; en un altre, que no compartim la filosofia d'alguns avals a crèdits a entitats privades, i un bloc important d'esmenes destinades a controlar, ja sigui per la via del control de la liquidació –que reclamem que sigui en suport informàtic–, ja sigui per la via de la contenció de l'endeutament directament, controlar, doncs, aquesta gran pilota o bola de neu, convertida en allau, que ha esdevingut el deute de la Generalitat, un deute que, ho repeteixo –i acabo–, és simplement símptoma d'aquesta autonomia de ficció que, passat balanç, disset anys després, tenim a les mans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular i per defensar les esmenes 130 i 131, té la paraula el diputat senyor Luna –cinc minuts.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Defensaré les esmenes 130 i 131 de l'articulat, juntament amb les esmenes 652, 653, 761 i 762, de creació de noves disposicions addicionals.

Pel que fa a les esmenes 130 i 131 del text articulat, el Grup Parlamentari Popular proposa la supressió de refinançament en les operacions d'endeutament amb el termini de reemborsament igual o superior a un any, així com les operacions de les entitats o les empreses públiques amb aval de la Generalitat.

I, pel que fa referència a les noves disposicions addicionals, la que fa referència..., la 652, que parla que el Govern promogui la construcció de la carretera Flix - Riba-roja, nosaltres aquí el que estem demanant ja és un antic projecte; concretament, que aquesta carretera es pugui realitzar, donada la importància que té per al municipi de Riba-roja, en tant que significaria, la construcció d'aquesta nova carretera, que el municipi de Riba-roja pogués connectar-se amb el que és l'eix de l'Ebre, és a dir, poder fer una sortida ràpida a Tortosa, en cinquanta minuts, i pel que fa a Lleida, en quaranta minuts, sense perdre de vista la importància que té Riba-roja d'Ebre en qüestió de la potenciació del turisme quant a la pesca i quant al seu turisme fluvial, sense perdre de vista que podria tractar-se, també, i es tractaria, sens dubte, d'una comunicació important entre el que és l'accés de Catalunya a Aragó o d'Aragó a Catalunya.

Pel que fa referència a l'esmena 653, de nova disposició addicional, que fa referència també a un projecte bastant esperat pel que suposa a les terres de l'Ebre i, molt concretament, el delta de l'Ebre... El delta de l'Ebre, en aquests moments, no compta amb un pesquer esportiu, la qual cosa suposa que els amarratges s'hagin de fer a la desembocadura concreta del riu Ebre, amb tots els problemes que això comporta de temes mediambientals, però no solament d'això, sinó que moltes d'aquestes embarcacions hagin d'anar a pobles veïns a poder-se amarrar-se, amb la deficiència que això comporta al municipi de Deltebre. Per tant, real-

ment, fer aquest port pesquer esportiu suposaria, sens dubte, a part d'aquestes millores mediambientals, la repercussió econòmica quant a llocs de treball, que es pugui emportar el peix a la llotja i quant a la comercialització i també al turisme.

I finalment, a les esmenes 761 i 762, que fan referència als poliesportius dels municipis de Deltebre i la Sénia, també fer un incís: Deltebre és un municipi que s'acull molt bé al que és el Decret d'implantació o de construcció de poliesportius de Catalunya, en tant que demana que aquests municipis tinguin més de deu mil habitants i estiguin a més de vint-i-cinc quilòmetres. En el cas concret de Deltebre, és un municipi que reuneix aquestes condicions, de tindre més de deu mil habitants, i el poliesportiu més a prop que té es troba a vint-i-cinc quilòmetres, que és el de Tortosa, i compta també, aquest municipi, amb suficients i àmplies xarxes d'organitzacions o clubs que desenvolupen tot tipus d'activitats esportives.

I per últim, pel que fa referència al poliesportiu del municipi de la Sénia, simplement dir que del que es tracta en aquest cas és que hi hagi una partida que vagi a complimentar les obres que ja hi són, i és una partida en què s'havia tingut el compromís, fins tot la Generalitat, que vindria a finalitzar les obres d'aquest poliesportiu i que aquest poliesportiu es fiqués en funcionament.

Res més, senyor president; moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Joaquim Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en el tema de política financera, aval i deute, començaré agraint a l'il·lustre diputat senyor Codina que no hagi fet ús de la paraula «catastrofisme» abans, en referir-se a la meua intervenció. Li he de reconèixer també la moderació en les seves expressions, cosa que dintre del Parlament és d'agrair.

Jo sí que voldria només partir, a l'hora de defensar aquestes esmenes, d'una anàlisi molt senzilla. Aquelles persones, diputats o analistes, que entenguin que l'endeutament amb creixement d'un 30% anual durant tres anys i mig, amb un increment dels ingressos del 6%, és possible sostindre'l, que expliquin com pensen fer-ho, perquè això, financerament, no és possible. És a dir, el ritme d'endeutament que té la Generalitat aquests darrers tres anys i mig, amb uns ingressos del 6%, no és possible. Si a casa d'una persona particular o d'una empresa cada any augmenta el seu endeutament amb un 30 i els ingressos augmenten un 6, l'analista que vagi a fer aquesta anàlisi financera, el primer que li preguntarà és: «Com pensa resoldre vostè això?» Això, senyores diputades, senyors diputats, no té gens de catastrofisme: és la simple raó aplicada a les xifres.

Segona consideració: quan parlem d'això, vostès saben que nosaltres hem fet una anàlisi de vuit anys, el dipu-

tat que els parla ha estudiat vuit anys de finances a la Generalitat, i això indica tendències d'un Govern, i a nosaltres ens preocupen les tendències. Hi ha un nou conseller d'Economia; canvien aquestes tendències? Escolti'm, tant de bo!, tant de bo d'aquí a dos anys diguem: «Escolti'm, aquesta tendència ha canviat.» Però de moment aquesta tendència és la d'un govern; el mateix govern, des de fa vuit anys, que té aquesta tendència. D'això, en política econòmica, se'n diu «una tendència en la gestió financera d'un govern». I això no és catastrofisme; estic d'acord amb vostè, senyor Codina, i li agraeixo que així ho entengui.

Nosaltres parlem de xifres, i estem preocupats perquè, si dels ingressos no financers dediquem ja deu pessetes de cada cent a pagar despeses, amb aquest ritme –calculin-ho vostès, i, si no, em desmenteixen aquí o a la premsa–, en sis anys tindrem ja superat el 25%. Aquesta és la situació de la Generalitat, que nosaltres qualifiquem com a crítica i difícil, i que el conseller va acceptar que era difícil, encara que ens va dir que no era crítica. Doncs bé, sigui difícil o crítica, o sigui simplement difícil, estem en una situació que cal solucionar.

I el que nosaltres els diem des de la tribuna és que, amb la línia que porta el tema de política econòmica la Generalitat, això és difícilment solucionable. I, senyor Codina, diem que és difícilment solucionable perquè o vostès canvien l'estructura en què està situat aquest tema, que vol dir que fan un pacte diferent amb Madrid, que ingressen molt centenars de milers de milions, o bé hi ha un canvi en l'estructura de la despesa de la Generalitat de forma important.

No ens han respost a cap d'aquestes qüestions en tots els debats que hem portat aquests dies. Aquest diputat no ha escoltat del Grup de la majoria respostes a aquestes qüestions que els plantejo. Senyor Codina, li voldria plantejar coses concretes, amb la qual cosa li agrairia si vostè em pot donar respostes concretes. No en tenim ocasió, i aquesta és l'ocasió; li agrairia molt la seva resposta.

Miri, aquí tenim un problema d'endeutament, i el que veiem i venim observant és que es desvia l'endeutament cap a empreses públiques. Per complir Maastricht es busca endeutament que no compta a efectes de Maastricht, i vostès desvien endeutament cap a empreses públiques. Nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes amb les quals limitem aquest endeutament, perquè li donaré després xifres entenent que hi ha empreses que no tenen possibilitats d'endeutar-se més. I un segon nivell, senyor Codina –ja els ho he dit en alguna ocasió–: estan incrementant de forma important els avals –una altra sortida: els avals–, i això també té repercussions.

Bé, li dic això –no intervindrà més en aquest sentit– preocupat per un marc estructural de set anys; jo li parlo a vostè de set anys, i li he parlat sempre de set anys. Comprèn que a algunes persones se'ls faci difícil acceptar aquesta situació, però els números són tossuts –els números són tossuts–, les xifres són tossudes. I recomanaria a tots els diputats que tinguin dubtes del que diem, els diputats de l'oposició, una lectura molt fàcil i molt senzilla: informe del Compte general de la Sin-

dicatura de Comptes durant els darrers cinc anys; lleixin-vostès el que diu la Sindicatura.

Bé, arribat aquest punt, parlarem de política financera, i d'aval, i de les nostres esmenes concretes. Hem fet tres esmenes concretes amb d'altres grups de l'oposició en el tema dels terminis de pagaments, que situem en dotze mesos i, si no, pagament d'interessos, a corporacions, famílies i a proveïdors. I hem fet tot un seguit d'esmenes sobre limitació de la despesa, amb una idea també, que era la idea de, quan hi hagin despeses interanuals, senyor Codina, si és possible, quan hi hagin despeses interanuals, presentar un calendari amb objectius anualitzats d'aquestes despeses interanuals, per tal de tindre una previsió i per tal d'aplicar a cada any les despeses que li corresponen.

Respecte al tema dels avals, és a dir, les esmenes 137 a 149 –l'article 35–, senyor Codina, nosaltres no estem d'acord amb els avals que hi ha per túnels Tabasa, Túnels del Cadí, l'autopista Terrassa - Manresa. Tampoc estem d'acord amb els avals que hi ha per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio. I finalment, tampoc estem d'acord amb els avals que hi ha per al Teatre del Liceu. I els arguments són els següents, senyor Codina.

Tabasa té un 70% dels seus ingressos dedicats a despeses financeres. Creu vostè que es pot avalar, creu vostè que pot continuar endeutant-se? Túnel del Cadí ha estat un negoci per a alguna entitat financera, no pas per a la Generalitat; li ven el Túnel del Cadí a la Generalitat, i la Generalitat ara li està demanant crèdits, a aquesta entitat financera. I Túnel del Cadí dedica també un 70% dels seus ingressos a despeses financeres. Estem parlant d'empreses que tenen una part molt important dels seus ingressos, però captius, captius per la seva despesa financera. Això a nosaltres ens preocupa, i per això no estem d'acord amb aquesta qüestió.

Dues qüestions més sobre els avals: tot el grup de la Corporació, Televisió de Catalunya, Catalunya Ràdio. Avals més endeutament: 16.600 milions de pessetes. Els ingressos propis només cobreixen el 60% del pressupost d'explotació. Per tant, tenim necessitats d'endeutaments continuats i d'aval continuats. Vostè creu que això pot arribar molt lluny? Podem seguir d'aquesta manera indefinidament? El nostre Grup pensa que aquí hauríem de fer un contracte-programa on s'aclarissin alguns interrogants.

El tema el Teatre del Liceu. Hem fet una esmena preventiva perquè hi ha un acord entre Ministeri, Generalitat i altres entitats per aportar-hi diners. Nosaltres, des de l'oposició, desconeixem si el compromís del Ministeri, amb la seva aportació, continua ferm. Si és ferm, i vostè ens ho aclareix, nosaltres retirarem l'esmena; si no, si entenem que el Ministeri es replanteja aquest tema, nosaltres també creiem que la Generalitat se l'ha de replantejar.

Finalment, senyor Codina, parlariem del tema relatiu a l'endeutament. Nosaltres, per les raons que ja li he donat, ens oposem en el tema de l'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; hem, ja, tradicionalment explicat els nostres arguments sobre l'Hospital General de Catalunya, i li voldríem demanar

també informació sobre l'Institut d'Assistència Sanitària, és a dir, per què volen vostès aquest endeutament de l'Institut?, a què pensen dedicar-lo?, i, en funció de la resposta que obtinguem de vostès, nosaltres també ens plantejaríem o no el manteniment d'aquesta esmena 151 o no.

Com veieu, com veu vostè, o com poden vostès veure, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, es tenen dos tipus d'anàlisi o fem dos tipus de propostes: una, de crítica i d'anàlisi d'allò que creiem que no funciona bé, i és el nostre deure com a oposició; i dos, oferim possibilitats d'acord, de diàleg i fins i tot de rectificació allà on no calgui. En aquesta línia continuarem, i esperem que així ho entengui el Govern. Però serem fermes en aquest tema de l'endeutament; els anuncio que continuarem batallant amb ell, perquè pensem que la situació del marc estructural –parlo de l'estructural– de les finances de la Generalitat no és sostenible amb les tendències d'aquests darrers tres anys i mig. I els parlo d'una anàlisi que té vuit anys d'estudi; per tant, no és una qüestió purament conjuntural. És d'esperar que en algun moment vostès ens donin explicacions de com pensen, això, rectificar-ho; de possibilitats, en ténien, perquè hem ofert mocions per poder-ho fer. Ens han parlat vostès que ja n'hi haurà ocasions; esperem que aquestes ocasions es concretin. Si no, des de l'oposició –no ho dubtin–, amb diàleg, continuarem mantenint-nos en la crítica que allò creiem que no és bo per a la Generalitat i no és bo per al conjunt de Catalunya. Aquesta és la nostra tasca.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Intentaré també, com en la intervenció anterior, respondre no a les esmenes que no s'han plantejat, sinó al discurs que s'ha fet i a les qüestions que han plantejat cadascun dels grups.

Per part del Grup Socialista torna a sortir –bé, torna a sortir, és repetitiu, és lògic: estem en un debat de pressupostos; va sortir a l'esmena a la totalitat, també en l'estat de despeses, i que surti en aquest moment, doncs, no és estrany– tota la qüestió de l'endeutament, qüestions puntuals com el cens emfitèutic –si és operatiu, si no és operatiu, si això representa, doncs, que desvies el deute cap a una altra banda, o si el deute està acumulat o no està acumulat, o està comptabilitzat o no està comptabilitzat–, però, a fi de comptes, no només es qüestiona la relació del deute, sinó que també es qüestiona la forma, una de les formes amb què el Govern ha optat..., no és una forma..., millor dit, és una forma que s'havia utilitzat durant molts anys, anys enrere; durant molts anys no s'ha utilitzat, i ara, els últims tres, quatre anys, el Govern, doncs, ha tornat a utilitzar un mecanisme català que..., bé, prou conegut pels membres de la cambra, i que té un seguit d'avantatges que ningú discutirà.

Altra cosa és que vostè, com remarcava en la seva intervenció, doncs, no qüestionis tant la forma de fer-ho, sinó que és una de les maneres de, diríem, desplaçar el deute d'una banda cap a l'altra i, sobretot, no tenir-lo comptabilitzat; però el deute, al final, senyor Martí Carnicer..., un dia vindrà a aquesta cambra i demanarà el deute consolidat de les empreses de la Generalitat en el seu conjunt, de la Seguretat Social, i, per tant, el deute no es pot ni es podrà amagar mai; és el que és, es pot estar-hi d'acord o no, el podem discutir, podem veure la forma que cadascú té d'emprar les diferents solucions per reduir-lo, però, en definitiva, doncs, no el podem amagar. Per tant, voler lligar el fet d'utilitzar, d'emprar un sistema, com la manera, la forma del cens emfitèutic, per a una compra, volent distreure el personal, pensant que això és amagar el deute, doncs, escolti'm, vostè ja sap que això no és ni pot ser així, de cap de les maneres.

Per altra banda, també en aquesta línia, doncs, ens diu: «Home, es tracta que els proveïdors de GISA, per exemple...» És a dir, primer es diu: «Es desplaça deute cap a GISA...», és a dir..., i, per altra banda, això ho han plantejat altres grups. No és tant que es desplaci deute. Deixem-ho clar d'una vegada. Es va crear una empresa, que és GISA, que està funcionant, i que està funcionant molt i molt bé; que té una capacitat, no només de funcionament, diríem, mecànic, sinó també econòmic, important. Han de saber que GISA, avui, en recórrer al mercat de diner, en anar a la banca, no se li demana cap tipus d'aval, perquè té una garantia, no només una solidesa tècnica, sinó fins i tot econòmica i ètica que fa que, sense cap mena d'altre suport, per si mateixa, doncs, aconsegueixi un finançament important, que potser per altres camins, doncs, és més difícil. I, per tant, no està fent això. El que el Govern, en un moment determinat, decideix utilitzar, crear l'empresa GISA per utilitzar-la per fer una sèrie d'obres, que comencen bàsicament amb l'obra pública i que després es desplacen per altres camps, com el de l'ensenyament; que funciona, que funciona molt bé, que funciona amb molt de rigor; que els proveïdors que estan treballant per a GISA, la seva preocupació no és tant cobrar, sinó l'exigència que té el sistema de GISA, de treball, doncs, com una de les formes més rigoroses. I al final de tot això surt un producte millor, segur que més barat, i no hi posem allò que se'n diu *puertas al campo*, perquè, si volem limitar aquesta possibilitat, estaríem coartant una de les possibilitats importants que hi ha en aquest moment d'operativitat del mateix Govern.

Tema de la Corporació, que també han sigut diversos els grups que s'hi han referit. Diu el senyor Novella: «Home, és que, en el tema de la Corporació, seria bo que en lloc de..., és a dir, que no s'anés tant per la política dels avals.» Senyor Novella, hi ha una manera molt..., no diré que fàcil, però, si més no, alternativa a no anar per la política dels avals en la Corporació Catalana, que és –no deixa de ser una societat anònima amb diner públic– la subvenció. És a dir, un dia vam decidir que la Corporació funcionés d'una manera determinada, i si nosaltres volem tenir una televisió de les característiques, com la que tenim, doncs, una de dues: o la fem absolutament pública des del punt de vista d'ingressos, o bé la fem, com està en aquest moment,

4370

funcionant, avui per avui, al voltant, aproximadament, del 45% amb subvenció pública, i la resta amb finançament propi.

Llavors, és el mateix cas. És a dir, una empresa que està en el mercat, que té, per una banda, el condicionant que..., pel fet de ser pública té uns condicionants, té un marc que l'obliga, que la controla el mateix Parlament i que ha de fer un tipus de televisió determinada, d'una forma determinada; al costat d'això li exigim, o se li exigeix, o se li demana, si més no, que estigui en competència amb el mercat, i ja hi és, i té una forma de funcionar que és la que li dic, a l'entorn del 55% a base de finançament propi, que, dintre d'aquest finançament, vostè i qualsevol persona que estigui en el món de les finances sap que ha de recórrer sovint al mercat del diner per poder ser competitiu, per poder funcionar, perquè, altrament, la solució fóra recórrer a la subvenció, i això faria que hagués de pujar el dèficit i en el seu cas, també, el deute del Govern. És una opció. No és només, com es vol dibuixar aquí, la idea de dir: «No, desplaçem el deute i així podrem complir els objectius de Maastricht, perquè el que és el pressupost de la Generalitat sol podrà estar dintre d'aquest marc, i, en canvi, si hi afegíssim totes aquestes altres..., aquests altres *inputs*, com pot ser GISA o com pot ser la Corporació, això ho rebaixaria, i, per tant, ho desplaçem.» No, no; no s'ho mirin des d'aquest punt de vista. Mirin-s'ho des del punt de vista empresarial. Això és el que funciona, se'ls ha de donar el mecanisme perquè funcioni, i la conseqüència d'això és que no genera dèficit, avui per avui, per al que és la Generalitat. Però —com li deia també al senyor Martí Carnicer—, en el seu conjunt —en el seu conjunt—, un dia, si cal, es podrà saber en el consolidat què és el que hi ha de deute total. Per tant, no hi perdin més el temps, a discutir si és una manera d'amagar l'ou o no. Senzillament, és una manera de voler treballar, una manera de funcionar el que són les empreses públiques, vistes des d'una perspectiva purament d'empresa.

Voldria també referir-me a alguna de les intervencions o a algun dels matisos d'Esquerra Republicana. Esquerra Republicana, el senyor Huguet, igual que el dia del debat a la totalitat, ha tornat a recórrer a allò de l'«autonomia de ficció» —ho ha dit al començament de la seva intervenció, ho ha dit al final, ho va dir aquest dia durant diverses vegades del seu discurs. Jo crec que no és bo, senyor Huguet —i perdoni, eh?, la immodèstia que sigui una opinió el que li transmeto—, crec que no és bo que un nacionalista com vostè estigui parlant que estem intentant crear una autonomia de ficció. Això no és bo des de cap punt de vista; ni que fos veritat, senyor Huguet, ni que fos veritat. Que, si ho fos, també tindria aspectes positius, de voler vendre més enllà, més enllà del que podem representar, si fos veritat, en el cas... —i més encara quan no ho és—, a mi sembla que aquest missatge que vostè va transmetent, doncs, no és positiu, jo crec que no és positiu. No és positiu, no per a nosaltres: jo crec que no és positiu per al país, perquè, és clar, resulta que la majoria dels ciutadans d'aquest país han fet una opció política determinada, es deuen sentir representats per aquesta opció política determinada, i, si se'ns diu que aquesta opció política determinada, doncs, està creant una autonomia de ficció, a mi

em sembla que no..., em sembla, modestament, doncs, que no és bo.

En relació amb la qüestió del dèficit i el desplaçament, crec que ja he posat un parell d'exemples que podien ser vàlids per a tots els grups. I vostè també, senyor Huguet, té una altra fixació, que avui no l'ha matisat, però ja ho farà; ja ho farà perquè té altres esmenes que li permetran fer-ho, i suposo que ha fet la reserva per a aquell moment, no? Diu: «Creen instituts...» —no, avui no ha dit «instituts»; m'ho dirà en un altre moment—, «creen organismes que serveixen per crear només despesa, i no serveixen per a res més.» Avui ha dit «organismes», normalment parla d'«instituts», els posa noms i cognoms; suposo que sortirà en un dels temes de demà o demà passat, tornaran a sortir els instituts. Bé, quan surtin els instituts, ja en parlarem, però avui el que vostè ha fet ha estat un cert paralelisme entre noms; però, en definitiva, és el que vostè ve criticant durant fa temps, i em permetrà que en aquesta qüestió, senyor Huguet, el dia que parlem dels instituts, ens hi puguem estendre una mica més.

I finalment, deia el senyor Huguet: «Home, s'hauria de poder, per silenci administratiu, resoldre les subvencions en un temps determinat.» Això en cap sistema —en cap sistema, que jo conegui— administratiu es podria tolerar ni admetre, que pel sol fet de demanar una subvenció —pel sol fet de demanar una subvenció, que és el que vostè..., una «concessió» i una «subvenció» són les paraules que vostè ha emprat—, es pugui resoldre per silenci administratiu. Aquí en aquest hemicicle hi ha moltes senyores i..., o diverses senyores i senyors alcaldes que coneixen perfectament el funcionament d'un altre tipus d'Administració, i saben que una subvenció mai es podria resoldre per silenci administratiu, perquè són molts els objectius, són molts els aspectes que s'han de contemplar; no sempre s'encerta, pots equivocar-te; si a més això funcionés pel silenci administratiu, em sembla que no seria correcte.

En relació amb les esmenes del PP, senzillament anunciar-li que aquestes dues que fan referència a aquest paquet, si no les retiren, les votarem favorablement; si a l'hora d'anunciar la votació ho fessin, doncs, els ho estalviaríem.

I en relació... Sí, ja per acabar, ja per acabar... Senyor Novella, vostè per segona vegada m'ha plantejat una qüestió que a mi m'agradaria..., i li ho dic amb tanta confiança com si estiguéssim al passadís vostè i jo sols: totes aquelles qüestions que li preocupin i que vulgui que tinguin una contesta en el moment, que podria ser demà, en qualsevol dels debats que es produeixin, doncs, si les sé, no li càpiga cap dubte que des d'aquesta tribuna les hi contestaré en un sentit o en un altre; les hi raonaré, sobretot d'una forma més explícita, si no donen resposta a allò a què vostè aspira, però ho faré. Vull recordar, per exemple, que amb al senyor Riera, doncs, havíem tingut debats de televisió, i deia: «Escolta, mira'm això», en comissió i en el plenari... Doncs, si hi ha l'oportunitat, li ho contestaré. Li ho dic, senyor Novella, perquè vostè podia —i fins i tot si algun altre diputat o diputada segueix el debat...— pensar que la no-resposta és una falta de respecte cap a vostès, i res més lluny de la meva intenció. Senzillament, que si vostè

vol qüestions concretes que no han estat plantejades en les esmenes, sinó que són fruit o derivades de les mateixes esmenes, però són temes puntuals, li agraeixo que, si m'ho fa abans, amb molt de gust jo intentaré donar-li'n resposta.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies. Em demana la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat; la té.

La Sra. Montserrat i Culleré

Per retirar, senyor president, la 130 i la 131. Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Procedirem..., no hi ha cap transaccional, no hi ha cap esmena assumida. Per tant, procedirem a les votacions de les diferents esmenes dels diferents grups.

Votaríem, en primer lloc, les esmenes conjuntes del grup Socialista, Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya, o, si els senyors diputats i els portaveus m'ho permeten, en bloc les del Grup Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, totes conjuntament. O sigui, totes les esmenes d'aquest bloc. És conforme? *(Pausa.)*

Doncs, iniciem la votació del bloc de política financera, avals i deutes. Totes les esmenes.

S'inicia la votació.

Aquest conjunt d'esmenes, el bloc segon, han estat refusades per 35 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i quatre minuts.